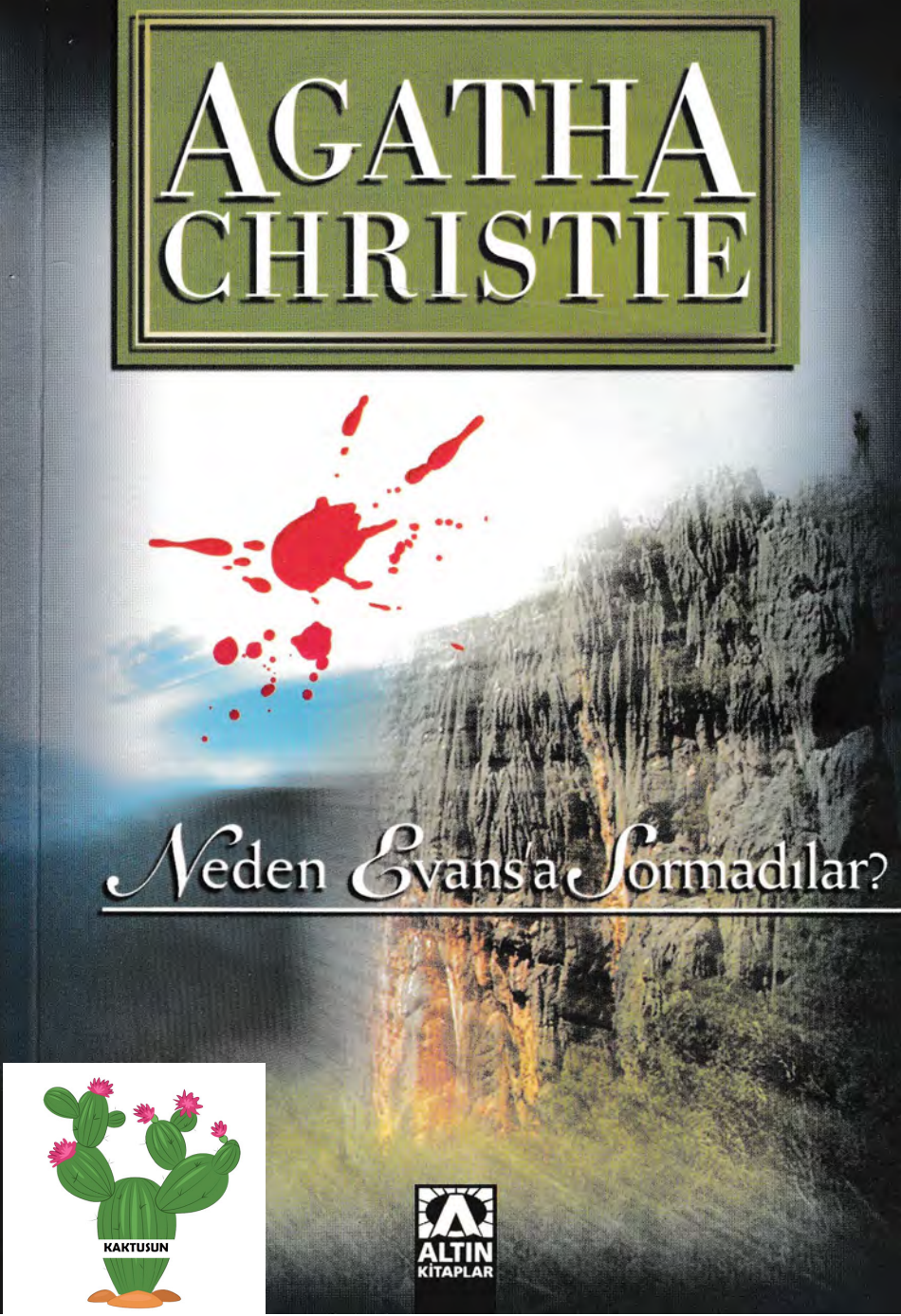
AGATHA CHRISTIE

Neden Evans'a Sormadılar?

KAKTUSUN

ALTIN KİTAPLAR

KAKTUSUN

Golf oynarken topu yamaçtan aşağı yuvarlanan Bobby Jones, topunu almak için aşağıya indiğinde kayalıkların arasında ölmek üzere olan bir adamla karşılaşır.

Adam, son nefesini vermeden önce gözlerini açıp, "Neden Evans'a sormadılar?" der.

Bu sözleri bir türlü aklından çıkaramayan Bobby, arkadaşı Frankie'yle birlikte esrarı çözmeye kalkışır. Ama hesaba katmadıkları bir şey vardır; ölümcül bir tehlike onlarla yüzleşmeyi beklemektedir...

"Son sayfasına dek okurlarını heyecandan heyecana sürükleyen müthiş bir öykü."

Times Literary Supplement

Agatha Christie

17.00

ISBN 978-975-21-1341-1

9 789752 113411

ALTIN KİTAPLAR

929045
ALO

BELONGS TO KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

KİTABIN ORİJİNAL ADI

WHY DIDN'T THEY ASK EVANS?

YAYIN HAKLARI

© AGATHA CHRISTIE
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK

GÜLHAN TAŞLI

BASKI

2. BASIM / MAYIS 2012
AKDENİZ YAYINCILIK TİC. AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 10765

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 – 975 – 21 – 1341 – 1

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

AGATHA CHRISTIE

Neden Evans'a Sormadılar?

TÜRKÇESİ
ÇİĞDEM ÖZTEKİN

ALTIN KİTAPLAR

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hind'lerin anısına Christopher Mallock'a
Agatha Christie

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İÇİNDEKİLER

Kaza 11
Babalara Dair 17
Bir Tren Yolculuğu 24
Resmi Soruşturma 33
Bay ve Bayan Cayman 38
Bir Pikniğin Sonu 46
Ölümden Kurtuluş 56
Fotoğrafın Gizemi 67
Bay Bassington-ffrench'in İzinde 77
Kaza Hazırlığı 84
Kaza Oluyor 93
Düşman Kampında 101
Alan Carstairs 109
Doktor Nicholson 119
Keşif 128
Bobby Avukat Rolünde 139
Bayan Rivington'ın Anlattıkları 149
Fotoğraftaki Kız 158
Üçlü Görüşme 167
İkili Görüşme 174
Roger Soruyu Yanıtlıyor 179

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir Kurban Daha 189
Moira Kayboluyor 198
Cayman'ların İzinde 209
Bay Spragge Anlatıyor 218
Gece Macerası 226
"Ağabeyim Öldürüldü" 232
Son Anda 242
Badger'ın Öyküsü 252
Kaçış 258
Frankie Bir Soru Soruyor 265
Evans 276
Şark Kahvesinde Heyecan 281
Güney Amerika'dan Mektup 288
Rahibin Evinden Haberler 298

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ROMANDA YER ALAN KARAKTERLER

Bobby Jones : Rahibin küçük oğlu. Sevimli, haylaz bir gençti. Rastlantılar onu dedektiflik yapmaya sürükleyecekti.

Frankie (Lady Frances Derwent) : Lord'un kızı, Bobby'nin yakın arkadaşı. Alçakgönüllülüğü ve zekâsıyla Bobby'nin en büyük yardımcısı.

Terence Jones : Rahip. Oğlunun adam olacağına inanamıyordu.

Alex Pritchard : Kırk yaşlarında düzgün giyimli yakışıklı bir adam. Siste uçurumdan düşmüştü.

Alan Carstairs : Yaşamının büyük kısmını yurtdışında geçiren, avcılığa meraklı genç bir adam. Arkadaşının başına gelenlere inanamıyordu.

John Savage : Ünlü bir zengin. Carstairs'ın yakın dostu ve yurtdışı gezilerinde arkadaşı. Korkusuz, iş yaşamında başarılı bir insan. Kanser korkusu onu ölüme mi sürüklemişti?

Leo Cayman : Sinirli, kaba bir adam. Sinsi bir görünüşü vardı.

Amelia Cayman : Leo Cayman'ın karısı, Alex Pritchard'ın kız kardeşi. Aşırı makyaj yapan, bayağı davranışlarıyla dikkat çeken güzel bir kadın. Ağabeyinin uçurumdan düşmesine çok üzülmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Roger Bassington-ffrench : Genç, yakışıklı, çekici bir adam. Ailenin "yüz karası" olduğunu kabul eden, serseri ama bir o kadar da sevimli bir insan.

Henry Bassington-ffrench : Roger'ın ağabeyi. Tutarsız tavırlarıyla dikkat çekiyordu.

Sylvia Bassington-ffrench : Henry'nin karısı. Zarif, kırılgan zengin bir Amerikalı.

Tommy Basington-ffrench: Henry'nin küçük oğlu. Sık sık kaza atlatıyordu.

Jasper Nicholson : Ruh hastalıkları uzmanı. Klinik sahibi. Köyde kliniğiyle ilgili tuhaf dedikodular dolaşıyordu. Tuhaf tavırlı, meraklı bir tip.

Moira Nicholson : Çok güzel, nazik bir kadın. Hüzünlü ve ürkek bir hali vardı.

Badger Beadon : Bobby'nin arkadaşı. İş konusunda çok şanssızdı.

Bay ve Bayan Roberts : Rahip evinin hizmetçileri.

Rose Chudleigh : Aşçı kadın. Unutkan ve biraz da aptal bir tip. Vasiyetnamenin tanığı olmaktan rahatsızdı.

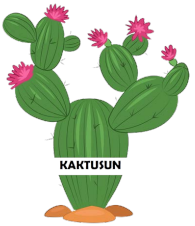
Albert Mere : Gözleri pek iyi görmeyen, yaşlı bahçıvan. Vasiyetnamenin diğer tanığı.

Bay Elford : Avukat. Hazırladığı vasiyetnamenin kusursuzluğundan emindi.

Ve Evans : Kimdi o?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

1. BÖLÜM

Kaza

"Bobby Jones topunu özenle top ayağına yerleştirdi, hafifçe silkindikten sonra kaslarını esnetti. Golf sopasını ağır ağır geriye götürdü. Ve sonra birden şimşek hızıyla topa doğru savurdu.

Peki, top düzgün ve doğru bir rota izleyip çimenlerin üzerinden havalanarak on dördüncü deliğe, tahta sopayla vurulan basit, ezici bir atışla hedefe ulaşabileceği bir noktaya düştü mü?

Hayır... ne gezer. Aldığı kötü darbenin etkisiyle topaç gibi dönmeye başlayan top düştüğü yerde yuvarlanıp savrulduktan sonra toprağa gömüldü.

Neyse ki çevrede bu kötü vuruştan dolayı homurdanıp onu yuhalayacak bir meraklı topluluğu yoktu. Vuruşun tek tanığı içinse bunun hiç de sürpriz olmadığı her halinden anlaşılıyordu. Bunun nedeni basitti – sonuçta bu kötü vuruşu yapan Amerika'nın bu konuda doğuştan yetenekli, ünlü golf ustalarından biri değil, Wales[1] kıyısındaki küçük Marchbolt kasabasının Rahibi Bay Jones'un dördüncü ve en küçük oğluydu.

Bobby Jones hiddetle küfrü bastı.

---

(1) Galler. Birleşik Krallık'a bağlı dört prenslikten biri. Başkenti ve en büyük şehri Cardiff'tir. Britanya'nın güneybatısında kalır.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bobby yaklaşık yirmi sekiz yaşlarında, uzun boylu, sevimli bir gençti. En yakın dostları bile onun yakışıklı olduğunu söyleyemezlerdi ama cana yakın, dürüst, sevecen, iri kahverengi gözleriyle hoş bir insandı.

Bobby üzüntüyle içini çekti.

"Golfta giderek daha kötü oluyorum."

Oyun arkadaşı, "Stres yapıyorsun," diye mırıldandı.

Doktor Thomas kır saçlı, pembe yüzlü, neşeli, orta yaşlı bir adamdı. Hiçbir zaman hedefe tek vuruşta ulaşmak gibi bir çabası olmamıştı. Ama hedefe doğru kısa, düzgün vuruşlar yapıyor, böylece birçok iyi ama istikrarsız oyuncudan çok daha parlak sonuçlar alabiliyordu.

Bobby bir kez daha, bu defa kısa saplı golf sopalarından birini alarak hırsla topa doğru savurdu. Ancak üçüncü vuruşta başarılı olabildi. Top hedefin yakınında, Doktor Thomas'ın iki isabetli vuruşla topunu ulaştırdığı noktanın hemen yakınındaki bir yerde durdu.

Bobby, "Evet, sıra sizde," diye mırıldandı.

Ardından bir sonraki top ayağına gittiler.

Önce doktor topa vurdu – düzgün, iyi bir vuruştu ama hedefe ulaşma konusunda başarılı sayılmazdı.

Bobby derin bir soluk aldı, topunu özenle top ayağına yerleştirdi. Yeniden düzeltti. Sopasını bir süre ileri geri salladı, sonra geriye attı, gözlerini kapadı, başını yukarı kaldırdı, sağ omzunu indirdi, kısacası yapmaması gereken ne varsa yaptı – ardından da parkurun ortasına doğru sert bir vuruş yaptı.

Ardından sevinçle derin bir soluk aldı. Yüzünde beliren coşkulu sevinç ifadesi yine golfçulara özgü sıkıntılı çaresizliğin yerini almıştı.

"Artık ne yaptığımı biliyorum," diyen Bobby aslında bu söylediğine kendisi de inanmıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Metal başlı golf sopasıyla kusursuz bir vuruş, bunu tamamlayan tahta başlı sopayla bir dokunuş, Bobby'yi mest etmeye yeterli olmuştu. Böylece dört parla çukura ulaşmayı başarmış, Doktor Thomas'tan yalnızca bir par geride kalmıştı.

Bobby kendinden emin bir havada on altıncı deliğe, başlangıca doğru ilerledi. Yeniden yapmaması gereken her şeyi yaptı ama bu kez mucize gerçekleşmedi. Korkunç, müthiş, görkemli, neredeyse olağanüstü bir durumdu ortaya çıkan. Top ters açı alarak ani bir dönüşle sağa doğru yol aldı.

"Eğer bu atış düz gitseydi ...vavvv!" diye haykırdı Doktor Thomas.

Bobby üzüntüyle iç çekti.

"Eğer..." Sonra birdenbire başını kaldırarak, "Sanırım bir çığlık duydum," dedi. "Umarım top birine çarpmamıştır?"

Sağa doğru baktı. Ama batmakta olan güneşin son ışıkları gözünü aldığı için uzağı görmekte zorlandı. Üstelik denizden hafif bir sis de yükseliyordu. Denize inen dik yamaç ancak birkaç yüz metre ilerideydi.

"Patika yamaç boyunca uzanıyor. Aslında top oraya kadar gitmiş olamaz. Yine de bir çığlık duyduğumdan eminim. Siz de duydunuz, değil mi?"

Doktor başını sallayarak bir şey duymadığını belirtti.

Bobby topunu aramaya başladı. Sağa sola koşuşturdu, bulmakta epey zorlandı. Ama sonunda buldu. Top oynanamayacak durumdaydı – dikenli çalılıkların arasına takılıp kalmıştı. Birkaç kez çalılıkları yarıp topu almaya çalıştı, sonra bundan vazgeçerek oyun arkadaşına seslendi ve on altıncı hedeften vazgeçtiğini belirtti.

Doktor ona doğru ilerledi. Bundan sonraki hedefin top atma yeri uçurumun hemen kıyısındaydı.

Bu... yani on yedinci delik Bobby'nin korkulu rüyasıydı. Bu aşamada topu derin bir uçurumun üzerinden aşırtmak gerekiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aslında aradaki açıklık fazla değildi, ama arkada kalan uçurumun rahatsız edici bir çekim gücü vardı.

Patikayı sollarına alıp uçurumun kenarına doğru ilerlediler.

Doktor Thomas sopasını kaldırıp hızla salladı ve topu uçurumun öbür tarafına uçtu.

Bobby de derin bir soluk aldı ve hızla vurdu. Top ileri doğru savruldu ve dipsiz gibi görünen uçurumda kayboldu.

Bobby öfkeyle, "Lanet olsun!" diye bağırdı. "Hep aynı şey! Her defasında bu ahmaklığı yapmasam olmaz mı sanki?"

Uçurumun başına giderek aşağı baktı. Çok aşağılarda deniz ışıl ışıl parlıyordu. Ama düşen her top denizin sularına ulaşmıyordu. Yukarı kısımda oldukça dik olan uçurumun eğimi aşağı inildikçe azalıyordu.

Bobby uçurumun kıyısında ağır ağır yürüdü. Biraz ileride kolaylıkla aşağıya inebileceği bir yer olduğunu biliyordu. Acemi çaylaklar genellikle böyle yapar, kendilerini uçurumun kıyısından aşağı bırakır, sonra ellerinde kaybettikleri top sevinç çığlıkları atarak ortaya çıkarlardı.

Genç adam birdenbire irkilerek durakladı ve doktora seslendi.

"Biraz buraya gelir misiniz? Sizce bu ne?"

Yaklaşık on metre kadar aşağıda eski bir elbise yığınını anımsatan bir şey vardı.

Doktor Thomas bir an soluğunu tuttu.

"Tanrım!" diye haykırdı daha sonra. "Biri uçurumdan aşağıya düşmüş. Hemen aşağıya yanına inmeliyiz."

İki adam birlikte kayalık yamaçtan aşağıya inmeye başladılar. Atletik yapılı olan Bobby zaman zaman yaşlı adama yardım ediyordu. Sonunda o gizemli, karanlık yığına eriştiler.

Bu kırk yaşlarında bir adamdı. Bilinçsiz olmasına rağmen hâlâ kesik kesik soluk alıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doktor Thomas hemen eğilerek adamı muayene etti, kollarını yokladı. Gözkapaklarını kaldırdı, nabzını saydı. Sonra yanına çökerek muayeneyi tamamladı. Bu arada başuçlarında durup onlara bakan Bobby kendini çok kötü hissetmeye başlamıştı, midesi bulanıyordu.

Doktor doğrularak ona baktı.

"Yapılacak hiçbir şey yok," dedi ağır ağır başını sallayarak. "Zavallı, ölmek üzere. Belkemiği kırılmış. Neyse, neyse. Sanırım patikanın bu noktada uçuruma iyice yanaştığını bilmiyordu, siste doğruca uçurumdan aşağı yürüdü. Belediye meclisinde kaç defa buraya bir korkuluk yapılması gerektiğini söyledim ama dinleyen yok ki."

Yeniden ayağa kalktı.

"Ben gidip yardım çağırayım. Adamın yukarı çıkarılması gerekiyor. Bunu hava kararmadan yapmak lazım, yoksa yerini bile bulamazlar. Sen burada beklersin, değil mi Bobby?"

Bobby başıyla onayladı.

"Sanırım artık onun için yapılacak bir şey yok, değil mi?"

Doktor başını salladı.

"Ne yazık ki yok. Pek uzun sürmez, nabzı hızla kayboluyor. En fazla yirmi dakika dayanır. Belki ölmeden önce kısa bir süre için kendine gelebilir; hoş gelmese daha iyi ama... yine de..."

Bobby, "Neyse, ben burada beklerim," dedi. "Haydi, siz hemen yardım çağırmaya gidin. Eğer kendine gelirse ona vermem gereken bir ilaç ya da yapmam gereken bir şey..." Durakladı.

Doktor Thomas iç çekerek başını salladı.

"Hiç acı duymayacak Bobby. Hiç acısı olmayacak."

Sonra hızla arkasını dönerek kayalıklardan yukarı tırmanmaya başladı.

Bobby bir ya da iki adım attıktan hemen sonra yakındaki düz bir kaya tabakasının üzerine oturdu ve bir sigara yaktı. Bu olay onu çok sarsmıştı. O zamana dek ölüme hiç bu kadar yakın olmamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ne korkunç – berbat bir durumdu bu. Ne kötü bir kader! Güzel bir akşamüstü yürüyüşe çık – sonra sis bastırsın, yanlış bir adım at ve – ölümle kucaklaş. Adam sağlıklı biri gibi görünüyordu – büyük olasılıkla yaşamı boyunca hiç hastalanmamıştı bile. Ölümle pençeleşiyor olmasına rağmen solgun görünmüyordu. Bronz tenli, sportmen biriydi. Sürekli açık havada – belki de çok uzaklarda – biri olduğu anlaşılıyordu.

Bobby eğilerek yabancıyı dikkatle incelemeye başladı. Adamın kısa kıvırcık kestane renkli saçları şakaklarından ağarmaya başlamıştı. Büyük bir burnu, ince küt ama biçimli bir çenesi vardı, aralık dudaklarının arasından ışıldayan dişleri bembeyazdı. Omuzları geniş ve güçlü, elleri de iriceydi. Bacakları tuhaf bir açıyla geriye doğru bükülmüştü. Bobby ürpererek adamın yüzünü incelemeyi sürdürdü. Cazip, çekici bir yüzdü bu, neşeli, cesur, kararlı bir insanın yüzü...

Gözleri, diye düşündü. Mavi olmalı.

Tam da o anda adamın gözleri açıldı.

Gerçekten de adamın gözleri mavi – parlak, canlı bir maviydi. Adam gözlerini doğrudan Bobby'ye dikmişti. Bakışlarında en ufak bulanıklık yoktu. Bilincinin yerinde olduğu anlaşılıyordu. Dikkatli, uyanık ama aynı zamanda da meraklı bakışlardı bunlar. Sanki Bobby'ye bir şeyler sorar gibiydiler.

Bobby hemen yerinden fırlayarak adama yaklaştı. Ancak adama henüz yaklaşmamıştı bile ki adam konuşmaya başladı.

Sesi asla zayıf değildi, gür, anlaşılır, açık ve netti.

Ağır ağır sözcüklerin üzerine basa basa, "*Neden Evans'a sormadılar*?" dedi.

Sonra irkildi, titredi. Gözleri kapandı... Çene kasları gevşedi...

Adam ölmüştü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

2. BÖLÜM

Babalara Dair

Bobby hemen yabancının yanında diz çöktü. İşin şüphe götürür yanı yoktu. Adam ölmüştü. Bir an kendine gelmiş, sonra birden o tuhaf soruyu sormuş – ve sonra – her şey bitmişti.

Bobby çekinerek, mahcup bir havada elini ölü adamın cebine soktu. İpek bir mendil çıkararak saygıyla ölünün yüzünü örttü. O an için yapabileceği başka bir şey de yoktu zaten.

Sonra birden mendili çıkarırken adamın cebinden başka bir şeyin daha çıkmasına neden olduğunu fark etti. Bir fotoğraf – fotoğrafı yerine koymak için eğilirken dayanamayarak hızla bir göz attı.

Akıldan çıkması zor, alımlı, çok güzel bir kadının fotoğrafıydı bu. Sarı saçlı, ayrık, iri gözlü genç ve de gizemli bir kadının fotoğrafı. Kadın çok genç görünüyordu, genç kızlık dönemini henüz geride bırakmış biri, kesinlikle otuzun altındaydı. Bobby düşünüyordu: Bu güzelliğinin erkekler üzerindeki etkisini umursamayacak kadar kendi güzelliğinden emin, unutulması çok zor bir kadın yüzüydü bu.

Bobby fotoğrafı yavaşça, âdeta saygıyla yeniden ölü adamın cebine koydu. Sonra da yeniden kayanın üzerine oturarak doktoru beklemeye başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dakikalar çok ağır ilerliyordu –daha doğrusu– belki de Bobby' ye öyle geliyordu. O anda bir şey anımsadı. Babasına o akşam saat altıda kilisede org çalacağına söz vermişti ve saat altıya on vardı. Babası hiç kuşkusuz bu durumu anlayışla karşılayacaktı ama yine de doktorla ona haber yollamayı unutmamalıydı.

Rahip Terence Jones'un tam anlamıyla gergin, sinirli bir yapısı vardı. Eşine zor rastlanan– telaşlı ve titiz bir insandı. Üstelik sinirlendi mi hemen midesi kasılır ve sancılanmaya başlardı. Bobby babasının artık yaşlandığı için görevinin gereği dayanıklılık ve anlayıştan yoksun olduğunu düşünüyor ama yine de onu çok seviyordu. Onun gözünde babası zavallı huysuz bir ihtiyardan başka bir şey değildi ama bunu hoşgörüyle karşılıyordu. Rahip Thomas ise dördüncü oğlunun, yani Bobby'nin zavallı, sorumsuz bir genç adam olduğu kanısındaydı. Ancak ilişkileri konusunda Bobby kadar hoşgörülü olduğu söylenemezdi, sürekli oğlunu düzeltme çabası içindeydi.

Bobby, zavallı ihtiyar babam, diye düşündü. Herhalde şimdi telaş içinde sağa sola koşuşturuyordur. Ayine başlayıp başlamamaya karar veremiyordur. Midesi kasılana dek kendi kendini yemeği sürdürecek sonra da akşam yemeği bile yiyemeyecek. Tabii ki çok önemli bir şey olmasa asla gecikmeyeceğimi aklından bile geçirmeyecek – unuttuğumu ya da boş verdiğimi düşünecek. Neyse, ne yapabilirim ki? Nasıl olsa farklı bir şey düşünmez. Ellisini geçmiş olanların hepsi aynı. İncir çekirdeğini doldurmayacak şeyler yüzünden endişeleniyor, kendilerini yiyip bitiriyorlar. Sanırım sorun zamanında yanlış yetiştirilmiş olmalarında, tabii böyle yetiştirildikleri için de ellerinden bir şey gelmiyor, değişemiyorlar. Zavallı babacığım, kuş kadar aklın yok.

Bobby orada oturmuş, babasını hiddet ama aynı zamanda büyük bir sevgiyle düşünüyordu. Evdeki tüm zamanı babasının tuhaf

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fikirleri, eleştirileri karşısında susup söylenenleri alttan almakla geçiyordu.

Diğer yandan Rahip Jones da Bobby için büyük fedakârlıklara katlandığını, genç neslin onu anlayamadığını, takdir etmeyi bilmediğini düşünüyordu.

Bobby, "Doktor nerede kaldı?" diye sordu kendi kendine. "Şimdiye kadar çoktan dönmüş olması gerekirdi."

Sıkıntıyla iç çekerek ayağa kalktı ve sabırsızlıkla ayaklarının üzerinde sekmeye başladı. O anda yukarıda bir gürültü duydu, hemen başını kaldırıp yukarı baktı. Yardım gelmiş olmalıydı. Neyse, artık daha fazla beklemesine gerek kalmayacaktı.

Ancak gelen doktor değildi. Uçurumun kenarında duran Bobby'nin tanımadığı kırklı yaşlarda bir adamdı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu yabancı adam. "Kaza mı? Size yardım edebilir miyim?"

Adam uzun boyluydu. Sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı. Hava kararmaya başladığı için Bobby yabancının yüzünü pek seçemiyordu.

Bobby olanları açıklarken yabancı çok şaşırdığını belirten sesler çıkardı.

"Gerçekten yapabileceğim hiçbir şey yok mu?" diye sordu daha sonra. "Yardım filan getirmemi istemez misiniz?"

Bobby, doktorun yardım getirmeye gittiğini söyleyerek yardımın yolda olduğunu belirtti.

"Yola doğru bakar mısınız lütfen? Acaba gelen var mı?"

"Görünürlerde hiç kimse yok."

Bobby iç çekerek ekledi.

"Şey... bakın saat altıda yetişmem gereken bir yer var da..."

"Anlıyorum. Buradan ayrılmayı da istemiyorsunuz, ama..."

Bobby, "Hayır, tam olarak değil," dedi. "Yani demek istediğim zavallı adam öldü, tabii bu durumda yapabileceğim bir şey yok ama diğer yandan..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sustu, çelişik duygularını dile getirmekte zorlanıyordu.

Diğer adam onu anlamış olmalıydı.

"Anlıyorum," dedi. "Bakın, isterseniz ben aşağıya inebilirim – tabii yolu bulmayı başarabilirsem – yardım gelene kadar zavallının başında bekleyebilirim."

"Sahi? Bunu yapar mısınız?" dedi Bobby minnettarlıkla. "Bakın, sorun babam. Anlayacağınız ona söz verdim de. Aslında asla kötü ve anlayışsız bir insan değil ama çok çabuk sinirleniyor. Hemen telaşlanır. Yolu bulabiliyor musunuz? Biraz sola –şimdi de sağa– evet tamam. O kadar da zor değil."

Bobby bir taraftan adama yolu tarif ederken bir taraftan da sözleriyle ona cesaret veriyordu. Bir iki dakika sonra yabancı ile Bobby dar düzlükte karşı karşıyaydılar.

Yabancının otuz beş yaşlarında ifadesiz bir yüzü vardı, belki küçük bir bıyık ya da çerçevesiz bir gözlük olsa bu yüze bir anlam katabilirdi.

Adam, "Ben buraların yabancısıyım," dedi. "Adım Bassington-ffrench. Buraya ev bakmaya gelmiştim. Ne korkunç bir kaza! Sanırım uçurumdan aşağı düşmüş, değil mi?"

Bobby başını salladı.

"Evet. Tam o sırada sis çökmeye başlamıştı. Burası çok tehlikeli bir patika. Herhalde önünü göremedi. Neyse, ben artık gideyim, acelem var. Gerçekten çok iyisiniz."

Bay Bassington-ffrench itiraz etti. "Bu kesinlikle iyilik filan değil. Kim olsa aynı şeyi yapardı. Zavallıyı burada böylesine bırakmak olmaz ki –neyse– yani demek istediğim bu ölüye saygısızlık olurdu."

Bobby hızla tepeye tırmandı. Uçurumun kenarında arkasını dönerek yabancıya el salladı, sonra da hızla kasabaya doğru koşmaya başladı. Hatta zaman kazanmak için kilisenin kapısından girece-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ği yerde bahçe duvarının üzerinden atladı. Tabii o sırada onu odasının penceresinden gören rahip bunu kesinlikle uygun bir davranış olarak nitelendirmedi ve de çok öfkelendi.

Saat altıyı beş geçiyordu. Kilisenin çanları çalmaya devam ediyordu.

Bobby babasına ancak ayinden sonra açıklama yapıp, durumu anlatabileceğine karar verdi. Şimdi bunun için uygun bir zaman değildi. Soluk soluğa orgun önündeki sandalyeye çöküp, içinde bulunduğu ruh halinin etkisiyle Chopin'in "Cenaze Marşı"nı çalmaya başladı.

Rahip Jones ayinden sonra öfkeden çok endişeden (bunu açıkça belirterek) kaynaklanan bir kızgınlıkla oğlunu azarlamaya başladı.

"Eğer bir işi doğru dürüst yapamıyorsan hiç yapmamak çoğu zaman daha iyidir Bobby, sevgili oğlum. Gerek sen gerekse genç dostlarının zaman kavramına önem vermediğinizi biliyorum. Ama Tanrı asla bekletilmez. Ayrıca org çalmayı da sen kendin istedin. Seni buna zorlamadım. Tam aksine, içinden gelerek sen önerdin bunu..."

Bobby babasına daha fazla konuşma fırsatı vermeyip, durumu açıklaması gerektiğini düşünüyordu. Sözünü kesti.

"Bu kez suç bende değil, baba." Bobby'nin ses tonu ve konuşma stili konu ne olursa olsun hiç değişmezdi, her zaman canlı ve coşkuluydu. "Bir ölünün başında beklemek zorunda kaldım."

"Ne yaptın?"

"Uçurumdan düşen bir zavallının başında bekledim. Biliyorsun ya –tam on yedinci deliğin orada– uçurumun kıyısında. Sis vardı. Adam fark etmeyip doğruca uçuruma yürümüş olmalı."

Rahip, "Tanrım!" diye haykırdı. "Ne korkunç! Zavallı hemen ölmüş mü?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır. Önceleri baygın halde yatıyordu. Doktor Thomas yardım çağırmaya gittikten sonra son nefesini verdi – tabii ben de onu yalnız bırakmak istemedim. Neyse sonra başka biri geldi de ben de *matem görevini* onun üzerine yıkarak doğruca buraya koştum."

Rahip acı acı iç çekti.

"Bobby, Bobby! Neden bu kadar duygusuzsun? Senin bu yürekler acısı vurdumduymazlığını aklım almıyor! İnan bu beni anlatamayacağım kadar kaygılandırıyor. Ölümle yüz yüze gelmişsin – hem de korkunç ani bir ölümle. Ama sen hâlâ bu konuda bile şaka yapabiliyorsun. Bu ne kayıtsızlık, ne aymazlık! Gerek sen gerek senin kuşağın her konuda – ama her konuda – ne kadar ciddi, ne kadar kutsal olursa olsun – şaka yapabiliyor, dalga geçebiliyorsunuz."

Bobby sıkıntıyla kımıldandı.

Babası her nedense bazı insanların çok üzüldükleri, kendilerini çok kötü hissettikleri durumlarda hislerini belli etmemeye çalıştığını, bu yüzden alaycı tavırlar takındığını anlayamıyordu. Bunu ona açıklaması olanaksızdı. Onun anlayışında ölüm ve trajedi karşısında soğukkanlılığını korumak, ciddi ve metin olmak gerekiyordu.

Babasından nasıl farklı bir davranış bekleyebilirdi ki? Ellinin üstündekilerin hepsi aynıydı! Bunu anlayamazlardı, onlar çok farklı düşüncelere sahiplerdi.

Sanırım bunun nedeni de yaşadıkları savaş, diye düşündü Bobby sevecenlikle. "Bu onları altüst etmiş ve kendilerini toplamakta zorlanıyorlar."

Sonra babasına açıklama yapmanın gereksizliğinden emin olarak, "Affedersin, babacığım." diye mırıldandı.

O sırada Rahip Jones da küçük oğlu için hem endişeleniyor – hem de ona acıyordu. Delikanlı utanmış görünüyordu. Bu çocuk hâlâ yaşamın ciddiyetini kavrayamamıştı. Özrü bile ciddiyetten uzaktı, aslında hiç de pişman olmuş gibi bir hali yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kiliseden çıkıp evlerine doğru giderken ikisi de birbiri için bir şekilde özür bulma çabası içindeydiler.

Rahip Jones, bakalım Bobby ne zaman iş bulacak... diye düşünüyordu.

Bobby ise kendi kendine soruyordu.

Bakalım burada babamla yaşamaya daha ne kadar dayanabileceğim?...

Ama yine de birbirlerini çok seviyorlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

3. BÖLÜM

Tren Yolculuğu

Bobby bu maceranın devamıyla ilgilenmedi. Kazanın hemen ertesi sabahı şehre indi. Bir arkadaşı garaj açmaya karar vermişti ve arkadaşı bu konuda kendisine ancak Bobby'nin yardımcı olabileceğine inanıyordu.

Bobby işleri hem arkadaşını hem de kendisini tatmin edecek şekilde ayarladıktan sonra, yani iki gün sonra da eve dönmek için Londra'dan 11.30 trenine bindi. Daha doğrusu trene de ancak son dakikada yetişebildi. Paddington'a vardığında istasyonun saati 11.28'i gösteriyordu. Hemen altgeçitten geçip 3 numaralı perona çıktı, çevredeki sinirli kondüktörlere ve hamallara rağmen ağır ağır hareket etmekte olan trenin ilk vagonuna attı kendini.

Kompartımana girmeye çalışırken birden kendini yerde, el ve dizlerinin üstünde buldu. Doğruldu. Kapı arkasından telaşlı bir hamal tarafından birden hızla kapatılınca Bobby ister istemez kendini yerde bulmuştu. Şimdi ise kompartımandaki tek yolcu ile karşı karşıyaydı.

Burası birinci sınıf bir kompartımandı. Köşede gidiş yönünde esmer genç bir kız oturmuş, sigara içiyordu. Kız kısa yeşil bir ceket, kırmızı bir etek giymiş, başına da parlak mavi bir bere takmış-

tı. Aslında bu haliyle bir laternacı maymununu (endişeli kocaman kara gözleri ve buruşmuş yüzüyle) andırıyor olsa da kızın tuhaf bir çekiciliği vardı.

Bobby tam telaş içinde özür dileyecekken birden duraksadı.

"Aaa, Frankie! Bu sen misin? Seni görmeyeli o kadar çok oldu ki!"

"Gerçekten de öyle. Haydi, otur da biraz sohbet edelim."

Bobby sırıttı.

"Ama benim biletimin rengi başka,"

Frankie nazikçe, "Hiç önemli değil," dedi. "Ben aradaki farkı öderim."

"Yok, hayır olmaz, bunun düşüncesi bile erkeklik gururuma dokunuyor. Bir kadının bilet paramı ödemesini asla kabul edemem."

Frankie, "Son zamanlarda kadınlar başka ne işe yarıyorlar ki?" diyerek içini çekti.

Aynı anda kapıda lacivert üniformalı iriyarı bir adamın belirdiğini gören Bobby kahramanca fısıldadı.

"Aradaki farkı ben kendim öderim."

Frankie ısrarla, "Sen işi bana bırak," dedi.

Sonra da beyaz biletini alıp zımbalarken kendisini saygıyla selamlayan kondüktöre bakarak nazikçe gülümsedi.

"Bay Jones buraya benimle biraz konuşmak için gelmişti. Bir sakıncası yok değil mi?"

"Tabii ki yok, bayan. Sanırım konuğunuz burada çok uzun kalmaz?" Anlamlı anlamlı öksürdükten sonra da ekledi. "Ben buraya ancak Bristol'ü geçtikten sonra yeniden uğrayacağım."

Adam uzaklaşırken Bobby mırıldandı.

"Cazibe bazen en güçlü silah olabiliyor."

Lady Frances Derwent düşünceli düşünceli başını salladı.

"Bunun gülümsememle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Kondüktörü etkileyen benden çok babamın yerdiği bol bahşişler, ne zaman yolculuk etse önüne çıkana beş şilin vermeyi alışkanlık haline getirdi."

"Senin Wales'e artık geri dönmeyeceğini sanıyordum Frankie."

Frances, "Bunun nedenini anladığını sanıyorum," diyerek içini çekti. "Ebeveynlerin ne denli tutucu olabildiklerini biliyorsun. Hem bu hem de buradaki malikânelerdeki banyoların ilkelliği sonra yapacak bir şey, görecek birilerinin olmaması – insanların şu günlerde taşraya gelmek istememesine yol açıyor. Neyse, demek istediğim, bu koşullarda genç bir kız ne yapabilir ki?"

Bobby bu sorunu anladığını belirtmek için başını salladı.

"Yine de," diye ekledi Frankie. "Dün gece gittiğim partiden sonra buranın bile daha kötü olamayacağına karar verdim."

"Neden? Parti çok mu sıkıcıydı?"

"Tam olarak değil. Aslında diğer partilerden hiçbir farkı yoktu, hatta fazlası vardı. Parti sekiz buçukta Savoy'da başlıyordu. Tabii aramızdan bazıları oraya vardığında saat dokuzu çeyrek geçiyordu. Oradaki kalabalığın içine karıştık ve ancak on civarında bir masa bulup kendimizi topladık. Yemek yedik ve bir süre sonra da Marionette adlı gece kulübüne geçtik – gerçi oranın da polis tarafından basılacağı söyleniyordu ama bir şey olmadı – Neredeyse boştu, sanki can çekişiyordu, birer içki aldıktan sonra Bullring'e gittik ama orası daha da ölüydü. Sonra bir kafeye, oradan da kızarmış balık yapan bir lokantaya gittik. Sonunda kahvaltı için Angela'nın amcasına baskın yapıp, adamı şaşırtmaya karar verdik ama kızmadı bile – yalnızca sıkıldı. Ardından da kös kös eve döndük. İşte böyle Bobby, doğrusunu istersen orada da heyecan yok, eğlence yok."

"Sanırım öyledir," diyen Bobby, Frankie'ye ne kadar imrendiğini belli etmemeye çalışıyordu. Aslında kızın sözünü ettiği gece

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kulüplerine, Marionette'e ya da Bullring'e gitmeyi düşlerinde bile hayal etmeye cesaret edemiyordu.

Frankie'yle dostluğu tuhaftı.

Çocukken Bobby'le ağabeyleri sık sık Frankie'nin babasının şatosuna, oradaki çocuklarla oynamaya giderlerdi. Şimdi hepsi büyümüşlerdi ve pek sık karşılaşmıyorlardı. Yine de bir araya geldiklerinde birbirlerine isimleriyle hitap ederlerdi. Çok ender durumlarda Frankie, şatoda olduğu günlerde Bobby'le ağabeyleri oraya tenis oynamaya gidiyordu. Ama Frankie ve iki erkek kardeşini asla rahip evine çağırmazdı. Çünkü onların bundan hoşlanmayacaklarını düşünüyordu. Diğer yandan tenis maçları için daima oyuncuya gerek duyuluyor ve şatoya davet ediliyorlardı. Birbirlerine isimleriyle hitap etmeleri ise zorlama olsa da bir alışkanlıktı. Derwent'ler aslında "*aralarında bir fark olmadığını belirtmek*" istercesine onlara karşı belki gereğinden de yakın davranıyorlardı. Buna karşılık Jones'lar da onlardan arkadaşlık dışında bir beklentileri olmadığını göstermek çabası içinde olması gerekenden daha da resmi ve çekingen bir tutum takınıyorlardı. Zaten artık iki ailenin bireyleri arasında çocukluk anıları dışında ortak hiçbir şey kalmamıştı. Yine de Bobby içtenlikle Frankie'yi seviyor, kaderin yollarının kesişmesini sağladığı ender durumlarda bundan büyük mutluluk duyuyordu.

Frankie yorgun ve bitkin bir sesle, "Her şeyden bıktım, yoruldum artık," diye mırıldandı. "Ya sen?"

Bobby düşündü.

"Hayır. Öyle olduğunu sanmıyorum."

Frankie, "Ah," dedi. "Ne hoş!"

Bobby, Frankie'yi incitmiş kızın kendisini yanlış anlamış olabileceği kaygısıyla ekledi.

"Aslında ben de her şeye boş veren, vurdumduymaz insanlardan değilim. Aslında öylelerine hiç dayanamam."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Frankie hafifçe ürperdi.

"Evet doğru, hiç çekilmezler."

Birbirlerine anlayışla baktılar.

Sonra Frankie birden, "Bu arada, bana şu kazayı anlatsana," dedi. "Şu uçurumdan düşen adamı?"

Bobby, "Onu Doktor Thomas'la birlikte bulduk," diye cevap verdi. "Sen bunu nereden öğrendin?"

"Gazetede gördüm. Bak, işte şurada..."

Frankie küçük bir başlığı gösterdi.

"Denizdeki sis yüzünden ölümcül kaza."

"Marchbolt'taki hazin kazanın kurbanının kimliği cebinden çıkan fotoğraf sayesinde tespit edildi. Fotoğrafın Leo Cayman olduğu anlaşıldı. Bayan Cayman dün gece geç saatlerde Marchbolt'a gelerek cesedi teşhis etti. Onun ağabeyi Alex Pritchard olduğunu ve iki hafta kadar önce Siyam'dan döndüğünü söyledi. On yıllık bir ayrılıktan sonra İngiltere'ye dönen Alex Pritchard'ın birkaç hafta sürecek bir gezintiye çıktığı, ülkeyi de yürüyerek dolaşmak istediğini belirtti. Kazayla ilgili resmi soruşturma yarın yapılacak."

Bobby'nin gözünün önünde bir an için fotoğrafta gördüğü gizemli, çekici kadının yüzü canlandı. "Sanırım resmi soruşturmada benim de tanık olarak bulunmam gerekecek."

"Ah, ne heyecan verici bir durum bu! Muhakkak oraya gelip seni dinleyeceğim."

Bobby, "Resmi soruşturmada heyecan verici bir şey olacağını hiç sanmıyorum," dedi. "Doktor Thomas'la adamı bulduk. Hepsi bu."

"Ölmüş müydü?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, o sırada hayattaydı. Yaklaşık yarım saat sonra son nefesini verdi. O sırada ben yalnız başıma zavallının yanında bekliyordum."

Birden sustu.

Frankie, babasının aksine, onun neler hissettiğini hemen anlamıştı.

"Çok üzücü bir durum."

"Evet. Ama neyse ki zavallı pek bir şey hissetmedi..."

"Öyle mi?"

"Evet –ama– adam öylesine canlı, hayat dolu görünüyordu ki –kötü bir ölüm– hiç sis yüzünden uçurumdan aşağıya yuvarlanacak bir tipe benzemiyordu..."

Genç kız anlayışla başını salladı.

"Seni çok iyi anlıyorum Steve." İşte yine aynı tuhaf anlayış ve sevgi gösterisi sergilenmekteydi.

Kısa bir sessizlik oldu.

Sonra Frankie birden sordu.

"Adamın kız kardeşini gördün mü?"

"Hayır. İki gündür Londra'daydım. Garaj açacak bir arkadaşımla birlikteydim, ona yardımcı oldum. Belki onu hatırlarsın. Badger Beadon."

"Badger Beadon mı? Hatırmalı mıyım?"

"Elbette. Onu hatırlaman gerekir. Ben yaşlarda. Hani şaşı bakan?"

Frankie kaşlarını çattı.

Bobby ısrarla, "Gülüşü de pek komiktir," diye ekledi. "Sanki havlıyormuş gibi – haw – haw– gibi bir ses çıkarır."

Frankie, Badger'ı anımsayamamıştı, kaşları hala çatıktı.

Bobby, "Hani küçükken midilliden düşmüştü," diye ekledi. "Başı çamura saplanmıştı. Bacaklarından çekip çıkarmıştık."

Frankie, "Hah!" diye bağırdı. "Şimdi hatırladım! Badger! Sanırım biraz kekeliyordu da, öyle değil mi?"

Bobby bilgiç bilgiç, "Hâlâ öyle," diye yanıtladı bu soruyu.

Frankie ekledi. "Sanırım bir aralar tavuk besliyordu. Sonrasında da iflas etti, değil mi?"

"Evet."

"Sonra bir borsa komisyoncusunun yanında çalışmaya başladı. Ve oradan bir ay sonra kovuldu."

"Aynen öyle!"

"Ailesi onu Avustralya'ya gönderdi. Ama Badger hemen geri döndü."

"Evet!"

Frankie "Bobby," dedi. "Umarım bu garaj işine para yatırmamışsındır?"

Genç adam güldü.

"Yatırım yapacak param yok ki."

"Neyse, bu iyi!"

Bobby konuşmaya devam etti.

"Başlangıçta Badger de bu işe para yatıracak birini bulmaya çalıştı, ama başaramadı. Bu hiç de sanıldığı kadar kolay değil."

Frankie, "İnsan çevresine baktığında insanların çok aptal olduklarını düşünüyor," diye açıkladı. "Ama aslında durum hiç de sanıldığı gibi değil."

Bobby sonunda Frankie'nin ne demek istediğini anlamıştı.

"Beni iyi dinle!" diye bağırdı. "Badger dünyadaki en iyi insanlardan biri – belki de en iyisidir."

Frankie mırıldandı.

"Hepsi öyledir."

"Hepsi mi? Ne demek istiyorsun?"

"Avustralya'ya gidip, sonra geri dönenlerin hepsi öyledir zaten. Peki, Badger iş kurmak için gerekli parayı nereden buldu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ona bir miras kaldı. Geçenlerde teyzesi mi – halası mı – biri öldü işte. Altı araba alacak bir garajla onun üstündeki üç odadan oluşan küçük bir daire Badger'a kaldı. Badger'ın ailesi de ikinci el arabalar alması için yüz sterlin verdi. Aslında ikinci el araba işinde çok para var."

Frankie, "Bir ara ikinci el bir araba almıştım," dedi iç çekerek. "Korkunç bir şey. Anımsadıkça içim sıkılıyor. Neyse bundan bahsetmesek daha iyi. Peki ya sen, deniz kuvvetlerinden neden ayrıldın Bobby? Kovulmadığını umarım. Hem de bu yaşta?"

Bobby kızardı.

"Gözlerim yüzünden!" Sesi sert ve sıkıntılıydı.

"Anımsıyorum da, çocukluğundan beri gözlerinle ilgili hep bir problemin olmuştu."

"Doğru. Ama bu okula girmeme engel olacak düzeyde değildi, sınavları atlattım. Ama sonra beni yurtdışına gönderdiler –oraların kuvvetli tropik ışığı– gözlerime çok kötü etki yaptı. Sonuçta –şey– ayrılmak zorunda kaldım..."

"Yazık," Frankie pencereden dışarı bakıyordu.

Uzun, gergin bir sessizlik oldu.

Neden sonra Bobby birden patladı.

"Aslında bu hiç doğru değil. Hep aynı şey. Gözlerim kesinlikle o kadar da bozuk değil! Doktorlar daha fazla bozulmayacağını da söylediler. Rahatlıkla okula devam edebilirdim."

Frankie genç adamın kahverengi, dürüst, parlak gözlerine baktı.

"Bana da gözlerinde bir bozukluk yokmuş gibi geliyor."

Bobby iç çekti.

"Neyse – artık Badger'la birlikte çalışacağım."

Frankie başını salladı.

O sırada kondüktör kapıyı açarak, içeri, "Öğlen yemeği," diye seslendi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Frankie, "Gidelim mi?" diye sordu.

Birlikte yemekli vagona geçtiler.

Bobby kondüktörün geleceği sırada ufak bir gezintiye çıktı.

"Onun adalet ve dürüstlük duygusuna çok fazla yüklenmeyelim."

Frankie ise kondüktörün adalet ve dürüstlük duygularının pek fazla olduğu kanısında değildi.

Bobby'le Frankie Marchbolt'a gidilen Sileham İstasyonu'na ulaştıklarında saat beşi geçiyordu.

Frankie, "Bizimkiler beni almak için bir araba yollayacaklardı," dedi. "İstersen seni de evine bırakabilirim."

"Teşekkürler. Böylece şu Tanrı'nın cezasını iki kilometre taşımaktan kurtulurum."

Bobby valizine aşağılayıcı bir şekilde bir tekme attı.

Frankie, "İki değil, üç kilometre," dedi.

"Golf alanının yanındaki patikadan gidersen iki."

"Yani, o adamın..."

"Evet... o zavallının uçurumdan aşağı düştüğü yoldan."

Frankie valizini oda hizmetçisine verdikten sonra genç adama döndü.

"Onu uçurumdan itmiş olamazlar değil mi, Bobby?"

"İtmek mi? Tanrı'm hayır! Bu da nereden geldi aklına! Neden ki?"

Frankie sakin sakin, "Bilmem ki..." dedi. "Öylesi çok daha heyecanlı olurdu, değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

4. BÖLÜM

Resmi Soruşturma

Alex Pritchard'ın ölümüyle ilgili resmi soruşturma ertesi gün yapıldı. Önce Doktor Thomas cesedi nasıl bulduklarını anlattı.

Savcı, "O sırada Alex Pritchard ölmüş müydü?" diye sordu.

"Hayır, efendim. Belli belirsiz soluk alıyordu. Ancak yaşama umudu yoktu. Yani..."

Doktor tam da bu noktada açıklamalarını tamamen teknik, tıbbi jargona uygun bir şekilde yapmaya başladı. Jüriyi bunları dinlemekten kurtaran ise yine savcı oldu.

"Yani herkesin anlayacağı bir dille, adamın belkemiğinin kırılmış olduğunu söylüyorsunuz, değil mi?"

Doktor üzülerek, "Siz öyle ifade etmek istiyorsanız öyle," dedi. Sonra da Bobby'yi ölmekte olan adamın başında bırakarak kasabaya yardım istemeye gittiğini söyledi.

"Yeniden kazaya dönecek olursak, sizce bu olay nasıl oldu?"

"Kanımca (bu konuda bir kanıt olmamakla birlikte) Alex Pritchard – büyük olasılıkla – farkına varmadan uçuruma yaklaştı ve aşağıya yuvarlandı. O sırada denizden de ağır ağır sis yükseliyordu. O kısımda yol birden daralır. Pritchard da sis yüzünden tehli-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

keyi fark etmemiş olabilir. Dönemeci göremeyerek dümdüz ilerledi. Bir iki adım atar atmaz da uçurumdan yuvarlandı."

"Peki doktor, ölünün vücudunda darp izine rastladınız mı? Yani yara, bere, bu işe başka bilinmeyen birinin karıştığını gösterecek herhangi bir iz?"

"Alex Pritchard'ın vücudundaki yaralar ve berelenmeler on beş yirmi metre yükseklikten kayaların üzerine düşmesiyle oluşmuştu."

"Peki, sizce bu bir intihar girişimi olabilir mi?"

"Evet, tabii, bu olabilir. Alex Pritchard uçurumdan aşağı kazayla mı düştü, yoksa kendisini özellikle mi aşağıya attı, bu konuda hiçbir şey söyleyemem."

Doktordan sonra tanık kürsüsüne çağrılan Bobby Jones oldu.

Bobby, Doktor Thomas'la golf oynarken topunun kenara doğru gittiğini anlattı. O sırada sis bastırdığı için çevreyi pek göremediklerini, birden kulağıma bir çığlık sesi geldiğini, topunun patikadaki birinin başına isabet ettiğini düşündüğünü açıkladı. Ancak yine de topun fazla uzaklaşmış olamayacağına karar vermişti.

"Topu buldunuz mu?"

"Evet, patikanın yaklaşık 90 metre kadar aşağısındaydı."

Sonra da bir önceki atış yerinden nasıl ayrıldıklarını ve kendisinin topu uçuruma nasıl attığını açıkladı.

Tam bu noktada savcı onun tanıklığını yarıda kesti, anlattıkları doktorun ifadesinin tekrarından başka bir şey değildi. Yine de duyduğu ya da duyduğunu açıkladığı çığlık konusunun üzerine gitti.

"Nasıl bir çığlıktı bu?"

"Bir çığlık işte."

"Nasıl yani – yardım ister gibi mi?"

"Hayır, hayır. Yalnızca sıradan bir haykırış işte. Hatta bunu duyduğumdan da tam olarak emin değilim."

"Duyduğunuz seste bir tuhaflık, bir şaşkınlık ifadesi var mıydı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bobby minnetle, "Evet, öyle bir şeydi," diye yanıtladı bu soruyu. "Başına hiç ummadığı bir anda top çarpan bir insanın çığlığı gibiydi."

"Ya da patikada yürürken birden ayağı boşluğa gelen birinin..."

"Evet."

Adamın doktor yardım çağırmaya gittikten yaklaşık beş dakika kadar sonra öldüğünü açıklamasının ardından Bobby'nin tanıklığı da son buldu.

Savcı o ana kadar duruma açıklık getirememiş olmanın endişesi içindeydi.

Bobby'den sonra tanıklık sırası Bayan Leo Cayman'a geldi.

Kadın duruşma salonuna çağrıldı.

Bobby onu ilk gördüğü anda korkunç bir hayal kırıklığına uğradı. Cesedin cebinden düşen fotoğraftaki kadın bu muydu? Ona ne olmuştu böyle? Bobby öfkeyle, bence şu dünyada fotoğrafçılardan daha büyük sahtekâr yok, diye düşündü. Fotoğraf yıllar önce çekilmiş olabilirdi, bu anlaşılıyordu ama o gizemli, büyüleyici güzelliğin, o iri gözlü çekici kadın yüzünün yerini bu boyalı, kabarık saçlı, yoluk kaşlı bayağı, küstah görünümlü kadının almış olması da inanılır gibi değildi. Zaman, diye düşündü Bobby birden. "Zaman korkunç bir şey. Acaba Frankie yirmi yıl sonra neye benzeyecek?" Hafifçe ürperdi.

Bu arada Londra'daki adresini 17 St Leonard's Gardens, Paddington olarak veren Amelia Cayman savcının sorularını yanıtlıyordu.

Evet, ceset ağabeyi Alex Pritchard'a aitti. Onu bu korkunç felaketten bir gün önce görmüştü. Ağabeyi Wales'te bir tura çıkmayı düşündüğünden bahsetmişti. Adam çok kısa bir süre önce Doğu'dan dönmüştü.

"Bay Pritchard'ın davranışları normal miydi? Neşeli miydi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ah evet. O her zaman neşeli, hayat dolu bir insandı."

"Bildiğiniz kadarıyla kafasına takılan bir şey, bir derdi var mıydı?"

"Olmadığından emin olduğumu söyleyebilirim. Aksine yolculuğa çıkacağı için çok sevinçliydi."

"Peki para sıkıntısı var mıydı? Ya da bu gibi başka bir derdi?"

Bayan Cayman, "Korkarım, bu sorunuzu yanıtlamam olanaksız," dedi. "Bu konuda kesin bir şey söyleyemem. Daha önce de açıkladığım gibi Doğu'dan yeni dönmüştü. Onu on yıldan uzun bir süredir görmemiştim. Sık sık mektuplaştığımızı da söyleyemem. Ama Londra'da bulunduğu sırada beni birkaç defa yemeğe ve tiyatroya götürdü. Bana bir iki armağan da aldı. Bu yüzden para sıkıntısı olduğunu sanmıyorum. Üstelik öylesine neşeliydi ki bir sıkıntısı olabileceği aklıma bile gelmedi."

"Ağabeyinizin mesleği neydi Bayan Cayman?"

Kadının bunu tam olarak bilmediği anlaşılıyordu. Yanıt vermekte de zorlandı.

"Şey... bu konuda tam olarak bir şey söyleyemem. Maden arama – kendisi böyle söylerdi. Zaten İngiltere'de çok az kalırdı. "

"Sizce ağabeyinizin intihar etmesi için bir neden olabilir miydi?"

"Ah hayır, Alex'in böyle bir şey yapmış olduğuna inanmam. Bu kaza olmalı."

"Peki, o zaman uzun bir yürüşe çıkmış biri olarak ağabeyinizin yanında hiç eşyası olmamasını –hatta sırt çantası bile– nasıl açıklarsınız?"

"Alex sırt çantası taşımaktan nefret ederdi. Eşyalarını birbirini izleyen günlerde, aralıklı olarak postalatmak gibi bir alışkanlığı vardı. Yola çıkmadan bir gün önce de içinde pijama ve çorapları olan bir paketi postaya vermişti. Ama korkarım bir yanlışlık yap-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mış, 'Denbighshire' yerine 'Derbyshire' yazmış. Bu yüzden paket ancak bugün buraya ulaşabildi."

"Öyle mi? Neyse, böylece karanlık noktalardan biri daha açıklanmış oldu."

Bayan Cayman daha sonra ağabeyinin cebinden çıkan fotoğraf sayesinde kendisiyle nasıl bağlantı kurulduğunu anlattı. Hemen kocasıyla birlikte Marchbolt'a gelmiş ve cesedi teşhis etmişti.

Bu son sözcükleri söylerken birden gürültülü bir şekilde burnunu çekerek ağlamaya başladı. Savcı onu yatıştırmak için bir iki şey söyledikten sonra artık yerine geçebileceğini belirtti.

Sonra jüriye döndü. Onların görevi bu adamın nasıl öldüğünü saptamaktı. Neyse ki olay açık bir şekilde ortadaydı. Bay Pritchard'ın kendi yaşamına son verecek bir ruhsal durumda ya da stres altında olduğuna ilişkin bir gösterge yoktu. Aksine keyfi yerindeydi, kısa da olsa bir yürüyüş tatili yapacak olduğu için mutluydu. Çok tehlikeli bir yol olan uçurumun kenarındaki patikada yürürken birden sis bastırmış olması büyük şanssızlıktı. Olay açıkça bir kazaydı, bu konuda bir şeyler yapılmalıydı. Jürinin kararı açık ve netti:

"Jüri olarak müteveffanın kaza sonucunda öldüğüne ve belediye meclisinin uçurumun kenarına hemen demir veya tahta bir korkuluk yapma konusunda adım atması gerektiğine oybirliğiyle karar verdik."

Yargıç başını sallayarak bu görüşü onayladı.

Resmi soruşturma sona ermişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5. BÖLÜM

Bay ve Bayan Cayman

Yarım saat kadar sonra kilise lojmanına dönen Bobby, Alex Pritchard'ın ölümüyle bağlantısının henüz bitmemiş olduğu gerçeği ile yüz yüze geldi. Kapıyı açan hizmetçi Bay ve Bayan Cayman'ın onunla görüşmek istediklerini ve babasıyla birlikte onu çalışma odasında beklediklerini belirtti. Doğruca çalışma odasına giden Bobby, babasının konukları oyalama çabası içinde olduğunu gördü. Ama bu durumdan hiç hoşlanmadığı da açıkça görülüyordu.

Rahip, "Ah, işte geldi," dedi Bobby'yi görünce rahat bir soluk alarak.

Bay Cayman hemen yerinden kalkarak Bobby'le tokalaşmak için elini uzattı. İriyarı, kıpkırmızı yüzlü, sözde neşeli ve cana yakın görünen bir adamdı, ama soğuk, sinsi bakışlı gözleri bu tavrını yalanlar gibiydi. Bayan Cayman'a gelince, aslında çirkin ve itici sayılmazdı. Ama o eski fotoğraftaki büyüleyici görüntüsüyle hiçbir ilgisi yoktu, o gizemli, hüzünlü ifade tamamen kaybolmuştu. Bobby, kadının kendi fotoğrafını tanımış olmasının büyük bir şans olduğunu, yoksa fotoğraftaki kadının o olduğunun hiç kimsenin aklına gelmeyeceğini düşündü.

Bay Cayman, Bobby'nin elini acıtacak kadar sertçe sıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Buraya karımla birlikte gelmemin doğru olacağını düşündüm. Böyle bir durumda onu yalnız bırakamazdım. Zavallı Amelia, doğal olarak bu olay onu çok sarstı."

Bayan Cayman yine burnunu çekmeye başladı.

Bay Cayman ekledi. "Buraya gelmemizin nedeni... Bakın Amelia'nın zavallı ağabeyi –nasıl diyeyim– sizin kollarınızda son nefesini vermiş. Dolayısıyla Amelia doğal olarak sizden kendisine onun son dakikalarını anlatmanızı istiyor."

Bobby sıkılmıştı.

"Tabii. Tabii, kesinlikle."

Sıkıntıyla gülümsedi ve o arada babasının da içini çektiğini duydu – tipik bir hoşgörü işareti. Sanki inançlı biri olarak ona çaresiz katlanacağız, diyordu.

Bayan Cayman gözyaşlarını silerken, "Zavallı Alex," dedi. "Zavallı, sevgili Alex!"

Bobby, "Evet," diye mırıldandı. "Bu çok korkunç bir olay. Sıkıntılı bir şekilde yerinde kıpırdandı.

Bayan Cayman gözlerini umutla ona dikmişti.

"Alex'in son sözleri ne oldu? Bana mesaj göndermeye çalıştı mı? Bunu bilmek isterdim."

Bobby, "Anlıyorum," dedi. "Aslına bakarsanız Bay Pritchard böyle bir şey yapmadı."

"Hiçbir şey söylemedi mi?"

Bayan Cayman hem çok şaşırmış hem de hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

Bobby özür dilercesine, "Hayır... Hiçbir şey söylemedi," diye yineledi.

Bay Cayman ciddi bir ifadeyle, "Bence böylesi çok daha iyi, Amelia," dedi. "Acı çekmeden, kendisine gelemeden ölmüş... ıstırap çekmeden. Bunu Tanrı'nın bir lütfu olarak kabul etmelisin."

Kadın içini çekti. "Sanırım öyle. Sizce de ağabeyim ıstırap çekmedi mi?"

Bobby, "Çekmediğinden eminim," diye yanıtladı bu soruyu.

Bayan Cayman üzüntüyle iç çekti.

"Evet... En azından bunun için mutlu olmalıyım. Onun son sözleriyle bana bir mesaj bırakmış olduğunu umuyordum – ama kim bilir, belki böylesi çok daha iyi. Zavallı Alex! O tam anlamıyla bir centilmendi."

Bobby, "Gerçekten öyle," diye mırıldandı. Sanki bir an Alex Pritchard bronz teni ve parlak mavi gözleriyle karşısında belirdi. Hoş, yakışıklı biriydi, ölümün eşiğinde bile yakışıklılığından hiçbir şey kaybetmemişti. Bobby, onun Bayan Cayman'ın ağabeyi, Bay Cayman'ın da eniştesi olması ne tuhaf, diye düşündü. Bobby onun onlardan oldukça farklı biri olduğunu hissediyordu.

Bayan Cayman gözlerini ona dikmişti.

"Size gerçekten de minnettarız Bay Jones."

Bobby utanmıştı.

"Rica ederim – hiç önemli değil – yani – elimden başka bir şey gelmezdi – şey yani..." Çaresizlik içinde bocalıyor, kekeliyordu.

Bay Cayman, genç adamın elini yine olanca gücüyle acıtacak şekilde sıktı.

"Bu iyiliğinizi hiçbir zaman unutmayacağız."

Bayan Cayman da tombul elini yavaşça uzattı. Babası da onlarla vedalaştı.

Bobby karıkocayı ön kapıya kadar geçirdi.

Tam gidecekleri sırada Bay Cayman, "Siz ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu. "İzinli olduğunuz için mi evdesiniz?"

Bobby, "Hayır," dedi. "Uzunca bir süredir iş arıyorum." Bir an durdu sonra ekledi. "Deniz kuvvetlerindeydim."

Bay Cayman, "Zor günler," diyerek başını salladı. "Yaşam çok zor. Neyse, şansınız açık olsun. Bunu bütün kalbimle dilerim."

Bobby nazikçe, "Çok teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Ardından da bahçe yolunda ilerleyen karıkocanın arkasından uzun uzun baktı. Derin düşüncelere dalmıştı. Karmakarışık düşünceler kafasının içinde âdeta dans ediyordu – çapraşık fikirler, fotoğraf, buğulu iri gözleri ve ışıltılı saçlarıyla o kız – ve on, on beş yıl sonraki – ağır makyajı, alınmış kaşlarıyla Bayan Cayman – o güzel, ayrık kocaman gözlerin yerini alan et kıvrımları arasına gömülmüş, domuzu andıran minik gözler – kınalı kızıl saçlar – kaybolan gençlik ve saflık – Bobby üzgün üzgün içini çekti. Ne kadar yazıktı – ne kötü şeydi bu! Kim bilir belki de bütün bunların nedeni kadının Bay Cayman gibi kaba saba, kişiliksiz bir adamla evlenmiş olmasıydı. Başka biriyle evlenmiş olsa belki o olağanüstü güzelliği solmayacak, ihtiyarlamayacak aksine daha genç görünecekti. İpek saçlarına aklar düşecekti. Solgun yüzü, iri buğulu gözleriyle tatlı tatlı bakacaktı. Ama yine de..."

Bobby kederle başını salladı. Sonra, "Evliliğin kötü tarafı da bu olsa gerek," diye mırıldandı.

"Ne dedin?"

Bobby daldığı derin düşüncelerden birden Frankie'nin sesiyle uyandı. Onun yaklaştığını fark etmemişti.

"Merhaba."

"Merhaba Bobby. Evlilik mi? Kimin evliliği?"

"Genel anlamda söylemiştim Frankie. Bu bir gerçek."

"Ne gibi?"

"Evliliğin yıpratıcı, yıkıcı etkileri."

"Yıpranan kim?"

Bobby açıkladı.

Frankie bu açıklamalardan tatmin olmamıştı.

"Saçmalama!" dedi. "Bayan Cayman'la fotoğraftaki kadın arasında hiçbir fark yok."

"Fotoğrafı ne zaman gördün ki? Yoksa resmi soruşturmaya mı geldin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tabii ki geldim duruşmaya. Ne sanıyordun? Böyle bir fırsatı kaçırır mıyım hiç? Zaten burada yapılacak fazla bir şey yok. Soruşturma tam zamanında – Tanrı'nın bir lütfu – oldu benim için. Daha önce hiçbir resmi soruşturmada bulunmamıştım. Çok heyecanlıydı. Gerçi gizemli bir zehirleme olayı olsaydı, analiz raporları falan filan, her şey çok daha ilgi çekici olabilirdi ama neyse nankörlük etmemeli, böyle basit heyecanların da keyfini çıkarmak gerek. Gerçi son dakikaya kadar birinin çıkıp bu olayda bir cinayet kuşkusu olabileceğini söylemesini bekledim ama sanırım her şey ortada."

"Çok tuhafsın Frankie! Kana susamış biri gibi davranıyorsun!"

"Biliyorum. Herhalde bunun nedeni atavizm[1] ya da atavism – nasıl diyorlarsa, bunu bir türlü doğru söyleyemedim zaten. Sence de öyle değil mi? Bence bende atalarımın özellikleri var. Zaten okulda da bana takılan isim 'Maymun Yüzlü'ydü'."

Bobby merakla, "Maymunlar cinayete meraklı mı olurlar?" diye sordu.

Frankie, "Bana pazar gazetelerinin muhabirlerini anımsatıyorsun Bobby. Bu konudaki görüşlerinizi öğrenmek isteriz, filan."

Bobby bu konuyu daha fazla uzatmayarak yeniden asıl konularına döndü.

"Biliyor musun, Bayan Cayman konusunda seninle aynı fikirde değilim. Fotoğrafı olağanüstüydü."

Frankie hemen, "Olabilir," dedi. "Rötuş yapılmıştır."

"Belki ama o zaman rötuş öylesine fazla kaçırılmış ki fotoğraftaki kadının Bayan Cayman olduğu anlaşılmıyor bile."

Frankie öfkeyle, "Gerçekten körsün herhalde," dedi. "Fotoğrafçı fotoğraf sanatının tüm hünerlerini denemiş olabilir ama fotoğraf yine de hiçbir şeye benzememişti."

---

(1) Irkın kalıtsal güçlerinin tümü. Atavizm, gelecek nesillerde bir ırkın temel karakterlerini korur; geçmişte atalarına ait bir özelliğin görülmesi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben bu konuda seninle kesinlikle aynı fikirde değilim," diyen Bobby'nin sesi buz gibiydi. "Hem sen fotoğrafı nerede gördün?"

"Yörede çıkan *Evening Echo* gazetesinde."

"Herhalde fotoğrafı doğru dürüst basamadılar."

Frankie öfkeyle, "Sen iyice çıldırmış olmalısın Bobby!" diye bağırdı. "Boya küpüne batmış gibi görünen, basit bir karıya aklını takmışsın – evet yanlış duymadın, *karı* dedim – aynen Cayman karısı gibi."

Bobby, "Frankie," diyerek başını salladı. "Beni şaşırtıyorsun. Bu sözcük sana hiç yakışmıyor. Üstelik bunu rahibin evinin kapısının önünde söylüyorsun. Yarı kutsal bir yerde."

"Aman! İyi de sen de böyle saçmalamasaydın."

Kısa bir sessizliğin ardından Frankie'nin öfkesi birden yatıştı.

"O Tanrı'nın cezası kadın yüzünden kavga etmemiz *ne kadar* saçma. Buraya sana bir parti golf oynamayı önermeye gelmiştim. Ne dersin Bobby?"

Genç adam neşeyle güldü. "Tamam şef."

Beraberce dostça yola koyuldular ve bundan sonraki konuşmaları tamamen golf takımları, duruşlar, vuruşlar, çimlik alanda kusursuz bir vuruşun nasıl olacağı gibi konularda yoğunlaştı. Bu üzücü olayı tamamen unutmuş gibiydiler. Ancak on birinci deliğe vurmaya hazırlanan Bobby birden haykırdı.

"Lanet olsun!"

"Ne var? Ne oldu?"

"Hiç... hiç. Yalnızca bir şeyi anımsadım da."

"Neyi?"

"Şu Cayman denilen çift – bana Pritchard'ın son nefesinde bir şey söyleyip söylemediğini sordular. Ben de aptal gibi, "Söylemedi," dedim.

"Yani?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ancak şimdi adamın tam ölürken bir şeyler mırıldandığını anımsadım."

"Bobby sanırım bu sabah yataktan solundan kalkmışsın."

"Aslında onların amacı farklıydı, kendilerine iletilmesi için bir şey söyleyip söylemediğini sordular. O sırada aklıma gelmemesinin nedeni de bu olsa gerek."

Frankie merakla sordu.

"Peki, ne dedi?"

"Tek söylediği, '*Evans'a neden sormadılar*?' oldu."

"Çok tuhaf. Başka bir şey söylemedi mi?"

"Hayır. Gözlerini açtı ve sonra birden bu sözleri söyledi. Sonra da öldü. Zavallı adam."

Frankie düşünüyordu.

"Neyse... Bence üzülmen yersiz. Bu önemli değil."

"Evet, tabii ki değil. Ama yine de sanırım Cayman'lara bundan söz etsem daha iyi olacaktı. Onlara, "Pritchard hiçbir şey söylemedi," dedim.

Frankie ısrarla, "Ama adam yine de bir şey söylemiş sayılmaz ki," dedi. "Eğer adam romanlardaki gibi, 'Gladys'e söyleyin, onu daima seveceğim...' ya da 'Vasiyetnamem ceviz dolapta saklı' gibi bir şeyler söylemiş olsaydı durum çok farklı olabilirdi."

"Yani sence onlara mektup yazıp bundan bahsetmem gerekmez mi?"

"Ben senin yerinde olsaydım bunun üzerinde bile durmazdım. Çünkü bu önemli bir şey değil."

"Sanırım haklısın," diye mırıldanan Bobby yeniden tüm dikkatini topa ve golf sopasına yöneltti.

Ama bu konu kafasından çıkmadığı gibi o gece de onu rahat bırakmadı. Belki önemsiz bir noktaydı ama tedirgindi. Bundan dolayı huzursuzluk duyuyordu. Frankie'nin bu olaya bakış açısı hiç şüphesiz doğruydu. Bu önemli değildi üzerinde durmamalıydı. Ama vic-

BELONGS TO Kaktüs Team

danının sesi onu rahat bırakmıyordu. Ölen adamın hiçbir şey söylemediğini belirtmişti. Bu doğru değildi. Çok aptalca ve saçma bir durumdu ama yine de bir türlü rahat edemiyordu.

Sonunda o akşam, birden vicdanının sesini dinleyerek oturdu ve Bay Cayman'a bir mektup yazdı.

"Sayın Bay Cayman,

Siz bu sabah bizim evden ayrıldıktan sonra kayınbiraderinizin ölmeden önce bir şey söylediğini hatırladım. Sanırım bu sözcükler tam olarak şöyleydi: 'Evans'a neden sormadılar?'. Bunu bu sabah anımsayamadığım için üzgünüm. Ama o sırada bu sözcüklerin hiçbir anlamı olmadığını düşündüğümden olsa gerek hafızamdan tamamen silinmişler.

Saygılarımla
Robert Jones."

Yanıt bir sonraki gün sonra geldi.

"Sayın Bay Jones,

Ayın altısında yazdığınız mektupta belirttiğiniz gibi her ne kadar anlamsız olsalar da zavallı kayınbiraderimin söylediklerini sözcüğü sözcüğüne anımsadığınız için çok teşekkür ederim. Aslında karım ağabeyinin son nefesinde kendisine son bir mesaj bırakmış olmasını umuyordu. Yine de bu konudaki duyarlılığınız için çok teşekkür ederiz.

Saygılarımızla
Leo Cayman."

Bobby, adam yerine konulmadığını seziyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

6. BÖLÜM

Bir Pikniğin Sonu

Ertesi gün Bobby tamamen farklı bir mektup daha aldı.

"Her şey halloldu, sevgili dostum (mektubu yazan arkadaşı Badger'di, ama mektup onun eğitim gördüğü o çok pahalı okulu bile utandıracak kadar kötü bir yazıyla yazılmıştı.)

Dün tamamı on beş bin sterline beş araba aldım – bir Austin, iki Morris ve bir çift de Rover. Şu an için otomobillerin motorları çalışmıyor ama sanırım onları üstünkörü tamir etmekte önemli bir zorluk yaşamayız. Ne de olsa araba arabadır! Öyle değil mi? Satın alanı yarı yolda bırakmadan evine kadar götürsün, yeter. Fazlasına hiç gerek yok.

Gelecek pazartesi garajı açmayı düşünüyorum. Sana güveniyorum, beni yarı yolda bırakmazsın değil mi sevgili dostum?

Carrie halam da ne iyi kadınmış! Zamanında kedileri yüzünden halama kaba davranan ihtiyar bir komşusunun ceza olarak camını kırmıştım. Halamın bu yaptığımı hiç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

unutmadığı anlaşılıyor. Zaten bana her Noel'de beş sterlin yollardı şimdi de bu.

Başarıya erişeceğimizden eminim buna mecburuz. Bunda hiç şüphem yok. Sonuç olarak araba arabadır! Eskisini neredeyse bedavaya veriyorlar. Üstüne bir boya çektin mi tüm kusurlarını gizler. Müşteri dediğin her şeyi kolaylıkla yutar. Görünüş iyi olsun yeter. Evet, başarıya erişeceğimizden eminim.

Sakın unutma. Haftaya pazartesiye. Sana güveniyorum.

Sevgiler Badger."

Bobby babasına hafta başında, pazartesi günü Londra'ya giderek yeni işine başlayacağını söyledi. İşin niteliğini öğrenen Rahip Jones bundan pek mutlu olmamıştı. Peder Jones geçmişte Badger Beadon'la karşılaştığını anımsıyordu. Bobby'ye hiçbir şekilde sorumluluk altına girmemenin yararları konusunda uzun bir konferans çekti. Gerçi kendisi finansal konularda ya da iş dünyası konusunda uzman sayılmazdı, öğütleri genel ve teknik düzeyde de olsa anlamı açıkça ortadaydı.

O hafta çarşamba günü Bobby bir mektup daha aldı. Mektup yabancılara özgü bir elyazısıyla yazılmıştı. Mektubun içeriği ise genç adam için çok daha şaşırtıcıydı.

Mektup Buenos Aires'ten "Henriguez ve Daello" adlı firmadan geliyordu. Ve mektupta açıkça Bobby'ye yıllık bin sterlin karşılığında iş teklif edilmekteydi.

Bobby ilk bir iki dakika boyunca bunun olsa olsa bir düş olabileceğini düşündü. Şaşkındı. Yılda bin sterlin! Aklın alacağı bir şey değildi bu! Bobby mektubu yeniden dikkatle okudu. Mektupta açıkça bu iş için eski bir denizci arandığı belirtilmekteydi. Şirkete ismi (adının açıklanmasını istemeyen) biri tarafından verilmiş, bu iş için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bobby önerilmişti. Teklif kısa süreliydi, hemen karar vermesi gerekiyordu ve kabul ettiği takdirde bir hafta içerisinde Buenos Aires'e gidecek şekilde hazır olması gerekiyordu.

"Hay aksi şeytan. Olur şey değil!" diyen Bobby istemeden duygularını bir şekilde ifade etmişti.

"Bobby!"

"Affedersin, baba. Bir an senin burada olduğunu unuttum."

Rahip Jones hafifçe öksürerek boğazını temizledi.

"Şunu unutma ki..." diye başladı.

Babası yine o uzun nutuklarından birini çekmeye hazırlanıyordu. Bobby bunun farkındaydı ve buna ne olursa olsun engel olması gerektiğini biliyordu. Basit sözcüklerle bu iş teklifini babasına açıkladı.

"Biri bana bin sterlin öneriyor."

Rahibin ağzı bir karış açık kaldı. Bir an ne söyleyeceğini bilemedi.

Aynı anda Bobby, işte adamı böyle sustururlar, diye düşünüyordu.

"Bobby! Doğru mu anladım? Biri sana yılda bin sterlin ödemeyi mi öneriyor? *Bin sterlin*!"

Bobby başıyla onayladı.

"Evet. Öyle baba."

Rahip, "Ama bu olanaksız," dedi.

Babasının bu açık sözlülüğü Bobby'yi kırmadı. Bobby'nin de kendi değeri hakkındaki görüşü babasından pek farklı sayılmazdı.

İçtenlikle, "Adamlar herhalde deli," diye mırıldandı.

"Şey... kim... bu adamlar?"

Bobby mektubu babasına uzattı. Rahip, tel çerçeveli gözlüğünü burnunun üstüne yerleştirerek şüpheyle kâğıda baktı. Sonra da mektubu iki kez dikkatle okudu.

"Çok ilginç. *Çok* ilginç!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bobby, "Kaçıklar! Adamlar deli!" diye mırıldandı.

Rahip, "Oğlum, sevgili oğlum" dedi. "Sonuçta unutma ki İngiliz olmak önemli, bu büyük bir şey! Dürüstlük ve onur! Biz bunun için varız. Donanmamız bu ülküyü tüm dünyaya taşıdı. Güney Amerika'daki bu şirket de doğruluğundan, dürüstlüğünden ve işverenine sadakatinden şüphe duyulmayacak birinin günümüzde ne kadar değerli olduğunu biliyor. Bir İngilizin oyunu kurallarına göre oynayacağına güvenilebileceğine ve..."

Bobby atıldı.

"Ve de doğru yoldan şaşmayacağına..."

Rahip Jones oğlunu şüpheyle süzdü. Aynı sözcükler onun da dilinin ucuna kadar gelmişti, ama Bobby'nin ses tonunda bu söylenenlere hiç inanmıyormuş gibi bir tını vardı. Bobby yine de çok ciddi görünüyordu.

"İyi de baba," dedi neden sonra. "Niçin ben?"

"'*Niçin ben*' derken ne kastediyorsun?"'

Bobby iç çekerek, "İngiltere, İngiliz dolu," dedi. "Sağlıklı, sporcu gençlerle. Şirket neden beni seçsin ki?"

"Belki de eski komutanın onlara seni önerdi."

Genç adam bu konuda şüpheliydi.

"Evet sanırım bu olabilir. Ama neyse, zaten önemli de değil. Bu iş teklifini kabul edecek değilim."

"Kabul etmeyecek misin? Ne demek istiyorsun?"

"Biliyorsun, daha önce Badger'ın teklifini kabul ettim."

"Badger mı? Badger Beadon mu? Saçmalama Bobby, ne diyorsun sen? Bu çok ciddi bir konu."

Bobby üzüntüyle içini çekti.

"Biliyorum, zor bir karar."

"Badger Beadon'la yaptığın çocukça bir anlaşmanın böyle bir durum karşısında hiçbir önemi olamaz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim için var."

"Badger kesinlikle sorumluluktan uzak bir insan. Anladığım kadarıyla her zaman babasıyla annesi için sorun oldu, üstelik çok da para kaybettirdi."

"Şansı iyi gitmedi de ondan. Badger çok iyi niyetlidir, herkese inanır."

"Şanssızlık mı? Şanssız mı? Bence Badger yalnızca tembel, parmağını bile oynatmak istemiyor."

"Çok yanılıyorsun, baba. Öyle olsa hiç sabahın beşinde o lanet olasıca tavuklara yem vermek için kalkar mıydı? Tavukların sonunda krup mu kuş palazı mı her neyse, hastalanıp ölmeleri onun suçu mu?"

"Bu garaj işi zaten başından beri hiç aklıma yatmamıştı. Aptalca bir hayal. Bobby bu işten vazgeçmelisin."

"Yapamam baba. Söz verdim bir kere. Zavallı Badger'ı yüzüstü bırakıp gidemem. Bana güvendi."

Tartışma uzayıp gitti. Rahip, Badger konusundaki fikirlerinde ısrar etti, bu genç adama verilen bir sözün bağlayıcı olabileceğini asla kabul edemiyordu. Bobby'yi dik kafalı olmak ve ne pahasına olursa olsun olabilecek en kötü arkadaşlardan biriyle boşa zaman harcamakla suçluyordu. Bobby ise ısrarla, "Badger'ı yarı yolda bırakamayacağını" belirtiyor, konuya hiçbir yeni yorum getirmiyordu.

Sonunda Rahip Jones öfkeyle odadan dışarı fırladı. Bobby ise oturup, Henriquez ve Dallo şirketine önerdikleri işi kabul edemeyeceğini belirten bir mektup yazmaya başladı. Bir yandan da esefleniyordu. Eline bir daha böyle bir fırsatın geçmeyeceğini iyi biliyordu. Bunun çok büyük bir şans olduğunun da farkındaydı ama başka çıkar yolu yoktu.

Daha sonra golf oynadıkları sırada bu konuyu Frankie'ye de açtı.

Genç kız onu dikkatle dinledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İşi kabul etseydin, Güney Amerika'ya mı gidecektin?"

"Evet."

"Bu hoşuna gider miydi?"

"Elbette. Neden olmasın ki?"

Frankie uzun uzun iç çektikten sonra kararlılıkla, "Ne olursa olsun," dedi. "Yerinde bir karar verdiğini düşünüyorum."

"Badger konusunda mı?"

"Evet."

"Bizim 'yavru kuş'u yüz üstü bırakamazdım, değil mi?"

"Orası öyle. Ama dikkat et de senin 'yavru kuşun' başına dert açmasın."

"Hiç merak etme, dikkatli davranırım. Aslında başımın derde gireceğini de sanmıyorum. Sonuçta bu işe yatırım yapmış filan da değilim."

Frankie mırıldandı.

"İşte bu ilginç olmalı!"

"Ne gibi?"

"Bilmem ki? Ama sanırım insanın herhangi bir yatırımı olmaması sorumsuz, özgür ve bağımsız olması anlamına geliyor. Düşünüyorum da benim de pek bir yatırımım yok. Yani babamın verdiği bir harçlığım, oturduğumuz bir sürü evimiz, giysilerimiz, işlerimizi gören uşaklarımız, hizmetçilerimiz 'aile mücevherleri' denilen tüyler ürpertici bir şeyler ve mağazalarda da oldukça büyük kredimiz var. Ama aslında bunlar *benim* değil ki. Yani – demek istediğim hepsi ailemin."

"Orası öyle. Ama yine de..." Bobby durakladı.

"Biliyorum... Bu çok farklı."

Bobby, "Evet," diyerek başını salladı. "Çok farklı."

Nedense birden çok gerilmişti.

Frankie'yle konuşmadan bir sonraki atış noktasına doğru yürüdüler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bobby topunu yerleştirirken Frankie, "Yarın Londra'ya dönüyorum," dedi.

"Yarın mı? İşte buna üzüldüm. Ben de seni pikniğe davet edecektim."

"Çok gelmek isterdim. Ama her şey ayarlandı. Daha doğrusu, babamın yine gutu tuttu."

"İyi ya. Burada kal ve babanla ilgilen."

"Kendisiyle ilgilenilmesinden hoşlanmıyor ki. Aksine ilgilendin mi, fena halde öfkeleniyor. Tek dayanabildiği uşağı. Adam sempatik bir tip, kafasına bir şeyler atılmasını ya da aptal diye bağırılmasını umursamıyor."

Bobby golf sopasını hızla salladı. Top kum yığınına saplandı.

Frankie, "Yazık," diye mırıldanarak kendi topuna vurdu. Topu Bobby'nin topunun üzerinden geçip, engeli kolaylıkla aştı.

"Bu arada Bobby, artık seninle Londra'da birlikte bir şeyler yaparız. Yakında geliyorsun, değil mi?"

"Gelecek pazartesi. Ama –şey– bu hiç de hoş olmaz, değil mi?"

"Hoş olmayan ne?"

"Şey –yani– ben günün büyük kısmında bir garajda tamirci olarak çalışacağım. Yani..."

Frankie, "Öyle olsa bile..." dedi. "Bu herhalde bir partiye gelip diğer arkadaşlarım gibi sarhoş olmanı engellemez."

Bobby yalnızca başını salladı.

Frankie, onu cesaretlendirmek istercesine, "İstersen senin için bira – sosis partisi de verebilirim," dedi.

"Dinle bak, Frankie, bu doğru değil? Yani – ben senin çevrene giremem. Senin çevren benimkinden çok farklı."

Frankie başını sallayarak sözünü kesti.

"Bobby inan bana benim çevrem zaten karmakarışık."

"Neden anlamamakta direniyorsun?"

"İstersen Badger'ı bile getirebilirsin. Sana arkadaş olur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neden Badger'a karşı önyargılısın?"

"Sanırım bunun nedeni kekelemesi. Kekemelerle konuşurken nedense ben de kekelemeye başlıyorum."

"Bak Frankie, bu olacak şey değil, bunu sen de biliyorsun. Buradayken sorun değil. Burada yapılacak zaten pek bir şey yok, sanırım boş oturmaktansa benimle olmayı yeğlemen çok doğal. Yani demek istediğim bana karşı her zaman çok iyisin, bunun için sana minnettarım. Ama ben bir hiç –önemsiz biri olduğumun bilincindeyim– yani..."

"Şu aşağılık duygusunun etkisiyle söylediklerin bittiyse..." diyen Frankie'nin sesi buz gibiydi. "Belki artık topuna kısa saplı bir sopayla vurup kumdan çıkarmayı akıl edersin."

"Ah, lanet olsun –elimdeki uzun saplı sopa mıydı?" Bobby, uzun sopayı çantasına atarak, kısa saplı bir tane seçti. Bobby topa öfkeyle vururken, Frankie de onun sopasını beş defa indirip her defasında başarısız olarak etrafa kumları saçmasını kinle karışık bir öfkeyle seyrediyordu.

Bobby eğilip topunu alırken, "Sıra senin ama oyunu kazandın sayılır," dedi.

Frankie, "Evet, sanırım öyle" diyerek başını salladı. "Oyun benim."

"Bir oyuna daha var mısın?"

"Hayır. Yapılacak bir sürü işim var, Bobby?"

"Tabii, vardır."

Sessizce kulüp binasına doğru yürümeye başladılar.

Neden sonra Frankie elini uzatarak, "Neyse, sonra görüşürüz Bobby," dedi. "Burada bulunduğum sürece seninle görüşmeyi isterim. Belki yapacak daha iyi bir şey bulamazsam seni yine görmeye gelirim."

"Frankie! Bak dinle!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kim bilir belki lütfedip bir 'coster partisine'[1] gelirsin. Woolworth'te çok ucuza inci düğmeler bulabileceğini düşünüyorum."

"Frankie..."

Bu arada Frankie arabasına binip motoru çalıştırmıştı bile. Bobby'nin sözleri Bentley'yin homurtusu içinde kaybolup gitti. Frankie kayıtsızca elini sallayarak uzaklaştı.

"Lanet olsun!" diye homurdanan Bobby'nin kalbi kırılmıştı.

Frankie'nin fazlasıyla alınganlık yaptığını, haksızlık ettiğini düşünüyordu. Evet, belki kendisi de durumu pek uygun şekilde ifade edememişti ama söyledikleri kesinlikle gerçeklerdi.

Ama belki de bunları Frankie'ye hiç söylememiş olması çok daha doğru olacaktı.

Bunu izleyen üç gün Bobby için geçmek bilmedi.

Rahibin bademcikleri şişmiş konuşmakta güçlük çekiyordu. Aslında oğluyla konuşmak gibi bir isteği de yoktu. Çok ender konuşuyordu. Dördüncü oğlunun dik kafalılığına inançlı bir din adamı sabrıyla dayanmaya karar vermişti. Ama yine de bir ya da iki kez dayanamayarak Shakespeare'in "yılan dişine"[2] ilişkin söylediklerine değindi. Cumartesi günü Bobby artık evdeki gerginliğe daha fazla dayanamayacağını anladı. Kocasıyla birlikte hizmetlerine bakan Bayan Roberts'a çok sayıda sandviç hazırlattı. Kasabadan da bira alarak tek başına pikniğe gitti.

Özellikle de son birkaç günde Frankie'yi çok daha fazla özlüyordu. Yaşlılara dayanmak insanın sabrını zorluyordu... Bir konuya

---

(1) Coster sözcüğünün tam karşılığı seyyar meyve sebze satıcısı anlamına gelmektedir. İşçi sınıfı bu esnaf takımını temsilen geleneksel olarak her yıl yapılan bir şenlikle aralarında üzerleri incilerle bezenmiş giysiler giyen İnci Kralı ve Kraliçesi (Pearly King ve Queen) seçmektedirler. İnci düğmelerle süslenen pantolon geleneği 19. yüzyıla dayanmakta olup o devirde sokak satıcıları pantolonlarının dikişleri boyunca inciler dikmekteydiler.

(2) Shakespeare – King Lear'den: "Nankör bir evlada sahip olmak en keskin yılan dişinden daha çok acıtır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

takılıp insanın başının etini yiyorlardı. Bobby derenin kıyısındaki yeşil otların üzerine uzandı. Önce bir şeyler yiyip sonra mı kestirsem? Yoksa önce biraz uyusam, sandviçleri daha sonraya mı bıraksam diye düşünüp duruyordu.

Derken sorun kendiliğinden çözümlendi. Bobby farkına bile varmadan derin bir uykuya daldı.

Uyandığında saat üç buçuğa geliyordu. Babasının o günü böyle geçirmiş olmasını asla onaylamayacağını düşününce gülümsedi. Kırlarda iyi bir yürüyüş –yaklaşık on dokuz kilometre filan– babasına göre sağlıklı genç bir adamın yapması gereken buydu. Ve ister istemez o ünlü sözü anımsadı: "Ve şimdi, yemeğimi hak ettiğimi düşünüyorum."

Bobby, aptallık bu, neden sanki istemediğim halde yürümekle yemek yemeyi hak etmiş olayım ki, diye düşünüyordu. Layık olmak da ne demek? Eğer bundan hoşlanıyorsan, bu kesinlikle bir zevk olur, ama hoşlanmıyorsan bunu yapmak aptallık.

Daha sonra da paketini açarak iştahla hak etmediği sandviçlerini yemeye başladı. Büyük bir keyifle derin bir soluk alıp birasını açtı. Bira her nedense ona her zamankinden biraz daha acı geldi ama yine de serinleticiydi...

Bira şişesini fundaların arasına atarak, yeniden otların üzerine uzandı.

Orada öylesine yatarken kendisini bir Tanrı kadar güçlü hissediyordu. Sanki dünya ayaklarının altındaydı. Artık her istediğini yapabileceğine inanıyordu yalnızca denemesi yeterliydi. Kafasında göz kamaştırıcı, olağanüstü planlar belirmeye başladı.

Sonra yeniden uykusu geldi genç adamın. Üzerine bir uyuşukluk çöktü.

Uykuya daldı...

Ağır, boğucu bir uykuya...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

7. BÖLÜM

Ölümden Kurtuluş

Frankie büyük, yeşil Bentley'yini kapısında, "St. Asaph's" yazan eski köşkün önüne park etti.

Arabadan indi, arka koltuktaki büyük zambak buketini aldı. Hızla kapının önündeki birkaç basamağı çıkıp, kapıyı çaldı. Kısa bir süre sonra eşikte hemşire üniforması giymiş bir kadın belirdi.

Frankie, "Bay Jones'la görüşebilir miyim?" diye sordu.

"Kimin geldiğini söyleyeyim?"

"Lady Frances Derwent."

Hemşirenin parlayan gözleri hastasının onun gözündeki değerinin ziyaretçisiyle arttığının işaretiydi. Kadın, Frankie'yi birinci kattaki bir odaya çıkardı.

"Ziyaretçiniz var, Bay Jones! Bilin bakalım kim? Sizin için büyük sürpriz olacağından eminim."

Buraya kadarı yalnızca özel hastanelere özgü o "parlak" davranış biçimiydi.

"Kim ki?" diye soran Bobby karşısında genç kızı görünce çok şaşırdı. "Frankie, sen misin?"

"Merhaba, Bobby. Âdettendir diye sana çiçek getirdim. Gerçi bu zambaklar insana cenaze törenlerini anımsatıyor ama başka seçeneğim yoktu."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Hemşire, "Neden ki Lady Frances," diye söze karıştı. "Çiçekler olağanüstü. Onları vazoya yerleştireyim."

Telaşla odadan çıktı.

Frankie ziyaretçiler için konulduğunu düşündüğü sandalyeye oturdu.

"Evet Bobby, anlat bakalım, neler oluyor?"

Genç adam gülümsedi. "Ah, işte güzel bir soru. Hastanede kesinlikle şaşkınlık yaratan bir olay bu. Bir sansasyon! Neredeyse sekiz *gram morfin*, hepsi bu işte. Hakkımda *Lancet* ve *BMJ*'de makale yazmayı düşünüyorlar."

Frankie merakla, "*BMJ*'de ne?" diye sordu.

"*The British Medical Journal*. İngiliz Tıp Dergisi."

"İyi ya –neyse– sen devam et. Harfleri bir yana bırak."

"Yarım gram morfinin bile bir insanı öldürmeye yeterli olduğunu biliyor muydun? Yani buna göre benim şimdiye kadar on altı kez ölmem gerekiyordu. Gerçi on altı gram morfin aldıktan sonra bile kurtulanlar olduğu biliniyormuş ama sekiz gram da hiç fena sayılmaz, değil mi? Buradakiler bana kahraman gözüyle bakıyorlar. Daha önce hiç böyle bir olayla karşılaşmamışlar."

"Onlar açısından olağanüstü bir durum!"

"Değil mi? Böylece diğer hastalara da anlatacak konuları oldu."

Hemşire elinde zambak dolu vazoyla içeri girdi.

Bobby, kadına baktı.

"Öyle değil mi, hemşire? Burada daha önce benimki gibi bir vaka görülmedi, değil mi?"

Hemşire neşeli bir tavırla, "Şu anda burada olmanız bile bir mucize, şimdi çoktan kilisenin mezarlığında olabilirdiniz. Ne derler, gence yaşlıya bakmaz, eceli gelen gidermiş," Başını salladı. Bu esprisini pek beğenmiş olmalıydı kahkahalar atarak dışarı çıktı.

Bobby, Frankie'ye döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Duydun mu? Yakında ünüm bütün İngiltere'ye yayılacak."

Ve anlatmaya devam etti. Frankie'yle son buluşmalarında yaşadığı aşağılık kompleksinden eser kalkmamıştı. Başına gelenleri en ufak ayrıntısına kadar uzun uzun anlatmaktan tuhaf, egoistçe bir zevk alıyordu.

Frankie sonunda, "Bu kadarı yeter," diyerek onu susturdu. "Midenin nasıl yıkandığı gerçekten de hiç ilgimi çekmiyor. Seni duyan olsa şimdiye dek senden başka hiç kimsenin zehirlenmediğini düşünür."

Bobby hemen, "Ama sekiz gram morfinden zehirlenip de kurtulan pek yok," dedi. "Sanırım anlattıklarım seni hiç ilgilendirmiyor, Frankie."

Kız, "Herhalde seni zehirleyenler bu duruma çok üzülmüşlerdir," diye mırıldandı.

"Evet öyle olmalı... Morfinleri ziyan oldu."

"Morfin biradaymış değil mi?"

"Evet. Oradan geçen birileri beni derenin kenarında uyurken görmüşler. Uyandırmaya çalışmış ama başaramamışlar. Kımıldamamışım bile. Telaşlanmışlar, beni bir çiftlik evine götürüp, doktor çağırmışlar..."

Frankie sözünü kesti. "Sonrasını biliyorum."

"Önce morfini isteyerek içtiğimi düşünmüşler. Ama ben kendime gelip de olanları anlatınca, hemen çevreyi araştırdılar ve bira şişesini attığım yerde bulmuşlar. İçindekileri analiz ettirmişler, sanırım yeterince artık kalmış."

"Zehrin şişeye nasıl konulduğu konusunda bir fikirleri var mı?"

"Ne yazık ki hayır. Birayı aldığım publa konuştular. Oradaki diğer şişeleri de kontrol ettiler. Ama hiçbirinde morfin bulunmamış, hepsi normalmiş."

"Öyleyse biri morfini biraya sen uyurken karıştırmış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle olmalı. Şişeyi açarken kapak bandı bana biraz gevşemiş gibi gelmişti."

Frankie düşünceli düşünceli başını salladı.

"Bütün bunlar geçen gün sana trende söylediklerimin doğru olduğunu gösteriyor."

"Trende ne demiştin ki?"

"Şu adamın –Pritchard'ın– uçurumdan aşağı itilmiş olabileceğini."

Bobby usulca, "Bunu trende değil, istasyonda söyledin," diye fısıldadı.

"Aynı şey."

"İyi de neden..."

"Durum ortada hayatım. Biri seni neden öldürmek istesin ki? Büyük bir servetin vârisi filan bile değilsin..."

"Belli mi olur? Kim bilir belki adını hiç duymadığım, Yeni Zelanda'da ya da çok daha uzaklarda yaşayan, hiç tanımadığım bir büyük halam ya da teyzemden bana büyük bir servet kalmıştır."

"Saçmalama Bobby! Seni tanımayan, seni bilmeyen bir insan servetini neden sana bıraksın ki? Seni tanımayan biri neden ailenin dördüncü oğlunu seçsin ki? Şu günlerde bir rahip bile dört çocukla zorlanırken! Hayır, durum ortada. Ölümünden maddi anlamda çıkarı olacak birinin olmadığı kesin. Bir diğer olasılık ise intikam. Bu arada, bir eczacının kızını baştan çıkarmadın, değil mi Bobby?"

Genç adam öfkeyle Frankie'yi süzdü.

"Böyle bir şey anımsamıyorum."

"Doğru ya. O kadar çok kızı baştan çıkarıyorsun ki, artık anımsayamıyorsun. Bana sorarsan sen şimdiye kadar hiç kimseyi baştan çıkarmamışsındır Bobby."

"Sözlerinle beni utandırıyorsun, Frankie. Ayrıca kızın babasının eczacı olması şart mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Morfine kolaylıkla ancak bir eczacı ulaşabilir de ondan. Aslında morfin bulmak hiç de kolay değil."

"Neyse... hiçbir eczacının kızıyla ilişkim olmadı."

"Peki, bildiğin bir düşmanın var mı?"

Bobby başını salladı.

Frankie zaferle haykırdı.

"Gördün mü işte? Bu durumda başka olasılık kalmadı. Bunu Pritchard'ın uçurumdan aşağı iten adam yapmış olmalı. Peki, polis ne düşünüyor?"

"Onlar bunun bir delinin işi olduğu kanısındalar."

"Saçma. Deliler ceplerinde bunca morfinle dolaşıp, içine koyacak bira şişesi aramazlar herhalde. Hayır, biri Pritchard'ı uçurumdan aşağı yuvarladı. Sen bir iki dakika sonra olay yerine geldin. Katil senin kendisini gördüğüne inanıyor. Bu yüzden de seni ortadan kaldırmaya çalışıyor."

"Öyle olduğunu hiç sanmıyorum Frankie."

"Neden?"

"Birincisi ben hiçbir şey görmedim."

"Olsun. Katil bunu bilmiyor ki."

"Eğer bir şey görmüş olsaydım herhalde bunu resmi soruşturmada açıklardım."

Frankie istemeyerek, "Orası öyle," dedi. Bir iki dakika kadar düşündü. "Adam belki de senin bir şeyi fark ettiğini, ama bunu önemsemediğini sanıyor. Ama aslında bu çok önemli bir şey! Çok karışık ifade ettim ama sanırım ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi Bobby?"

Bobby, "Anlıyorum... neyi kastettiğini anlıyorum," diyerek başını salladı. "Ama bu bana yine de pek olası görünmüyor."

"Senin zehirlenmenle uçurumdaki kaza arasında bir bağlantı olduğundan eminim. Olay yerindeydin – oradaki tek insandın..."

Bobby anımsattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Doktor Thomas da yanımdaydı. Hiç kimse onu zehirlemeye kalkışmadı."

Frankie coşkuyla bağırdı.

"Belki onu da zehirlemeyi düşünüyorlar. Belki de kalkıştılar ama başaramadılar."

"Bütün bunlar bana çok uzak ihtimalmiş gibi görünüyor."

"Bence son derece mantıklı. Bak dinle, Bobby! Eğer Marchbolt gibi dünyanın en sessiz ve sakin kasabasında iki tuhaf olay birbirini izlerse –hayır, hayır, iki değil üç..."

"Ne gibi?"

"Sana önerilen iş! Gerçi bu önemsiz gibi görünüyor ama çok tuhaf olduğunu düşünüyorum sen de kabul ediyorsundur. Şimdiye dek hiç eski, sıradan denizcileri işe almaya meraklı bir yabancı şirket olduğunu duymamıştım."

"Efendim? Sıradan mı dedin?"

"Bobby, o sırada henüz *İngiliz Tıp Dergisi*'de adın geçmemişti ki! Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi? Görmemen gereken bir şey gördün ya da onlar (her kimse) öyle olduğunu sanıyorlar. Her neyse. Önce çok cazip bir iş teklifiyle seni buradan uzaklaştırmaya çalıştılar. Bunu başaramayınca da seni ortadan kaldırmaya karar verdiler."

"Bu kadarına gerek var mı? Ayrıca böylece kendilerini de riske sokmuş olmuyorlar mı?"

"Katiller her zaman fazlasıyla cüretkâr ve ihtiyatsız olurlar, Bobby. Cinayet sayıları arttıkça da kendilerine olan güvenleri de artar, hata yaparlar."

"Aynen '*The Third Bloodstain*'da[1] olduğu gibi," diyen Bobby bir an en sevdiği polisiye romanlardan birini anımsamıştı.

---

(1) Kel Richard tarafından yazılmış bir polisiye roman.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, gerçek yaşamda da aynen öyle –Smith ve karıları ve Armstrong ve diğerleri."

"İyi ama Frankie, bu adamlar benim ne gördüğümü sanıyorlar?"

Frankie, "İşte asıl sorun bu," diyerek ona hak verdiğini belirtti. "Yanıtlanması zor bir soru. Adamı uçurumdan iterlerken onları görmediğine göre, konunun bu olamayacağı konusunda seninle hemfikirim. Ölen adamın kendisiyle ilgili bir şey olmalı. Belki de adamda bir doğum izi, oynak parmak ya da herhangi başka bir tuhaf fiziksel özellik vardı."

"Gördüğüm kadarıyla aklın Doktor Thordyke'a gidiyor. Ama böyle bir şey olamaz, olsa benim gördüğümü polis de görmüş olurdu."

"Haklısın. Bu aptalca bir varsayımdı, değil mi? Ah, ne karışık bir iş bu!"

"Etkileyici bir varsayım olduğu kesin," diyen Bobby gülümsedi. "Hatta bu yüzden kendimi adamdan saymaya bile başladım. Ama ne olursa olsun bu yalnızca bir varsayım, başka bir şey değil."

"Varsayım değil, gerçek bu. Haklı olduğumdan eminim." Frankie ayağa kalktı. "Artık gitmeliyim. Bu arada yarın da gelmemi ister misin, Bobby?"

"Ah, elbette. İstemez olur muyum? Bu arada Londra'dan neden bu kadar çabuk döndün?"

"Başına gelenleri duyar duymaz hemen buraya koştum, tatlım. Romantik bir zehirlenme olayına karışan bir arkadaştan daha heyecanlı ne olabilir?"

Bobby yaşadıklarını anımsayarak, "Morfinle zehirlenmenin nesinin romantik olduğunu anlayamıyorum," diye mırıldandı.

"Neyse, ben yarın yine gelirim. Seni öpebilir miyim, Bobby... yoksa?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bobby, genç kızı cesaretlendirmek amacıyla, "Bulaşıcı bir hastalığım yok," dedi.

"Ah, öyleyse hasta bir arkadaşıma karşı olan görevimi tam yerine getireyim."

Frankie eğilerek Bobby'yi hafifçe öptü.

"Yarın görüşürüz."

Frankie dışarı çıkarken hemşire Bobby'nin çayıyla içeri girdi.

"Onun gazetelerdeki fotoğraflarını çok gördüm. Aslında onlara pek benzemiyor. Ama tabii arabasını kullanırken de izledim, nasıl diyeyim, onu hiç bu kadar yakından görme fırsatım olmamıştı. Kibir yanına bile uğramamış, değil mi?"

Bobby, "Kibir mi?" dedi. "Yoo hayır. Asla Frankie'nin kendini beğenmiş, kibirli biri olduğunu söyleyemem."

"Diğer hemşireye de onun doğal, normal olduğunu anlattım. Burnu havada biri değil. Hemşireye, onun senin benim gibi biri olduğunu söyledim."

Kesinlikle bu görüşte olmasa da Bobby yanıt vermeyerek sessizliğini korudu. Yanıt alamayan hemşire odadan çıktı.

Böylece Bobby de düşünceleriyle baş başa kalmıştı.

Çayını içti. Kafasında Frankie'nin olağanüstü varsayımını ayrıntılarıyla irdeledi, gerçi bu hoşuna gitmişti, ama olacak şey değildi. Daha sonra dikkatini başka tarafa verdi.

Gözleri vazodaki zambaklara takıldı. Frankie'nin ona bu çiçekleri getirmiş olması çok hoş bir davranıştı, çiçeklerin çok güzel oldukları kesindi ama bunun yerine ona birkaç polisiye roman getirmiş olsa daha iyi olurdu. Gözleri başucundaki komodine kaydı. Orada Ouida'dan bir öykü kitabı, "John Halifax'ın Gentlemen" adlı kitabının bir kopyası ve son haftanın *Marchbolt Weekly Times* gazetesi duruyordu. "John Halifax'ın Gentlemen" adlı kitabını aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Beş dakika sonra kitabı komodinin üstüne bıraktı. "The Third Bloodstain", "The Case of the Murdered Archduke" ve "The Strange Adventure of Florentine Dagger"[1] ile kıyaslandığında "John Halifax'ın Gentlemen"i hiç de sürükleyici değildi.

Bobby iç çekerek, Marchfoolt'un ünlü haftalık gazetesi *Marchbolt Weekly Times*'ın bir hafta önceki sayısını aldı.

Bobby bir iki dakika sonra yastığının başucundaki zili telaşla çalmaya başladı. Hemşire koşarak içeri daldı.

"Ne oldu, Bay Jones? Fenalaştınız mı?"

Bobby, "Hemen şatoya telefon edin," diye bağırdı. "Lady Frances'e hemen buraya gelmesi gerektiğini söyleyin!"

"Oh Bay Jones, ben Lady Frances'e böyle bir şeyi nasıl söylerim?"

Genç adam haykırdı.

"Söyleyemez misiniz? Eğer bu lanet yataktan kalkmama izin verilseydi bunu yapıp yapamayacağımı görürdünüz. Bu durumda bunu benim yerime sizin yapmanız gerekiyor. Haydi, lütfen!"

"Ama Lady Frances henüz şatoya ulaşmamıştır ki."

"O Bentley'yin ne hız yapabildiğini bilmiyorsunuz."

"Lady Frances Derwent çayını bile içemeyecek."

Bobby, "Bakın buraya," diye homurdandı. "Benimle tartışacağınıza gidip size söylediğim gibi şatoya telefon edin. Lady Frances'e hemen buraya gelmesini, ona söylemem gereken çok önemli bir şey olduğunu söyleyin."

Hemşire daha fazla itiraz edemedi. İstemeyerek çaresizce dışarı çıktı. Telefon etti ama yine de Bobby'nin mesajında özgürce değişiklik yaptı.

---

(1) The Third Bloodstain (Üçüncü Kan Lekesi), The Case of the Murdered Archduke (Öldürülen Arşidük Olayı) ve The Strange Adventure of Florentine Dagger (Florentine Dagger'ın Tuhaf Serüveni)

BELONGS TO Kaktüs TEAM

Lady Frances'i rahatsız ettiği için özür dileyerek konuşmaya başladı, Bay Jones'un söyleyecek bir şeyi olduğu için onun hastaneye uğramasını rica ettiğini, ancak Lady Frances'i kesinlikle tedirgin etmek istemediğini belirtti.

Lady Frances kısaca hemen hastaneye geleceğini söyledi.

Hemşire daha sonra meslektaşlarına, "Bunun tek nedeni Lady Frances'in ona vurgun olması," olarak anlattı.

Gerçekten de Frankie çok kısa bir süre sonra hastaneye geldi.

Merakla Bobby'nin odasına koşup, "Bu acil çağrının nedeni ne?" diye haykırdı.

Bobby yatağında doğrulmuş oturuyordu. Heyecanından iki yanağı da kıpkırmızı olmuştu. Elindeki *Marchbolt Weekly Times* gazetesini salladı.

"Şuna baksana Frankie!"

Frankie istenileni yaptı.

"Evet? Ne var?"

"Cayman denilen kadının fotoğrafından bahsederken rötuş yapılmış olduğunu, ama yine de ona benzediğini söylediğin fotoğraf buydu değil mi, Frankie?"

Bobby parmağını hafifçe gazetedeki soluk fotoğrafın üzerinde gezdirdi.

Fotoğrafın altında aynen şöyle yazıyordu:

"ÖLÜNÜN CEBİNDEN ÇIKAN FOTOĞRAF. UÇURUMDAN YUVARLANAN ADAMIN KİMLİĞİ MAKTULÜN KIZKARDEŞİ BAYAN AMELIA CAYMAN'IN BU FOTOĞRAFI SAYESİNDE BELİRLENDİ."

"Evet, sözünü ettiğim fotoğraf bu. Söylediklerimden de vazgeçmiş değilim. Bu heyecanının nedenini hiç anlayamıyorum."

"Ama var."

"Ne gibi?"

"*Ama bu ölünün cebine koyduğum fotoğraf değil ki...*" diyen Bobby'nin sesi iyice tizleşmişti.

Frankie şaşırıp kalmıştı. Bakıştılar.

Frankie neden sonra ağır ağır, "O halde..." diye söze başladı. "Ya adamın cebinde iki fotoğraf vardı ya da..."

"İki fotoğraf olduğunu sanmıyorum..."

"Ya da..."

Bir an susup bakıştılar.

Frankie, "*O adam*," diye fısıldadı. "Onun adı neydi Bobby?"

Bobby, "Bassington-ffrench," dedi. "Bundan *eminim*."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

8. BÖLÜM

Fotoğrafın Gizemi

İki genç birbirlerine bakıyor, bu yeni durumu kavramaya çalışıyorlardı.

Sonunda Bobby, "Başka biri olamaz," dedi. "Bunu yapma şansı olan yalnızca bir tek kişi vardı."

"Tabii Pritchard'ın cebinde iki fotoğraf yoksa..."

"Bunun pek olası olmadığını konuşmuştuk. Eğer Pritchard'ın cebinde iki fotoğraf olsaydı, o zaman adamın kimliğini öğrenmek için ikisinden de faydalanırlardı, yalnızca birinden değil."

Frankie, "Neyse, bunu öğrenmek kolay," dedi. "Polise sorabiliriz. Bir an için Pritchard'ın cebinde yalnızca bir tek fotoğraf olduğunu düşünelim, yani senin bakıp sonra adamın cebine koyduğun fotoğraf. Sen ölünün yanından ayrıldığın sırada fotoğraf Pritchard'ın cebindeydi. Polis geldiği zaman ise yoktu. Yani bu fotoğrafı yalnızca bir tek kişi almış ve yerine diğer fotoğrafı koymuş olabilir, o da bu *Bassington-ffrench! O nasıl bir insandı Bobby*?"

Bobby anımsamaya çalışırken kaşlarını çattı.

"Kolay tanımlanamayacak bir tip. Dikkat çeken bir özelliği yoktu. Hoş bir sesi vardı. Kibar bir adamdı, hepsi bu. Doğrusu ona pek dikkat etmedim. Buralarda yabancı olduğunu –ev bakmaya geldiğini söyledi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie, "Bunu da öğrenebiliriz!" dedi. Marchbolt'ta bir tek emlakçı var; Wheeler & Owen." Birden ürpererek duraksadı. "Bobby, hiç düşündün mü? Eğer biri Pritchard'ı uçurumdan ittiyse *–o zaman bunu yapan da bu Bassington-ffrench olmalı...*"

Bobby, "Bu kadarı biraz acımasızlık olmuyor mu?" diye mırıldandı. "Bassington-ffrench son derecede nazik, düzgün bir insandı. Ayrıca senin de bildiğin gibi Frankie, henüz Pritchard'ın uçurumdan aşağıya itilip itilmediğinden bile emin değiliz."

"Adamı aşağıya ittiklerinden eminim."

"Ah, zaten sen başından beri bunu söyleyip duruyorsun."

"Hayır, hayır. Başlangıçta olayın kaza değil, cinayet olmasını istedim, çünkü böylesi çok daha heyecan verici olacaktı. Ama artık durum aşağı yukarı belirlendi. Eğer bu cinayetse, o zaman her şey yerli yerine oturuyor. Senin birdenbire ortaya çıkmanın katilin planlarını altüst etmesi... Sonra fotoğrafı bulman – doğal olarak o da seni ortadan kaldırmaya çalıştı."

Bobby, "Yine de bunda bir tutarsızlık var," dedi.

"Ne gibi? Fotoğrafı gören tek kişi sensin. Dolayısıyla Bassington-ffrench cesetle baş başa kalır kalmaz senin gördüğün fotoğrafı aldı, yerine başkasını koydu."

Bobby hâlâ inatla başını sallamayı sürdürüyordu.

"Hayır, bu olamaz... Bir an senin dediğin gibi fotoğrafın önemli olduğunu ve katilin de bu yüzden beni 'ortadan kaldırmaya' kalkıştığını düşünelim. Gerçi saçma görünüyor, ama diyelim ki oldu. Neyse, böyle bir durumda yapılması gereken her neyse hemen yapılmış olması gerekmez miydi? Londra'ya gitmem, *Marchbolt Weekly Times* ve diğer gazetelerde çıkan fotoğrafları görmemem yalnızca bir rastlantıydı – katilin bunu tahmin etmesi olanaksızdı. Aksine benim fotoğrafı gördüğüm anda, 'Benim gördüğüm fotoğraf bu değil,' diye ortaya çıkma olasılığım çok daha yüksekti. Neden katil soruşturma sona erip her şey yoluna girene dek beklesin ki?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie, "Haklısın, ama bunun da bir nedeni olmalı," diyerek iç geçirdi.

"Sonra bir şey daha var. Gerçi bundan tam olarak emin değilim ama sanırım ben fotoğrafı Pritchard'ın cebine geri koyarken Bassington-ffrench orada değildi. Yani bana öyle geliyor. Adam bundan beş ya da on dakika sonra geldi."

"Belki de başından beri yukarıda seni izliyordu."

Bobby ağır ağır, "Bence bu da olanaksız," dedi. "Yukarıda aşağıda bizim bulunduğumuz noktanın net olarak görünebileceği yalnızca bir tek yer var. Hemen ilerisinde, kayalar rafa benzer bir çıkıntı yapıyor, sonra da aşağı bakmanın bile neredeyse olanaksız olduğu şekilde dimdik aşağı iniyorlar. Zaten Bassington-ffrench oraya yaklaşır yaklaşmaz ayak sesleri duydum. Ayak sesleri aşağıda yankıladı. Belki adam yakındaydı, ama o ana kadar bizi gözetlemiyordu. Buna yemin edebilirim."

"Yani –Bassington-ffrench'in senin fotoğrafı gördüğünden haberi yoktu, öyle mi diyorsun?"

"E... evet... bence bunu bilemezdi."

"Senin dediğine göre adam senin ona bunu yaparken –yani cinayeti işlerken– gördüğünü düşündüğü için de seni öldürmeye kalkışmış olamaz. Çünkü böyle bir şey olsaydı, sen bunu hemen polise bildirirdin. O zaman bunun başka bir nedeni olmalı."

"Ama ben bunun ne olduğunu bilemiyorum."

"Herhalde onlar da ancak soruşturmadan sonra uyandılar. Neden 'onlar' dedim, hiç bilemiyorum."

"Neden olmasın ki? Bence haklısın Frankie. Cayman'ların da bu olayla bir ilgisi olduğu kesin. Ah, herhalde bu bir çete! Gangster çetesi. Gangsterlere bayılırım!"

Frankie dalgın dalgın mırıldandı.

"Zevksiz sen de! Bence tek bir katilin işlediği bir cinayet çok daha asil. Bobby..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet?"

"Pritchard ölmeden hemen önce ne demişti? Geçen gün golf oynarken söylemiştin. Adam tuhaf bir şey sormuştu."

"Evans'a neden sormadılar?"

"Evet, bence olay bu?"

"Frankie saçmalama."

"Saçmalamıyorum, öyle görünüyor, bu gerçekten de çok önemli olabilir. Bobby bundan eminim. Seni bu yüzden ortadan kaldırmaya çalıştılar. Ah, hayır saçmalıyorum sen Cayman'lara bundan söz etmemiştin, değil mi?"

Bobby ağır ağır, "Aslında ettim," dedi.

"Ettin mi?"

"Evet, o akşam Cayman'lara bir mektup yazdım. Tabii bunun kesinlikle önemsiz olduğunu da özellikle belirttim."

"Peki ya sonra?"

"Cayman'dan yanıt geldi. Nazikçe bu sözlerin bir anlamı olmadığında benimle hemfikir olduğunu belirtiyor, ama yine de bu zahmete katlandığım için teşekkür ediyordu. Adamın beni önemsemediğini düşünerek sinirlendim."

"Ve ondan iki gün sonra da Güney Amerika şirketten seni oraya davet eden bir iş teklifi aldın, öyle değil mi?"

"Evet."

Frankie, "Evet," dedi. "Daha ne istiyorsun ki? Önce iş teklifinde bulunuyorlar. Sen kabul etmiyorsun. Bunun üzerine seni izliyor, uygun anı kolluyor ve birana öldürücü dozda morfin koyuyorlar."

"Öyleyse Cayman'lar da bu işin içinde."

"Tabii ki onlar da bu işin içinde."

Bobby'nin yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

"Eğer bu varsayımın doğruysa, Cayman'ların da gerçekten bu işin içinde olmaları gerekir. Öyleyse durum şu: Biri X'i bilerek ve

isteyerek uçurumdan aşağı itti – şu an için katilin B.F. olması olasılık dahilinde (yine harfler kullandığım için bağışla). Ölen kişinin kimliğinin bilinmemesi çok önemli. Dolayısıyla adamın güzel kadın fotoğrafı alındı ve yerine Bayan C.'ninki konuldu. (Acaba benim gördüğüm fotoğraftaki kadın kimdi?)"

Frankie'nin kaşları çatıldı, ters ters homurdandı.

"Konunun dışına çıkma."

"Neyse, Bayan C. fotoğraf ortaya çıkana dek bekledi. Sonra kederli kız kardeş olarak ortaya çıkıp X.'i uzak ülkeden gelen ağabeyi olarak teşhis etti."

"Yani sence adam Bayan Cayman'ın gerçekten ağabeyi olamaz mı?"

"Olanaksız. Zaten bu bana başından beri tuhaf gelmişti. Cayman'ların çok farklı bir sınıftan geldikleri o kadar belliydi ki. Uçurumdan yuvarlanıp ölen adam belki bunu söylemek çok tuhaf ama bende çok asil ve dürüst bir insan izlenimini uyandırmıştı tipik bir *pukka sahip*'[1] ti o."

"Cayman'lar ise kesinlikle öyle değillerdi, değil mi?"

"Kesinlikle."

"O zaman başlangıçta her şey Cayman'ların istediği şekilde seyretti. Ceset Alex Pritchard olarak teşhis edildi, mahkemede olayın kaza olduğuna karar verildi. Her şey yolundaydı, sular durulmuştu ama sonra sen ortaya çıktın ve her şeyi altüst ettin."

"*Evans'a neden sormadılar*?" Bobby bu cümleyi sözcükleri vurgulayarak tekrarladı. Düşünceliydi. "Bu sözcüklerde onları böylesine ürkütecek ne olduğunu hiç anlayamıyorum."

"Ah! Bunun nedeni işin içyüzünü bilmiyor olman. Bu çapraz bilmece hazırlamak gibi bir şey. Bir sözcük yazarsın, gerekli ipuç-

(1) Hindistan'da üst sınıftan İngilizlere verilen isim, gerçek centilmen.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

larını verirsin, bunun çok basit olduğunu ve herkesin hemen doğru şeyi tahmin edeceğini düşünürsün. Sonra da insanların bunu bulmakta çok zorlandıklarını hatta bulamadıklarını görünce çok şaşırırsın. "*Evans'a neden sormadılar?*" Bu cümle onlar için hayati önem taşıyor olmalı, dolayısıyla bunun senin için hiçbir anlamının olmadığını tahmin etmeleri gerekiyor."

"Aptallar."

"Ah, kesinlikle öyle. Ama tabii Pritchard'ın bunun yanında başka şeyler de söylemiş olabileceğini, senin bunları yakında anımsayacağını düşünüyor da olabilirler. İşi şansa bırakmak istemedikleri ortada. Ancak sen ortadan kalkarsan kendilerini güvende hissedecekler."

"Ama morfin kullanmakla büyük riske girdiler. Neden daha basit bir 'kaza' ayarlamadılar ki?"

"İşte asıl o zaman aptallık etmiş olurlardı. Bir hafta içinde art arda iki kaza? Aralarında bir bağlantı olabileceğini düşünüp birinci kazayı tekrar incelemeye başlayabilirlerdi. Hayır, bence onların yöntemleri bu, genellikle basit planlar yapıyor ve bunu uyguluyorlar. Aslında bu çok zeki olduklarını da gösteriyor."

"Ama daha biraz önce morfinin kolay ele geçirilecek bir madde olmadığını söylüyordun."

"Aslında öyle denebilir. Ama tabii reçeteyle almaya kalkarsan. Diğer yandan bunun bir ipucu olduğu da açık. Seni zehirleyen kolayca morfine ulaşabilecek biri olmalı."

Bobby ciddiyetle, "Yani bir doktor," diye mırıldandı. "Hemşire, eczacı ya da kimyager."

"Ah, ben kaçak olarak ithal edilen uyuşturucuları kastediyordum Bobby."

Genç adam haykırdı.

"Sen de her türden suçu bu olayda bir araya getirmeye çalışıyorsun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bak, asıl önemli olan bunun için bir nedenin olmaması. Senin ölümünün hiç kimseye bir yararı yok. Sence bu durumda polis ne sonuca varacaktı?"

Bobby, "Bunun manyak bir katilin işi olduğu sonucuna varacaklardı," diyerek iç çekti. "Gerçekte de öyle oldu."

"Gördün mü? Her şey son derece basit."

Bobby birden gülmeye başladı.

"Ne oldu? Neden gülüyorsun? Seni bu kadar eğlendiren ne?"

Bobby kahkahalar arasında, "Bu durumun onları nasıl deliye çevirdiğini düşünüyorum da! En az beş altı kişiyi öldürmeye yetecek kadar morfin kullandılar ve ben sapasağlam hayattayım. Kim bilir şimdi bana nasıl diş biliyorlardır?"

Frankie de gülümsedi.

"Bu da işte kaderin öngörülemeyen tatlı oyunlarından biri."

Bobby ciddileşti.

"Peki, şimdi ne yapacağız asıl sorun bu?"

Frankie kendinden emin bir tavırla, "Yapılacak çok şey var," dedi."

"Ne gibi?..."

"Önce ölünün cebinde kaç fotoğraf olduğunu öğrenelim – bir mi iki mi? Sonra Bassington-ffrench'in gerçekten de buraya ev bakmaya gelmiş olup olmadığını..."

"Bunun doğru olduğundan eminim."

"Neden böyle dedin ki Bobby?"

"Bak Frankie bir an için düşün. Bassington-ffrench'in tüm şüphelerin dışında kalması gerekir. Kesinlikle üzerine dikkat çekmeyecek biri olmalı, cinayetle arasında bir bağ da kurulmaması şart. Yani ne olursa olsun ölen adamla bir bağlantısının olmaması şart, Marchbolt'ta bulunmasının da akla yakın, geçerli bir nedeni olmalı. Belki ev aradığını beni gördüğü anda durumun gereği olarak bunu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

uydurdu, ama sonradan bunu destekleyecek bir girişimde bulunduğundan eminim. Sonuçta 'kaza yerinde görülen gizemli yabancı' olarak şüpheleri üzerine toplamak istemezdi. Bence Bassington-ffrench onun gerçek adı ve o kesinlikle tüm şüphelerin dışında kalabilecek nitelikte biri."

Frankie düşündü.

"Haklısın," diye başını salladı. "Çok iyi bir çözümleme bu. Bassington-ffrench'le Alex Pritchard arasında bir bağlantı kurulmaması gerekir. Neyse, ölen adamın asıl adını bilebilseydik..."

"O zaman durum daha farklı olabilirdi."

"İşte bu yüzden ölen kişinin kimliği çok önemli – Cayman'ların çabalarının nedeni de buydu. Ama bu bakımdan kendilerini yine de büyük riske attılar."

"Bayan Cayman'ın onu mümkün olan ilk anda teşhis ettiğini unutuyorsun. Daha sonra gazetelerde ölen adamın fotoğrafları yayımlansa bile (bu fotoğrafların genelde ne kadar bulanık olduklarını biliyorsun) bu fotoğraflara bakan biri ancak, 'İlginç, uçurumdan düşen Bay Pritchard, bizim Bay X.'e ne kadar benziyor,' diyebilirdi."

Frankie onun sözünü keserek zekice ekledi. "Bir şey daha var. X. ortadan kaybolması pek dikkat çekmeyen biri olmalı. Yani demek istediğim adamın kaybolduğunu fark edecek ve polise başvuracak karısı ya da bir yakını olmamalı."

"Çok doğru Frankie! Adam yurtdışına gitmeye hazırlanıyor olabilirdi ya da belki İngiltere'ye henüz dönmüştü. (Adamın yüzü güneşten yanmıştı –Afrika'da sürek avına çıkan avcılara benziyordu–) Onun ne yaptığını bilen çok yakın akrabaları olmadığı ortada."

Frankie, "Çıkardığımız sonuçlar gerçekten ilginç," diyerek güldü. "Umarım varsayımlarımızda yanılmıyoruzdur."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bobby içini çekti. "Yanılıyor olabiliriz –ama– her ne kadar kanıtlayamasak da bana şu ana kadar çıkardığımız sonuçlar mantıklı görünüyor."

Frankie eliyle 'kanıtlayamasak da boş ver' dercesine bir işaret yaptı.

"Şimdi asıl önemli olan bundan sonra ne yapacağımız. Bence onlara üç koldan saldırabiliriz Bobby."

"Evet Sherlock, anlat?"

"İlk kozumuz sensin. Seni bir kez öldürmeye çalıştılar. Bir kez daha deneyeceklerini sanıyorum. Sanırım bu kez hazırlıklı olur, seni yem olarak kullanırsak, bir ipucu da yakalayabiliriz."

Bobby irkildi.

"Ah, çok teşekkür ederim almayayım. Bir kez şansım yaver gitti kurtuldum. Ama bir dahaki sefere, yöntemi değiştirirlerse bu kadar şanslı olmayabilirim. Tam aksine bundan sonra çok daha tedbirli ve dikkatli olmaya çalışacağım. Onları tuzağa düşürme fikrini kafandan silebilirsin."

Frankie iç çekerek, "Zaten ben de bunu söylemenden korkuyordum," diye mırıldandı. "Çok yazık. Günümüzde genç erkekler acınacak derecede yozlaşmış durumdalar. Peder de aynı şeyi söylüyor. Rahatlarının bozulmasını, keyiflerini kaçıracak, tehlikeli olabilecek hiçbir şeyin yaşamlarına girmesini istemiyorlar, riski göze alamıyorlar."

Bobby kararlılıkla, "Evet, çok yazık," diye yineledi. "Evet, şimdi ikinci olası hareket planına geçelim."

"'*Evans'a neden sormadılar?*' sözcüğünün üzerine gidebiliriz. Ölen adam buraya, her kimse, o Evans denilen kimseyle görüşmeye gelmiş olmalı. Eğer Evans'ı bulursak..."

Bobby, "Sence Marchbolt'ta kaç Evans olabilir?" diye sözünü kesti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanırım yedi yüz..."

"En azından. Evans'ı araştırabiliriz ama bundan bir sonuç alacağımızı sanmıyorum."

"Evans'ların listesini çıkarırız, ilgimizi çekenlerle konuşuruz."

"İyi de... onlara ne soracağız?"

Frankie omuz silkti.

"Bilmem, sorun da bu zaten."

Bobby, "Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var," dedi. "Ancak ondan sonra bu fikir işe yarayabilir. Neyse, gelelim 3. numaraya?"

"Şu Bassington-ffrench denilen adam. Hiç değilse bu noktada elle tutulur, akla yakın bir ipucundan yola çıkabiliriz. Bu sıradan bir aile ismi değil. Babamla konuşurum. O bu yöredeki tüm köklü aileleri ve yakınlarını bilir."

Bobby, "İşte bu çok iyi bir fikir," dedi. "Araştırmaya Bassington-ffrench'ten başlayabiliriz."

"Her şeye rağmen bir şeyler yapmamızı istiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki yapacağız! Yani sen sekiz gram morfin içirilmeye çalışılmış bir adam olarak hiçbir şey yapmadan durabileceğimi mi sanıyorsun?"

Frankie, "İşte bu!" dedi.

"Ayrıca durup dururken midemin yıkanmış olmasının hesabını da vermeleri gerekir."

Frankie, "Yeter yine başlama!" diye bağırdı. "Eğer hemen buna son vermezsen, seni yine iğrenç ve kaba bulmam işten bile değil."

Bobby iç çekti.

"Sende kadın şefkatinin ve duyarlılığının zerresi yok Frankie!"

9. BÖLÜM

Bay Bassington-ffrench'in İzinde

Frankie hiç zaman kaybetmedi. Hemen o akşam konuyu babasına açtı.

"Babacığım, Bassington-ffrench'leri tanıyor musun?"

O sırada siyasi bir makale okumakta olan Lord Marchington ilk anda bu soruyu algılayamadı.

"Fransızlar da değil Amerikalılar da" dedi ciddiyetle. "Bütün bunlar saçmalık, bu konferanslar filan para ve zaman kaybından başka bir şey değil..."

Frankie aynen güzergâhında ilerleyen ve ancak bir istasyonda duracağı zaman yavaşlayan bir tren gibi kendini okuduğuna kaptırmış olan babasının gazetede okuduğu konudan soyutlandığı anı kolladı.

Ve sorusunu yineledi.

"Bassington-ffrench'ler dedim."

Lord Marchington, "Ne olmuş onlara?" diye sordu.

Frankie'nin aslında onlar hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Yine de babasının yanlış ifadeleri düzeltmekten hoşlandığının bilinciyle mırıldandı. "Bassington-ffrench'ler Yorkshire'lıydı, değil mi?"

"Hayır, saçmalama onlar Hampshire'lı. Ayrıca İrlanda ve Shropshire'da da ailenin kolları var. Onlardan kiminle tanıştın?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Emin değilim." Frankie böylece çok sayıda insanla tanışan biri olarak kafasının karışmış olduğunu belirtmiş oluyordu.

"Emin değil misin? Bu da ne demek? Bilmen gerekir."

"İnsanlar şu günlerde o kadar avare takılıyorlar ki her yerde bir sürü insanla tanışıyorsun..."

"Avare takılmak – avare takılmak – herkesin tek yaptığı bu. Benim zamanımda insanlara sorardık. O zaman insan kiminle karşı karşıya olduğunu bilirdi –tanıştığın adam ailenin örneğin Hampshire kolundan olduğunu söylerdi – sen de, demek öyle, büyükannen benim ikinci dereceden kuzinimle evlenmişti, derdin. Bu da yakınlık sağlardı."

"Hoş olmalı," diyen Frankie sabırsızlanmaya başlamıştı. "Ama günümüzde gerçekten de bu soy ağacı ve coğrafi araştırmalar için kimsenin zamanı yok."

"Doğru, günümüzde sizlerin o iğrenç, zehirden farksız kokteylleri içmekten başka hiçbir şey için zamanınız yok."

Lord Marchington gutlu bacağını hafifçe oynattığı anda acıyla bir çığlık attı. Malikânenin mahzenindeki şaraplardan bolca içmesinin de bir yararı olmamıştı. Bacağı hâlâ ağrıyordu.

Frankie sordu.

"Zenginler mi?"

"Bassington-ffrench'ler mi? Tam olarak bir şey söyleyemeyeceğim. Shropshire kolunun veraset vergileri yüzünden bir hayli sıkıntıya düştüğünü duymuştum. Hampshire kolundan biri ise sayılı zenginlerden birinin kızıyla evlenmiş. Kız sanırım Amerikalıymış."

"Sanırım geçenlerde onlardan biri bu civarda bir ev arıyormuş."

"İlginç! Burada oturacak da ne yapacak ki?"

Genç kız, işte sorun da bu, diye düşündü. Gerçekten burada oturulur mu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie ertesi gün emlakçı Wheeler&Owen'ın ofisine gitti.

Bay Owen, lordun kızını heyecanla karşıladı. Frankie ona gülümseyerek selam verdikten sonra oradaki koltuklardan birine oturdu.

"Hoş geldiniz, Lady Frances? Sizin için ne yapabilirim? Herhalde şatoyu satışa çıkarmayı düşünmüyorsunuz. Ha! Ha!" Yaptığı bu espriyi çok beğenen Bay Owen bir süre mutlulukla kendi kendine güldü.

Frankie, "Keşke bunu yapabilseydim," dedi. "Bay Owen, sanırım geçenlerde bir dostum size gelmiş –Bay Bassington-ffrench. Buralarda ev arıyormuş."

"Ah, evet doğru. Bu adı çok iyi anımsıyorum. İki küçük 'f' ile yazılıyordu, değil mi?"

"Doğru."

"Bay Bassington-ffrench manzaralı küçük bir villa arıyordu. Ama ertesi gün şehre dönmesi gerektiği için elimizdeki yerlerden ancak çok azına bakabildi. Sanırım bu konuda acelesi de yoktu. Ayrıca o buradan ayrıldıktan sonra iki üç villa daha satılığa çıkarıldı. Bunu kendisine yazdım ama henüz yanıt alamadım."

Frankie, "Londra'daki adresine mi yazdınız?" diye sordu. "Yoksa taşradaki malikânesine mi?"

"Ah, bilmem ki... Bir dakika bakayım." Emlakçı, sekreterini çağırdı. "Frank, bana Bay Bassington-ffrench'in adresini verir misin?"

Sekreter hemen ezberden adresi söyledi.

"Bay Roger Bassington-ffrench, Merroway Malikânesi, Staverley, Hants."

Frankie haykırdı.

"Ah, o zaman bu benim arkadaşım olan Bay Bassington-ffrench değil! Kuzeni olmalı. Zaten buraya kadar gelip de beni aramamasına bir anlam verememiştim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bay Owen nazikçe gülümsedi.

"Çok haklısınız."

"Buraya çarşamba günü gelmişti, değil mi?"

"Evet doğru. Altı buçuktan hemen önce. Büroyu tam altı buçukta kapatıyoruz. Bay Bassington-ffrench'in geldiği günü çok iyi anımsıyorum. O korkunç kaza da tam o gün olmuştu. Zavallının biri uçurumdan düşmüştü. Hatta Bay Bassington-ffrench de polis gelene dek ölünün başında beklemek zorunda kaldığını anlatmıştı bana. Buraya geldiğinde perişandı, çok sarsılmıştı. Korkunç bir olay, artık o uçurum için bir şeyler yapılmasının zamanı geldi de geçiyor bile. Belediye meclisi bu yüzden şiddetle eleştirildi, daha önce de uyarılmışlardı. İnanın bana, Lady Frances orası çok tehlikeli bir yer. Daha önce böyle kazalar olmamasının nedenini ise bir tek Tanrı bilir."

"Neyse ki öyle."

Emlakçının yanından ayrılan Frankie derin derin düşünüyordu. Bobby yanılmamıştı, Bay Bassington-ffrench'in davranışları tamamen normal, şüpheye yer bırakmayacak şekildeydi. Hampshire'daki Bassington-ffrench'lerdendi, açık adresini vermekten çekinmediği gibi emlakçıya bu olaydaki rolünden, ölünün başında beklediğinden bile bahsetmişti. Yoksa Bay Bassington-ffrench gerçekten de göründüğü kadar suçsuz muydu, ondan boşuna mı şüpheleniyorlardı?

Frankie anlık bir çelişki yaşadıktan sonra bu düşüncesinden vazgeçti.

"Hayır," dedi kendi kendine. "Villa satın almak isteyen adam buraya günün çok daha erken bir saatinde gelirdi. Bir emlakçının bürosuna akşamın altı buçuğunda gidip, hemen ertesi gün Londra'ya geri dönmenin hiçbir anlamı yok. Neden bu yolculuğu yapsın ki? Yazması yeterliydi. Hayır. Bassington-ffrench'in bu işe karışmış olduğundan eminim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie'nin bir sonraki durağı karakol oldu.

Müfettiş Williams'ı Frankie'nin mücevherlerini çalıp, kaçmaya çalışan hizmetçiyi yakalamaktaki başarısından dolayı oldukça uzun bir süredir tanıyordu.

"İyi günler, Bay Williams."

"İyi günler, bayan. Umarım bir aksilik yoktur."

"Henüz yok. Ama yakında bir banka soymak niyetindeyim, param giderek azalıyor."

Müfettiş bu espri üzerine kahkahalarla gülmeye başladı.

Frankie ekledi.

"Buraya sırf bir konudaki merakımı gidermek için geldim."

"Demek öyle Lady Frances. Buyurun sorun."

"Evet müfettiş, acaba bana söyleyebilir misiniz... uçurumdan düşen adamın, adı sanırım Pritchard'dı..."

"Evet Pritchard."

"Cebinden yalnızca *bir tek* fotoğraf çıktı değil mi? Biri bana *üç* fotoğraf bulunduğunu söyledi de."

Müfettiş, "Ölünün üzerinde bir tek fotoğraf bulunduğu doğru, Lady Frances," dedi. "Adamın kız kardeşinin fotoğrafı. Zaten kadın da gelip onu teşhis etti."

"Desenize üç diyen saçmalamış. İnsanlar nasıl da abartıyorlar."

"Ah, çok haklısınız, bayan. Şu gazeteciler olayları abartmaktan hiç çekinmiyorlar hatta sık sık olayları yanlış yansıtıyorlar."

"Biliyorum. Bu konuda da en olmayacak öyküler dinledim," diyen Frankie konuşmaya devam etti. "Adamın ceplerinin Bolşevik ajanı olduğunu kanıtlayan belgelerle tıka basa dolu olduğunu duydum, sonra cebinde uyuşturucu bulunduğunu söyleyenler oldu. Bir başkası da cebinden sahte paralar çıktığında ısrar ediyordu."

Müfettiş kahkahalarla güldü.

"İşte bu çok iyi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanırım ölünün cebinden olağandışı pek fazla bir şey çıkmadı, değil mi?"

"Zaten çok az şey vardı. Bir mendil, amblemi filan yoktu. Biraz bozuk para. Bir paket sigara. Birkaç banknot ama para cüzdanı yoktu. Mektup, belge gibi bir şey yoktu. Eğer o fotoğraf olmasaydı onun kimliğini saptamakta zorluk çekerdik. Neyse, bu şans oldu."

Frankie mırıldandı.

"Anlıyorum..."

Bu konuda daha fazla konuşarak kafaları karıştırmak istememişti. Ardından konuyu değiştirdi.

"Dün rahibin oğlu Bay Jones'u görmeye gittim. Hani şu zehirlenen genci. Ne tuhaf bir olay, değil mi?"

Müfettiş Williams, "Gerçekten öyle," dedi. "Bugüne kadar hiç böylesine tuhaf bir olayla karşılaşmadım. Yeryüzünde hiç düşmanı olmayan bir genci zehirlemeye kalkışmak –biliyor musunuz, Lady Frances, ortalıkta da çok tuhaf insanlar dolaşıyor. Yine de, daha önce hiç böyle bir cinayet girişiminde bulunan bir manyak katil duymamıştım."

"Elinizde bunu kimin yaptığına dair bir ipucu var mı?"

Frankie yapılan soruşturmaları çok merak ettiğini belirtecek şekilde gözlerini açarak konuşmaya devam etti. "Bütün bunları duymak çok ilginç olabilir."

Müfettiş kendini yüceltilmiş hissediyor, bundan mutluluk duyuyordu. Ne de olsa lordun kızıyla konuşmak onun için bir onurdu. Üstelik Lady Frances kesinlikle kibirli, kendini beğenmiş bir tip de değildi.

Müfettiş, "O civarda bir araba görmüşler," diye açıkladı. "Lacivert bir Talbot sedan. Lock Sokağı'nın köşesinde oturan başka bir tanık da lacivert bir Talbot'un evinin önünden geçerek St. Botolph'a doğru gittiğini haber verdi. Plaka numarasını da verdi: GG 8282."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Peki, ne buldunuz?"

"GG 8282, Botolph Piskoposu'nun arabasının plaka numarası Lady Frances."

Frankie bir an gözünün önüne rahip çocuklarını teker teker kurban etme hevesine kapılmış çılgın, katil ruhlu bir piskopos düşüncesi belirdiyse de bu fikrini kendisi de beğenmedi. İç çekerek bu düşünceyi kafasından sildi.

"Herhalde piskopostan şüphelenmiyorsunuz, değil mi Müfettiş Williams?"

"Elbette hayır. Ayrıca piskoposun arabasının o gün öğleden sonra garajdan hiç çıkarılmamış olduğunu da belirledik."

"Öyleyse lacivert Talbot'daki plaka sahteydi."

"Evet. Biz de öyle düşündük."

Müfettişe çalışmalarını ne kadar takdir ettiğini belirten Frankie daha sonra ayağa kalkarak karakoldan ayrıldı.

Malikâneye dönerken kendi kendine sıkıntıyla, "İngiltere'de binlerce lacivert Talbot olmalı," diyordu.

Eve döndükten sonra kütüphanedeki yazı masasının üzerinde duran Marchbolt telefon rehberini alıp odasına çıktı. Rehber üzerinde saatlerce çalıştı.

Sonuç başarılı değildi.

Marchbolt'ta tam dört yüz seksen iki Evans yaşıyordu.

Frankie, "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

Ve gelecek planları yapmaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

10. BÖLÜM

Kaza Hazırlığı

Bobby bir hafta sonra Londra'ya giderek, Badger'la çalışmaya başladı. Frankie'den birkaç gizemli not göndermişti, ama gönderdiklerinin çoğunu kargacık burgacık bir yazıyla yazmıştı. Bobby de bunları şifre çözer gibi çözmeye çalıştı. Genel anlamda bu notlardan çıkarabildiği Frankie'nin bir planı olduğu ve Bobby'nin ondan haber alana dek hiçbir girişimde bulunmamasını istediğiydi. Aslında bu genç adamın işine geliyordu. Çünkü zavallı Badger altüst olmuştu, üstelik garajdaki işleri de öylesine karmakarışık bir duruma getirmişti ki Bobby'nin değil esrarlı olayı araştırmak, bunu düşünecek zamanı bile yoktu. Tüm zamanını arkadaşını istemeyerek de olsa düştüğü bu olağanüstü karmaşadan kurtarmaya çalışmakla geçiriyordu.

Bu arada her an tetikteydi. Sekiz gram morfin almış biri olarak yediklerine ve içtiklerine olağanüstü dikkat ediyor, her şeye şüpheyle yaklaşıyordu. Hatta her ne kadar varlığından bile sıkıntı duysa da Londra'ya gelirken yanına bir tabanca almayı bile kabullenmişti.

Günler geçiyor, Bobby yavaş yavaş o zehirlenme olayının yalnızca bir kâbus olduğuna bile inanmaya başlıyordu. Yine böyle bir sabah Frankie'nin Bentley'yi korkunç bir gürültüyle dar sokaktan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

inerek garajın önünde durdu. Bobby sırtında yağlı iş tulumuyla hemen onu karşılamak için dışarı fırladı. Frankie direksiyondaydı. Yanında ise asık suratlı genç bir adam oturuyordu.

Frankie seslendi.

"Merhaba, Bobby! Seni George Arbuthnot'la tanıştırayım." Bobby genç doktorla tokalaştığı sırada Frankie'nin, "Kendisi doktor, ona bu işte ihtiyacımız olacak," dediğini duyunca ister istemez irkildi.

"Frankie! Neden bir doktora ihtiyacımız olsun ki? Biraz abartmıyor musun?"

Genç kız, "Beni yanlış anlıyorsun," diye seslendi. "Yaptığım planda ona ihtiyacımız olacak. Neyse, buralarda baş başa konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Bobby etrafına bakındı.

Sonra tereddütle, "Yatak odama çıkabiliriz," dedi.

"İşte bu iyi," diyen Frankie arabasından indi. George Arbuthnot da onu takip etti. Hep birlikte garajın dışındaki merdivenlerden yukarı çıkarak küçük odaya girdiler.

Frankie şüpheyle etrafına bakındı.

"Burada oturacak yer olduğunu sanmıyorum."

Gerçekten de yoktu. Odadaki tek sandalyeyi de Bobby gardırop olarak kullanıyordu. Üstü giysilerle doluydu.

Frankie gülümseyerek ekledi.

"Neyse, yatak da işe yarayabilir."

Yatağın üzerine çöktü. George Arbuthnot da onu izledi. Yatak ikisinin ağırlığına isyan edercesine gıcırdadı.

"Her şeyi planladım. Ama öncelikle bir araba gerekiyor. Sizinkilerden biri işimize yarayabilir."

"Yani bizim arabalardan birini satın almayı mı düşünüyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet."

Bobby derin bir minnet duygusuyla, "Ah, gerçekten çok iyisin," dedi. "Ama aslında bunu yapman gereksiz. Ben açıktan açığa arkadaşlarımı kandırmaktan hoşlanmam."

Frankie iç çekti.

"Bobby yine yanlış anladın. Konu bu değil. Neyi kastettiğini anlıyorum bunu yapmamın nedeninin henüz işe başlayan bir arkadaşının dükkânından ona destek olmak için korkunç giysi ve şapkalar almak gibi bir şey olduğunu düşünüyorsun. Hoşa gitmese de yapılması gereken bir şey olduğunu. Ama olay bu değil. Gerçekten bir araba gerekiyor."

"Peki ya Bentley, o yeterli değil mi?"

"Bentley bu iş için yeterince iyi değil."

"Çıldırmışsın sen."

"Hayır, hayır. Bentley amacıma uygun değil."

"Arabayı ne yapacaksın ki?"

"Çarpıp parçalayacağım."

Bobby elini alnına götürerek, homurdandı. "Sanırım bu sabah iyi değilim, duyduklarımı algılayamıyorum."

George Arbuthnot ilk kez söze karıştı. Sesi boğuk ve kalındı.

"Frankie bir kaza geçireceğini söylemek istiyor."

Bobby şaşkınlık içinde etrafına bakındı.

"Bunu nasıl bilebilirsiniz ki?"

Frankie sabırsızlık içinde açıkladı. "Bir şekilde konuya yanlış noktadan girdiğimiz anlaşılıyor. Şimdi beni iyi dinle Bobby ve lütfen sözlerimi anlamaya çalış. Kafanın yerinde olmadığının farkındayım ama söyleyeceklerime yoğunlaşır, beni dikkatle dinlersen, sonuçta ne demek istediğimi anlayacağından eminim." Bir an durakladı. Sonra devam etti. "Şöyle diyeyim Bassington-ffrench'in peşindeyim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi güzel."

"Bizim aradığımız Bassington-ffrench, Hampshire'da, Staverley köyünde, Merroway Malikânesi'nde oturuyor. Orası aslında bizim Bassington-ffrench'in ağabeyinin. Bizim Bassington-ffrench malikânede ağabeyi ve karısıyla yaşıyor."

Bobby sordu. "Kimin karısıyla?"

"Ağabeyinin karısıyla! Neyse bu önemli değil. Asıl önemli olan birlikte ya da yalnız, malikâneye nasıl gireceğimiz? Ben oraya kadar gittim ve çevreyi inceledim. Staverley çok küçük bir köy. Yabancılar hemen dikkati çekiyor. Dolayısıyla o çevrede araştırma yapmak hiç de kolay değil. Bu yüzden bir plan hazırladım. Şimdi beni iyi dinle! Düşüncem şu: Çılgınca araba kullanan Lady Frances Derwent, Merroway Malikânesi'nin yakınında arabasıyla duvara çarpacak ve otomobili paramparça olacak. Arabasındaki büyük hasara rağmen kazadan sağ ve hafif hasarla kurtulan Lady Frances'in kazanın şokuyla beyin sarsıntısı geçirdiği için yerinden kıpırdatılmaması gerekecek."

"Kim demiş bunu?"

"George tabii. İşte George'a tam da bu noktada ihtiyacım olacak. Anlıyor musun? Yabancı bir doktorun ortaya çıkıp hiçbir şeyim olmadığını söylemesi hiç işimize gelmez. Ya da üzerine vazife olmayan birinin işe karışarak beni yakındaki bir hastaneye götürmesi. Neyse planım şöyle: George tam kaza sırasında bir rastlantı sonucu oradan arabasıyla geçiyor olacak. Aslında bize iki araba satsanız daha iyi. Kazayı gören George doğal olarak otomobilinden inerek, duruma el koyacak. 'Geri çekilin, ben doktorum,' diyecek tabii çevrede biri olursa. 'Kazazedeyi hemen şu yakındaki köşke taşımalıyız.' Orası neresi – Merroway Malikânesi... 'Kazazedeyi iyice muayene edebilmem için uygun bir yer gerekiyor. 'Dolayısıyla Bassington-ffrench'ler bundan hoşlansalar da hoşlanmasalar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da George onlara aldırmayacak ve böylece beni malikânenin en rahat odalarından birine taşıyacaklar. George beni iyice muayene ettikten sonra teşhisini Bassington-ffrench'lere açıklayacak: 'Neyse, şansı varmış. Durumu sandığım kadar ağır değil. Kırık yok ama beyin sarsıntısı riski devam ediyor. İki üç gün yerinden kımıldatılmaması doğru olacak. Ancak ondan sonra Londra'ya dönebilir.' Sonra George oradan ayrılacak, ben de evdekilere kendimi sevdirmeye çalışacağım."

"Peki ya ben... ben ne yapacağım?"

"Hiçbir şey."

"Ama Frankie..."

"Bobby, Bassington-ffrench seni gördü, tanıyor! Bunu unuttun mu? Ama adam beni tanımıyor. Üstelik ben soylu biriyim, dolayısıyla farklı bir yerim var. Bunun ne çok işimize yarayacağını anlıyorsun, değil mi? Sonuçta ben karanlık amaçlarla bir eve girmeye çalışan yoldan çıkmış bir kadın olamam, değil mi? Ben Lady Frances'im, bir unvanım var, dolayısıyla saygı değer bir insan olduğuma karar verecekler, hatta orada bulunmamdan dolayı mutlu olacaklar. George ise gerçek bir doktor, kısacası planım hiçbir şüpheye yer bırakmayacak kadar sağlam temellere dayanıyor."

Bobby sıkıntıyla başını kaşıdı.

"Umarım haklısındır."

Frankie gururla, "Bu şahane bir plan, kusursuz," dedi.

Bobby, "Peki ben hiçbir şey yapmayacak mıyım?" diye sordu.

Çok kırılmıştı – şaşkındı – aynen hiç beklemediği bir anda önündeki kemikten olmuş bir köpek gibi... Aslında bu cinayet en çok onu ilgilendiriyordu, ama Frankie buna aldırmıyor, onu saf dışı bırakıyordu.

"Yapmaz olur musun, hayatım? Hemen bıyık bırakmaya başlayacaksın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bıyık mı bırakacağım? Neden ki?"

"Evet. Bu ne kadar sürer?"

"Sanırım iki üç hafta."

"Ah? O kadar uzun mu? Bu kadar uzun sürebileceği hiç aklıma gelmemişti. Şunu hızlandıramaz mısın?"

"Hayır Frankie. Ama istersen yapay bıyık takabilirim."

"İşte bu olmaz. Sahte olduğu o kadar kolay anlaşılıyor ki yerinden oynuyor ya da düşüyor, tabii yapışkanın kokusu da cabası. Ama dur biraz sanırım kendi bıyığından farksız görünen, bir kez takılınca kalan bir türü de var. Tiyatro malzemeleri satılan bir yerden sana bir tane ayarlayabiliriz."

"Tabii adam da benim yasalardan kaçmaya çalıştığımı düşünecek."

"Ne düşünürse düşünsün, hiç fark etmez."

"Neyse, diyelim ki bıyığı taktım, benden ne yapmamı bekliyorsun?"

"Şoför üniforması giyecek ve Bentley'yle Staverley köyüne geleceksin."

Bobby'nin neşesi yerine gelmişti.

"Anlıyorum!"

Frankie, "Bak şöyle düşünüyorum," diye açıkladı. "Kimse şoförlerin *tipine* pek fazla dikkat etmez. Bunun dışında Bassington-ffrench seni çok kısa bir süre gördü ancak bir iki dakika. Fotoğrafı değiştirme kaygısı içindeyken sana pek fazla dikkat etmiş olabileceğini sanmıyorum. Sonuçta sen onun için golf oynayan bir çaylaktan başka bir şey değilsin. Ama Cayman'lar açısından durum farklı. Onlar seninle karşılıklı oturup konuştular, ayrıca seni incelemeye de çalıştılar. Üzerinde şoför üniformasıyla Bassington-ffrench seni tanıyamaz, hatta bıyığın olmasa bile tanımayacağına bahse girerim. Tabii adam birine benzediğini, yüzünün ona tanıdık geldiğini dü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şünebilir ama hepsi bu kadar. Yine de bıyık takman daha güvenli. Neyse, şimdi söyle bakalım, planımı nasıl buldun?"

Bobby anlatılanları kafasında toparlamaya çalıştı.

"Doğrusunu istersen Frankie, oldukça iyi, hatta kusursuz diyebilirim."

Frankie ayağa kalktı.

"Haydi, şimdi gidip arabaları alalım. Bu arada sanırım George yatağını kırdı."

Bobby nazikçe, "Hiç önemli değil. Zaten iyi durumda değildi," dedi.

Hep birlikte garaja indiler. Orada onları gergin görünen, yok denecek kadar küçük çeneli bir genç karşıladı. Onlara gülümsüyor, bu arada genzinden "Hıh – hıh – hıh..." sesleri çıkıyordu. Bir gözünün sağa, bir gözünün sola bakması dışında yüz hatları biçimli sayılabilirdi.

Bobby, "Hey Badger..." diye bağırdı. "Frankie'yi anımsıyorsun, değil mi?"

Badger kızı anımsayamamıştı ama dostça bir tavırla güldü. "Hıh – hıh – hıh..."

Frankie ona iyice yaklaştı.

"Son görüşmemizde sen tepe üstü çamura saplanmıştın. Bizse seni bacaklarından çekip kurtarmaya çalışıyorduk."

Badger, "S-s-sahi mi? İ-i-i-i-na-na-mıyorum," diyerek kaşlarını kaldırdı. "O h- halde, s-s-sen de o-o-o-o s-s-s-s-sırada W-w-w-wales'teydin."

"Kesinlikle doğru. Öyleydim."

Badger iç çekti.

"B-b-b-b-ben a-a-a-a-ata binmeyi h-hhh-hiç b-bb-bece-r-r-remedim. H-h-h-hala da b-b-b-b-bilmiyorum ya."

Bobby araya girdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Frankie bizden araba satın almak istiyor."

Frankie düzeltti.

"İki araba. Geeorge'un da bir arabaya ihtiyacı olacak. Kendi arabası hasarlı, kaza yaptı."

Bobby, Frankie'nin kolunu tuttu.

"Ona bir araba kiralayabiliriz."

Badger, "Gelin s-s-s-s-stoktaki a-a-a-a-arabalara b-b-b-bakın," dedi.

Kırmızı ve yeşile boyanmış arabalar Frankie'nin gözlerini kamaştırmıştı.

"Hepsini beğendim. Çok güzel görünüyorlar."

Bobby sıkıntıyla, "Görünüşte *öyle*," diye mırıldandı.

Badger, "Şu C-c-c-chrysler, i-i-i-ikinci el o-o-o-larak çok i-i-i-iyi durumda," diye söze başladıysa da Bobby hemen atıldı.

"O olmaz. Frankie'nin arabayla en azından saatte altmış kilometre gidebilmesi gerekiyor."

Badger ortağını anlamlı bir şekilde süzdü.

"Frankie, şu Standard'a bak. Aslında can çekişiyor ama işini görebilir. Essex bu iş için daha uygun. Göçmeden önce en azından bir iki yüz kilometre yapar."

Frankie, "İyi ya," dedi. "Standart'ı alayım."

Badger ortağını kenara çekti.

"F-f-fiyat konusunda ne d-d-d-d-diyorsun? A-a-a-arkadaşını k-k-k-kazıklamak o-o-olmaz. O-o-o-o-on sterlin desek?"

Konuşmaya kulak misafiri olan Frankie, "On sterlin çok uygun," dedi. "Hemen ödeyeyim." Badger yüksek sayılabilecek bir ses tonuyla, "Kim bu?" diye fısıldadı.

Bobby fısıldayarak Frankie'nin kim olduğunu açıkladı.

Frankie çantasını açarak, parayı çıkardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Badger huşuyla, "Y-y-y-yaşamımda gördüğüm p-p-p-p-parayı peşin verebilen ilk soylu," diyerek yerlere kadar eğildi.

Bobby, Frankie ve George Arbuthnot'u Bentley'ye kadar geçirdi.

"Bu planını ne zaman uygulamayı düşünüyorsun?"

"Ne kadar çabuk o kadar iyi," diyen Frankie, Bobby'ye döndü. "Yarın öğleden sonranın uygun olacağı kanısındayım."

"Frankie, ne olur ben de geleyim. Gerekiyorsa yalnız bıyık değil sakal bile takarım."

Frankie, "Kesinlikle olmaz," diyerek başını salladı. "Sakalın en kritik anda düşüp her şeyi berbat edebilir. Ama madem istiyorsun, kask ve gözlük takarak motosikletle gelmende bence hiçbir sakınca yok. Sen ne dersin George?"

George Arbuthnot ikinci kez konuştu.

"Uygun. Ne kadar kalabalık olursak, o kadar eğlenceli olur."

Sesi eskisinden daha da kaygılıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

11. BÖLÜM

Kaza Oluyor

Kaza planı için buluşma yeri olarak Staverley köyünün bir kilometre kadar dışında, Andover'a giden ana yoldan Staverley yolunun ayrıldığı kavşağı seçmişlerdi.

Her ne kadar Frankie'nin Standard'ı her yokuşta köhneliğini kanıtladıysa da her üçü de oraya tam zamanında güvenli bir şekilde varmayı başardılar.

Kaza saatini bir olarak belirlemişlerdi.

Frankie, "Kazayı sahnelediğimiz sırada dışarıdan gelecek bir müdahale tüm planlarımızı altüst edebilir," demişti. "Gerçi bu yoldan pek araba geçmiyor, ama yine de öğlen yemeği zamanı en uygun zaman olacaktır."

Yan yola sapıp yarım saat kadar ilerledikten sonra Frankie, kaza için seçtiği yeri arkadaşlarına gösterdi.

"Bence bundan daha iyisi olamaz. Yol tepeden aşağı dimdik iniyor ve ardından duvarın tam dibinde aniden kavis yapıyor. Orası Merroway Malikânesi'nin duvarı. Motoru çalıştırır, arabayı yokuştan aşağı bırakırsak, duvara çarpacağı ve param parça olacağı kesin."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bobby başıyla onaylayarak, "Evet, bence de öyle" dedi. "Yalnız birimizin köşede durması ve karşı yönden gelen olup olmadığını bildirmesi gerekir."

Frankie, "Çok doğru," dedi. "Durup dururken başka birinin başını derde sokmak, sakatlanmasına hatta ölümüne neden olmak istemem. George önden arabasıyla o tarafa gidip sonra da karşı yönden geliyormuş gibi arabasını bu tarafa döndürür ve köşede durur. Yol boşsa bize mendil sallar."

Bobby endişeyle Frankie'nin yüzüne baktı.

"Frankie, hasta mısın? Çok solgun görünüyorsun. Yüzün sapsarı."

Frankie bir kahkaha attı.

"Bobby! Özellikle böyle makyaj yaptım. Beni malikâneye pembe yanaklarla, taşımaları herhalde hiç hoş olmazdı."

Bobby takdirle başını salladı.

"Şu kadınlar ne muhteşem yaratıklar! Frankie şu anda hasta bir maymunu andırıyorsun."

Genç kızın kaşları çatıldı.

"Çok kabasın! Neyse, bunu bırakalım şimdi ben Merroway Malikânesi'nin kapısında bekleyeceğim. Kapı dönemecin bu tarafında. Neyse ki kapıcı kulübesi yok. George'un mendilini sallamasını bekle. Eğer ben de mendilimi sallarsam arabanın motorunu çalıştır."

Bobby, "Tamam," dedi. "Direksiyonu tutar, kapıdaki basamakta dururum. Yön ve hızın uygun olduğundan emin olunca da atlarım."

Frankie endişelenmişti.

"Kendine dikkat et."

"Meraklanma, çok dikkat ederim. Numara yapalım derken gerçeğe dönüşmesin."

Frankie, "Haydi George," dedi. "Sen yola çık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

George başını sallayarak ikinci arabaya bindi. Yavaş yavaş yokuştan inmeye başladı. Bobby'le Frankie onun arkasından bakıyorlardı.

Bobby birden genç kızın elini tutarak, "Çok dikkatli ol – kendine iyi bak, Frankie," dedi. "Sakın kendini boşu boşuna tehlikeye atayım deme..." Sesindeki endişe ve hüzün iyice belirginleşmişti.

"Merak etme, bir şey olmayacak. Çok dikkatli davranacağım. Bu arada sana doğrudan mektup yazabileceğimi sanmıyorum. Oda hizmetçime ya da George'a gönderirim onlar da sana iletirler."

"George kendinden isteneni tam olarak yapabilecek mi bakalım?"

"Neden yapmasın ki?"

"Şimdiye kadarki davranışları, konuşmaları pek ikna edici değil de."

"Bunu söyleyeceğini tahmin ediyordum. Neyse, ben artık gideyim. Bentley'yle köye ne zaman gelmen gerektiğini sana yazarım."

"Bu arada ben de bıyık meselesini halletmeye çalışacağım. Haydi, görüşürüz Frankie."

Bir an birbirlerine baktılar. Ardından Frankie başını onaylar şekilde salladı ve ağır ağır yokuştan aşağı inmeye başladı.

Bu arada George arabayı döndürmüş, duvarın dibinde bekliyordu.

Frankie bir an için gözden kayboldu, sonra yeniden göründü ve mendilini salladı. İkinci mendil ise dönemeçteki arabadan sallandı.

Bobby arabayı üçüncü vitese taktı, sonra basamakta durarak el frenini boşa aldı. Araba homurtular içinde hareket etti, viteste olduğu için güçlükle ilerledi. Ama yokuş yeterince dikti, araba giderek hızlandı. Bobby direksiyonu kontrol etti ve son anda yana kırdı.

Araba son sürat yokuştan aşağı indi ve korkunç bir gürültü çıkararak hızla malikânenin duvarına çarptı. Her şey yolundaydı plan başarıya ulaşmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bobby, Frankie'nin hızla kaza yerine koştuğunu ve kendini araba enkazının içine bıraktığını gördü. George da otomobiliyle köşeden dönerek enkazın yanında durdu.

Bobby iç çekerek motosikletine bindi ve Londra'ya doğru yola koyuldu.

Bu arada kaza yeri bir hayli hareketliydi.

Frankie, "Yolun kenarında biraz yuvarlanayım mı?" diye sordu. "Üstüm başım toz içinde kalmalı."

George, "Kesinlikle haklısın," diye mırıldandı. "Bu arada şapkanı da bana ver."

George şapkayı aldı ve ezerek deldi. Frankie hafifçe inledi.

George ise ciddi bir tavırla, "Bu şarttı," dedi. "Yoksa beyin sarsıntısını iddiamıza kim inanır. Bu arada hemen yat ve sakın kımıldama. Sanırım bir bisiklet zili duydum."

Gerçekten de o anda köşeden bir bisikletli döndü. On yedi yaşındaki genç neşeyle ıslık çalarak pedal çeviriyordu. Kazayı görünce heyecanla durdu.

"Aman Tanrım. Kaza mı oldu?"

"Hayır," dedi George alaycı bir havada. "Yok canım! Bu küçük hanım arabayı duvara özellikle çarptı."

Aslında gerçeğin ta kendisi olan bu sözcükleri delikanlı George'un umduğu şekilde şaka olarak algıladı. Endişeyle sordu.

"Çok kötü görünüyor. Acaba kız öldü mü?"

George, "Henüz ölmedi," dedi. "Ama onun hemen bir yere taşınması gerekiyor. Ben doktorum. Buradaki şu evde ne?"

"Merroway Malikânesi. Orası Bay Bassington-ffrench'e ait. Kendisi bir JP[1]."

George otoriter bir tavır takındı.

---

(1) Hükümet yetkilisi ya da belediye meclis üyesi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kazazedeyi hemen oraya taşımalıyız. Bisikletini kenara bırakıp bana biraz yardım eder misin?"

Delikanlı büyük bir hevesle bisikletini duvara dayayıp yardıma geldi. Biraz sonra George'la delikanlı kendinden geçmiş Frankie'yi aralarına almış, eski görünümlü köşke doğru götürüyorlardı.

Onların yaklaştıklarını görmüş olmalıydılar, çünkü daha onlar oraya varmadan kapı açıldı ve yaşlı bir uşak dışarı çıktı.

George sert ve kararlı bir sesle, "Bir kaza oldu," diye açıkladı. "Bayanı götürebileceğimiz bir odanız var mı? Onu hemen muayene etmem gerekiyor."

Uşak telaşla içeri girerken George'la çocuk da onu izlediler. Hâlâ baygın olan Frankie'yi taşıyorlardı. O sırada uşağın açtığı soldaki odanın kapısında genç bir kadın belirdi. Bu otuz yaşlarında, uzun boylu, ince vücutlu, kızıl saçlı, parlak mavi gözlü bir kadındı.

Kadın hemen yardımcı oldu.

"Birinci katta boş bir yatak odası var. Onu oraya götürebilirsiniz. Ben de doktora telefon edeyim."

George hemen, "Ben de doktorum," dedi. "Arabamla geçerken tesadüfen kazaya tanık oldum."

"Ah, ne büyük bir rastlantı! Küçük hanım çok şanslıymış. Lütfen beni izleyin."

Genç kadın onları büyük pencereleri bahçeye bakan, ferah bir odaya götürdü.

"Yarası ağır mı?"

George ciddi ciddi başını salladı.

"Henüz bir şey söyleyemem."

Bayan Bassington-ffrench onun ne demek istediğini anlamıştı. Çabucak dışarı çıktı. Dışarıda ise onlarla birlikte olan bisikletli delikanlı sanki her şeyi görmüş gibi olayı heyecanla anlatıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Araba büyük bir hızla duvara bindirdi! Araba parçalandı. Kız, yere yuvarlandı. Şapkasının tepesi yırtıldı. Doktor o sırada arabayla geçiyordu..."

Delikanlı, Bayan Bassington-ffrench eline yarım crown sıkıştırana dek bu şekilde dilediğince anlatmayı sürdürdü.

O sırada Frankie'yle George fısıltıyla konuşuyorlardı.

"George tatlım, bu olay senin meslek yaşamının sonu olmaz, değil mi? Yani seni tabip listesi mi her neyse, ondan silmezler değil mi?"

George kaygılı bir şekilde, "Bu duyulursa büyük olasılıkla yaparlar bunu," dedi.

"Merak etme, duyulmayacak. Hiç endişelenme! Seni asla ele verecek değilim." Ve düşünceli düşünceli ekledi. "Doğrusu çok başarılıydın. Daha önce hiç bu kadar konuşkan olduğunu bilmiyordum."

George iç çekerek saatine baktı.

"Muayenenin üç dakika daha sürmesi iyi olur."

"Araba ne olacak?"

"Gelip almaları için bir garaj ayarlarım."

"Güzel."

George gözlerini saatinden ayıramıyordu. Sonunda rahat bir nefes aldı.

"Tamam."

Frankie minnetle fısıldadı.

"George, sen bir meleksin. Bunu neden yaptın, hiç bilemiyorum."

George acı acı, "Bunu ben de bilemiyorum," dedi. "Çılgınlıktan başka bir şey değil."

Frankie başıyla onayladı.

"Haydi, görüşürüz Frankie. İyi eğlenceler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie hafif bir Amerikan aksanıyla konuşan genç kadının soğuk, kişiliksiz sesini anımsamıştı.

"Eğleneceğimi hiç sanmıyorum."

George dışarı çıkarak malikânenin sahibesini aradı ve onu salonda kendisini beklerken buldu.

"Neyse," dedi. "Durum korktuğum kadar ciddi değil. Hafif bir beyin sarsıntısı geçiyor. Hasta biraz önce kendine geldi. Yalnız burada bir ya da iki gün istirahat etmesi gerekiyor." Bir an durdu sonra da konuşmaya devam etti. "Sanırım o Lady Frances Derwent'miş."

Bayan Bassington-ffrench'in gözleri hayretle büyüdü.

"Sahi mi? Lady Frances'in kuzenleri yakın dostlarımdır... yani Draycott'lar."

"Öyle mi? Acaba Lady Frances'in birkaç gün burada kalmasının sizin için bir sakıncası var mıydı? Belki sizi zahmete sokacağız ama fazla hareket etmemesi..." George tam bu noktada sustu.

Bayan Bassington-ffrench hemen, "Tabii kalabilir," diye cevap verdi. "Bu bakımdan bir endişeniz olmasın, doktor?"

"Arbuthnot. Bu arada araba konusunu ben hallederim. Yakındaki bir garajdan birilerini gönderirim."

"Çok naziksiniz, Doktor Arbuthnot, çok teşekkürler. Kaza sırasında oradan geçmeniz gerçekten büyük şans. Sanırım yarın da bir doktorun Lady Frances'i görmesi gerekecektir, iyileşmesini izlemek..."

George hemen kadının sözünü kesti.

"Buna hiç gerek yok. Onun tek ihtiyacı sükûnet ve dinlenmek."

"Ama yarın bir doktor getirseydik, benim içim de rahat ederdi. Ayrıca sanırım Lady Frances'in ailesine de haber vermemiz gerekiyor."

George, "Ben haber veririm," dedi. "Doktor konusuna gelince – öğrendiğime göre bayan Christian Scientist mezhebindenmiş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve hiçbir şekilde doktor görmek istemiyor. Hatta kendisini muayene etmeme bile çok kızdı."

Bayan Bassington-ffrench iç geçirdi.

"Ya, öyle mi?"

"En kısa zamanda iyileşecektir, merak etmeyin. Bana güvenebilirsiniz."

"Siz öyle diyorsanız, öyledir Doktor Arbuthnot," diyen Lady Bassington-ffrench'in sesinden bunda şüpheli olduğu anlaşılıyordu.

"Artık gitmeliyim," diyen George birden bağırdı: "Aman, Tanrım, aletlerimden biri hastanın odasında kalmış."

Hemen Frankie'nin yattığı odaya koştu.

Genç kıza telaşla, "Frankie," diye fısıldadı. "Sen Christian Scientist mezhebindensin. Unutma."

"Neden?"

"Başka çare bulamadım. Tek yol buydu."

Frankie, "İyi ya," dedi. "Unutmam."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

12. BÖLÜM

Düşman Kampında

Frankie, sonunda güvenli bir şekilde düşman kampına girmeyi başardım, diye düşündü. Artık bundan sonrası bana bağlı.

O sırada kapıya usulca vuruldu ve Bayan Bassington-ffrench içeri girdi.

Frankie yatakta, yastıklardan destek alarak hafifçe doğruldu ve çok hafif bir ses tonuyla, "Affedersiniz, çok üzgünüm," dedi. "Sizi de rahatsız ettim..."

"Hayır, asla, böyle düşünmeyin." Bayan Bassington-ffrench onu susturmak istercesine elini kaldırdı. Frankie yine o soğuk, çarpıcı Amerikan aksanını fark etti ve aklına Lord Marchington'un Hampshire'daki Bassington-ffrench'lerden birinin Amerikalı bir zenginin vârisi ile evlendiğini söylediği geldi. "Doktor Arbuthnot yatıp dinlendiğiniz takdirde bir iki gün içerisinde tamamen iyileşeceğinizden emin olduğunu söyledi."

Frankie tam bu noktada "yanlışlık" ya da "inançlara aykırılık" konusunda bir şeyler söylemesi gerektiğini hissediyor ama yanlış bir şey söylemekten çekiniyordu.

"İyi bir insana benziyordu," dedi. "Çok da nazikti."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bayan Bassington-ffrench, "Çok da iyi bir doktor da sanırım," dedi. "Tam kaza sırasında oradan geçiyor olması büyük şans."

"Evet, öyle değil mi? Aslında benim doktora ihtiyacım yoktu ama..."

Ev sahibesi, "Konuşmaya çalışarak kendinizi yormayın," diye mırıldandı. "Hizmetçimle size gecelik ve diğer gereken şeyleri yollayacağım. Soyunup rahat etmenize de yardımcı olur."

"Teşekkürler. Çok naziksiniz."

"Rica ederim hiç önemli değil."

Genç kadın dışarı çıkarken Frankie bir an vicdan azabı duydu.

Çok nazik bir insan, diye düşündü. Üstelik hiçbir şeyden şüphelenmeyecek kadar da iyi niyetli.

Halbuki kendisi ona pis, kötü bir oyun oynamaya hazırlanıyordu. Kafası öylesine masum kurbanını uçurumdan yuvarlayan hain Bassington-ffrench'le doluydu ki, bu dramda rol alması olası diğer kimseler aklına bile gelmemişti.

"Her neyse," diye mırıldanarak omuz silkti. "Bir kez bu işe girdik artık. Ama yine de onun bu kadar nazik ve iyi olmamasını dilerdim."

Frankie bütün öğleden sonrasını ve akşamı perdeleri kapatılmış, karanlık odada sıkıntı içinde yatarak geçirdi. Bayan Bassington-ffrench bir iki kez kapıdan uğrayıp nasıl olduğunu sordu ama oturmadı.

Frankie ertesi gün, gün ışığını görmek istediğini belirterek perdeleri açtırdı. Ardından da Bayan Bassington-ffrench'e artık iyi olduğuna ilişkin haber yolladı. Genç kadın yanına gelerek onunla uzunca bir süre oturdu, sohbet etti. Bu arada birçok ortak dost ve tanıdıkları olduğunu keşfettiler. Gün sonunda ise Frankie içi sızlayarak artık dost olduklarını düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sohbet sırasında Bayan Bassington-ffrench sık sık kocası Henry'den ve küçük oğlu Tommy'den söz etti. Genç kadının evine ailesine derinden bağlı, basit zevkleri olan alçakgönüllü bir insan olduğu anlaşılıyordu. Ama Frankie onun pek de mutlu olmadığını hissediyordu. Genç kadının gözlerinde kendisiyle barışık bir insanda olmaması gereken bir endişe, gizli bir hüzün vardı.

Frankie üçüncü gün yataktan kalktı ve evin beyiyle tanıştı.

Henry Bassington-ffrench iriyarı, tombul yüzlü bir adamdı. Çok nazikti ama dalgın bir havası vardı. Zamanının büyük bir kısmını kütüphanesinde geçiriyordu. Gerçi adam karısıyla çok az ilgileniyordu ama Frankie onun karısına çok düşkün olduğunu seziyordu.

Tommy ise yedi yaşında, sağlıklı, yaramaz ve çok şirin bir çocuktu. Sylvia Bassington-ffrench, oğluna âdeta tapıyordu.

Frankie derin bir soluk alarak, "Ah, burası ne hoş," dedi. Bahçedeki şezlonglardan birine uzanmıştı. "Kafama aldığım darbeden midir nedir hiç bilemiyorum ama buradan gitmeyi hiç istemiyorum. Hiç kımıldamadan günlerce yatabilirim burada."

Sylvia Bassington-ffrench her zamanki gibi sakin, kayıtsız ses tonuyla, "Öyleyse kalın," dedi. "Gerçekten de bunda çok samimiyim. Şehre dönmek için acele etmeyin. İnanın bana..." Bir an durdu sonra ekledi. "Doğrusu sizi burada misafir etmek benim için de çok büyük bir zevk. Öylesine hayat dolu ve şirinsiniz ki. Açıkçası beni çok neşelendiriyorsunuz."

Frankie içinden, demek Sylvia'nın neşelenmeye ihtiyacı var, diye düşündü.

Ve aynı anda kendi kendinden utandı.

Bu arada Sylvia konuşmaya devam ediyordu.

"Sizinle dost olduğumuzu hissediyorum." Ve gülümsedi.

Frankie'nin duyduğu utanç duygusu daha da arttı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Benim yaptığım ayıp... çok ayıp... adilik bu... hemen bu işten vazgeçmeliyim. Şehre dönmeliyim...

Ev sahibesi konuşmayı sürdürüyordu.

"Burada kalırsanız canınız hiç sıkılmaz. Çünkü kayınbiraderim de gelecek. Ondan hoşlanacağınızdan eminim. Roger'ı herkes sever."

"O da burada mı yaşıyor?"

"Zaman zaman. Roger ele avuca sığmaz bir insandır. Hatta kendisi bile kendisinden 'ailenin yüz karası' diye bahseder. Aslında bu bir bakıma doğru sayılabilir. Roger hiçbir işte uzun süre kalamaz – aslına bakarsanız hayatı boyunca çalıştığını hiç sanmıyorum. Ama bazı insanlar böyledir işte özellikle de eski, büyük ailelerden geliyorlarsa. Aslında bu kişiler genellikle hoş, cana yakın ve anlayışlıdırlar. Roger inanılmayacak kadar sevimlidir. Geçen bahar Tommy hastalandığı sırada Roger burada olmasaydı ne yapardım hiç bilmiyorum."

"Tommy hastalandı demek? Nesi vardı?"

"Zavallı yavrum, salıncakta sallanırken korkunç bir şey oldu, salıncaktan düştü. Sanırım ipi zayıf bir dala bağlamışlar, dal kırıldı. Bu olay Roger'ı çok üzdü, çünkü kaza sırasında Tommy'yi o sallıyordu. Bilirsiniz, küçükler büyüklerin onları salıncakta havalara uçurmalarından pek hoşlanırlar, o da öyle yapıyormuş. Önce Tommy'nin bel kemiğinin kırıldığını sandık. Neyse, şansımız varmış, Tommy olayı çok daha hafif atlattı. Şimdi sapasağlam."

Tommy'nin uzaktan gelen kahkahalarını ve çığlıklarını duyan Frankie, "Öyle olduğu anlaşılıyor," diyerek gülümsedi.

"Biliyorum. Oldukça sağlıklı görünüyor. Bu insanı nasıl rahatlatıyor, bilemezsiniz. Onu böyle gördükçe o kadar seviniyorum ki. Zavallı Tommy, kaza açısından çok şanssız. Geçen kış da az kalsın boğuluyordu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie'nin yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

"Sahi mi?"

Artık kendisini ayıplamıyor, şehre dönmeyi düşünmüyordu. Suçluluk duygusu kaybolmuştu. Kazalar, diye düşünüyordu. "Acaba Roger Bassington-ffrench kaza konusunda uzman mı?" Sylvia'ya dönerek, "Eğer sizce gerçekten bir sakıncası yoksa ve gerçekten istiyorsanız birkaç gün daha kalabilirim," dedi. "Acaba kocanız bundan rahatsız olmaz mı?"

"Henry mi?" Sylvia'nın dudakları tuhaf bir şekilde kıvrıldı. "Henry umursamaz bile. Zaten artık hiçbir şeye aldırmıyor."

Frankie, genç kadını dikkatle inceledi. İçinden, benimle daha yakın olsaydı, beni daha iyi tanısaydı, diye geçiyordu. "Bana anlatacağı çok şey olurdu. Bu evde tuhaf bir şeyler olduğu kesin."

Çay saatinde Henry Bassington-ffrench de onlara katıldı. Frankie belli etmeden adamı dikkatle inceledi. Henry Bassington-ffrench'te gerçekten bir tuhaflık vardı. Adam aslında İngiltere'de sıkça rastlanılan neşeli, sportmen, dost canlısı taşra soylularından biriymiş gibi görünüyordu. Ancak böyle biri otururken sinirden bacağını sallamaz, sinirlerinin sınırındaki biri gibi tikleri olmaz, birdenbire çevredekileri tamamen unutacak kadar dalgınlaşamazdı. Henry Bassington-ffrench bu durumdayken söylenilenleri işitmiyor, soruları cevapsız bırakıyor ya da birden sert, kırıcı ya da alaycı yanıtlar veriyordu.

Ancak Frankie'nin adamın her zaman böyle olmadığını anlaması uzun sürmedi. Aynı günün akşamında, yemekte Henry Bassington-ffrench tamamen başka bir insan olup çıkmıştı. Yemek boyunca şakalar yaptı, öyküler anlattı. Çok neşeliydi. Frankie, gereğinden fazla neşeli, diye düşündü. Bu doğal da değil, onun karakterine uygun da değil... Adamın gözleri tuhaf... Gözbebekleri iğne başı kadar. Bakışları beni korkutuyor...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama yine de şüphelendiği *Henry* Bassington-ffrench değildi. Onun kardeşiydi. Üstelik kaza sırasında Marchbolt'da bulunan da Henry değil, kardeşiydi.

Frankie, Roger Bassington-ffrench'le tanışmayı büyük bir heyecanla bekliyordu. Bobby ile onun katil olabileceğini düşünmüşlerdi. Yaşamında belki de ilk kez bir katille yüz yüze gelecekti.

Birden gerildiğini hissetti.

Tedirgindi, ama adam onun hakkındaki düşüncelerini nereden bilebilirdi ki? Frankie'yle kusursuz cinayeti arasında bir bağlantı olabileceğini nasıl akıl edebilirdi ki?

Roger Bassington-ffrench ertesi gün öğleden sonra malikâneye geldi. Frankie onunla çay saatinde tanıştı. Çünkü hâlâ öğle yemeklerinden sonra odasına çekilerek dinleniyordu.

Frankie bahçede çay masasının hazırlandığı çimenlerde yürürken gülümseyerek Sylvia neşeyle seslendi.

"İşte hastamız bu Roger. Lady Frances Derwent, izninizle size kayınbiraderimi tanıştırmak isterim."

Roger Bassington-ffrench otuz üç - otuz dört yaşlarında, uzun boylu, ince bir adamdı. Güzel, anlamlı bakan gözleri vardı. İfadesinden ne düşündüğünü anlamak olanaksızdı. Frankie, Bobby'nin ince bıyık bıraksa ve gözlük taksa, derken ne demek istediğini şimdi anlıyordu ama yine de onun derin, koyu mavi gözlerinden çok etkilenmişti.

El sıkıştılar.

Roger Bassington-ffrench gülümseyerek, "Arabanızla malikânenin duvarını yıkmaya çalıştığınızı duydum Lady Frances."

Frankie iç çekti.

"Dünyanın en kötü şoförü olduğumu kabul ediyorum. Ama kaza sırasında bindiğim araba da çok eskiydi, tipik bir düldül. Asıl

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

arabam tamirde. Bu yüzden ikinci el bir araba almak zorunda kaldım."

Sylvia, "Onu araba enkazından çok yakışıklı bir doktor kurtardı," diye belirtti.

Frankie gülümsedi.

"Evet, gerçekten hoş bir gençti."

Aynı anda Tommy koşarak geldi ve sevinç çığlıkları arasında amcasının boynuna atıldı. "Trenimi getirdin, değil mi amca? Ama getireceğini söylemiştin. Bana söz vermiştin."

Sylvia araya girdi.

"Ama Tommy, böyle yapmamalısın."

"Sorun değil Sylvia. Ona söz vermiştim. Söz sözdür. Merak etme, koca adam, treni getirdim." Roger bir an yengesine bir göz attı. "Henry çaya gelmeyecek mi?"

"Sanmıyorum." Sylvia'nın sesi gerginleşmişti. "Sanırım bugün kendini pek iyi hissetmiyor." Ve sonra birden ekledi. "Ah Roger, geri dönmene o kadar sevindim ki!"

Genç adam bir an için genç kadının kolunu tuttu.

"Üzülme, Sylvia. Her şey yoluna girer."

Çaydan sonra Roger, Tommy'ye getirdiği treni verdi ve amca yeğen uzunca bir süre trenle oynadılar.

Frankie ise onları seyretti. Aklı iyice karışmıştı.

Roger Bassington-ffrench kesinlikle acımasızca uçurumdan aşağı birini itecek bir adama benzemiyordu. Bu sevecen, cana yakın, neşeli adamın soğukkanlı bir katil olması olanaksızdı.

Bu durumda yanılmış olmaları gerekiyordu. En azından bu noktada yanlış düşünüyorlardı.

Artık Pritchard'ı uçurumdan aşağıya itenin Roger Bassington-ffrench olmadığından emindi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Peki, öyleyse katil kimdi?

Hâlâ adamı birinin ittiğinden, bunun bir kaza olmadığından emindi.

Peki, ama kim yapmıştı bunu? Bobby'nin birasına zehri kim koymuştu?

Morfin düşüncesiyle birlikte birden Henry Bassington-ffrench'in onu korkutan neredeyse toplu iğne başı büyüklüğündeki gözbebekleri aklına geldi.

Ve kendi kendine sordu.

"Acaba Henry Bassington-ffrench *morfinman* mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

13. BÖLÜM

Alan Carstairs

Tuhaftır ama Frankie bu konuda bilgiye hemen ertesi gün hem de Roger Bassington-ffrench sayesinde ulaştı.

Frankie'yle genç adam tenis oynadıktan sonra çim alandaki masanın başına geçerek buzlu içkilerini yudumlamaya başlamışlardı. Frankie Roger Bassington-ffrench gibi bütün dünyayı gezip görmüş olan genç adamın çekiciliğinden giderek daha fazla etkilendiğini hissediyordu. Ve ister istemez *ailenin yüzkarası – serseri* Bassington-ffrench'in ciddi ve ağır başlı ağabeyinden çok daha iyi olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Frankie bunları düşünürken aralarında kısa bir sessizlik oldu. Ve sonra sessizliğin ardından genç adam birden o zamana kadar hiç duymadığı bir ses tonuyla, "Lady Frances," dedi. "Belki bu size çok tuhaf gelecek ama olmayacak bir şey yapacağım. Sizinle tanışalı henüz yirmi dört saat oldu. Ama bu konuda danışabileceğim tek kişi olduğunuzu, size güvenebileceğimi hissediyorum."

Frankie şaşkınlıkla, "Danışmak mı?" diye sordu.

"Evet. Önümde iki seçenek var ama hangisini izlemem gerektiğine bir türlü karar veremiyorum." Roger'ın endişeli ve üzgün bir hali vardı. "Konu ağabeyim Lady Frances."

BELONGSTO Kaktüs TEAM

"Evet?"

"Onun uyuşturucu kullandığını düşünüyorum. Hatta bundan eminim."

Frankie, "Neden böyle düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Her şey ortada. Ağabeyimin hali, tavrı, görünüşü. Ruhsal durumundaki ani değişiklikler, birden kızması, sonra birden neşelenmesi. Gözleri dikkatinizi çekti mi? Gözbebekleri topluiğne başından farksız!"

Frankie, "Evet, bunu ben de fark ettim," dedi. "Sizce bunun nedeni ne olabilir?"

"Morfin sanırım ya da... Afyonun bir başka çeşidi."

"Sizce buna ne zaman başlamış olabilir? Uzun zamandır mı kullanıyor?"

"Sanırım altı ay kadar önce. O sıralar uykusuzluktan şikâyet ediyordu. İlk ne zaman ve nasıl aldı bunu bilmiyorum ama o sıralarda başladığını sanıyorum."

Frankie hemen, "Morfini nereden buluyor olabilir?" diye sordu.

"Bence postayla yolluyorlar. Bazı günler çay saatinde ne kadar gergin ve sinirli olduğu dikkatinizi çekmedi mi?"

"Evet, bunu fark ettim."

"O sıralarda elindeki stokun bittiğini ve artık daha fazla beklemeye sabrı kalmadığını düşünüyorum. Sonra saat altı sularında posta geliyor, ağabeyim çalışma odasına kapanıyor ve birden değişiyor, tamamen başka bir adam oluyor."

Frankie başıyla onayladı. Akşam yemeğinden sonraki doğal sayılamayacak kadar neşeli sohbetleri anımsamıştı.

"Morfini ona kimin gönderdiğini düşünüyorsunuz?"

"İşte bunu bilmiyorum Lady Frances. Hiçbir saygın, aklı başında doktor ona morfin yazmış olamaz. Sanırım Londra'da büyük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

para karşılığında uyuşturucu madde sağlayan birçok kaynak olmalı."

Frankie düşünceli düşünceli başını salladı.

Bobby'ye uyuşturucu işi yapan bir çeteden söz ettiğini, genç adamınsa ona, "Sen de her türden suçu bu olayla bağdaştırmaya çalışıyorsun," dediğini anımsıyordu. İşin tuhafı daha araştırmalarının hemen başında böyle bir durumla karşılaşmışlardı.

Üstelik bu konuya dikkatlerini çeken de katil olduğundan şüphelendikleri adamdı. İşte bu çok daha tuhaftı. Elbette Frankie de bu durumda Roger Bassington-ffrench'in katil olmadığına giderek daha çok inanıyor, onu cinayet suçundan aklıyordu.

Ama yine de unutulmaması gereken değiştirilen fotoğraf konusu vardı. Tüm kanıtlar fotoğrafı Roger Bassington-ffrench'ten başka birinin değiştirmiş olamayacağını gösteriyordu. Diğer yandan genç adamın kişiliği de ortadaydı. Hep katillerin böyle bir şey yapmış olabileceği hiç umulmayan, hoş, iyi insanlar olduğunu söylenmez miydi?

Frankie kendini bu çelişkili düşüncelerden sıyırarak birden açıkça sordu. "Bütün bunları neden bana anlatıyorsunuz?"

Roger iç çekti.

"Sylvia yüzünden – ona karşı nasıl davranmam gerektiğini bilemiyorum."

"Sizce Sylvia durumu bilmiyor mu?"

"Tabii ki bilmiyor. Ne dersiniz, bunu ona açıklamam gerekir mi?"

"Bir şey söylemek çok zor..."

"Doğru, *zor*. Bunun için sizin bana yardımcı olabileceğinizi düşündüm. Sylvia sizden çok hoşlanıyor. Aslında o herkese öyle çabucak ısınamaz, çevresindeki insanları pek umursamaz ama bana sizinle hemen dost olduğundan bahsetti. Bana ne yapmam gerekti-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğini söyleyin Lady Frances? Gerçeği açıklarsam zavallı Sylvia büsbütün mutsuz olmaz mı? Ona çok büyük bir sorumluluk yüklemiş olur muyum?"

Frankie, "Belki gerçeği açıklarsanız, kocasına bu alışkanlıktan kurtulması için yardım edebilir," dedi.

"Sanmıyorum. Konu uyuşturucuysa, hiç kimsenin, hatta en yakın ve en çok sevdiği insanların bile hiçbir etkisi olmaz, onu engelleyemez."

"Bu çok olumsuz bir bakış açısı, değil mi?"

"Hayır, hayır, gerçek bu. Tabii tamamen umutsuz değil, bunun da çeşitli yolları var. Eğer Henry tedavi olmayı kabul etmezse – hemen buranın yakınında bir klinik var. Doktor Nicholson adında birinin yönettiği bir yer."

"Ama ağabeyiniz bunu asla kabul etmez, değil mi?"

"Belki de eder. Bazen morfinmanlar yaptıklarından pişmanlık duyarlar, böyle zamanlarda iyileşmek için her türlü fedakârlığa katlanabileceklerini düşünürler. İşte Henry'yi de böyle bir durumda yakalamak gerekiyor. Eğer Sylvia'nın durumdan haberi olmadığını düşünürse – sanırım bu ağabeyime karşı onu ikna etmek için bir silah olarak da kullanılabilir. Ve eğer tedavi başarılı olursa (tabii bunun yalnızca bir sinir tedavisi olduğu söylenir) Sylvia'nın da bunu öğrenmesine hiç gerek kalmaz."

"Peki, Bay Bassington-ffrench'in tedavi için buradan uzaklaşması mı gerekiyor?"

"Sözünü ettiğim klinik buraya çok yakın. Köyün öbür tarafında yaklaşık dört - beş kilometre kadar uzakta. Doktor Nicholson Kanadalı – sanırım çok zeki bir insan, işinde de uzman. Ayrıca Henry'nin de sevdiği biri. Hişşt... Sylvia geliyor."

Bayan Bassington-ffrench gülümseyerek onlara yaklaştı.

"Nasıl iyi bir maç oldu mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie, "Üç set oynadık," diye gülümsedi. "Ve ben üçünde de yenildim."

Roger itiraz etti.

"Yoo, hayır, aslında çok iyi oynadınız. Usta bir tenisçisiniz."

Sylvia, "Tenis konusunda çok tembelim," dedi. "İsterseniz bir gün Nicholson'ları çağıralım. Bayan Nicholson tenise meraklıdır." O sırada Frankie'yle Roger'ın bakıştıklarını fark ederek sordu. "Ne o? Ne var?"

"Bir şey yok, canım. Sadece ben de tam Lady Frances'e Nicholson'lardan söz ediyordum."

Sylvia, "Bence sen ona benim gibi 'Frankie' diye hitap etmelisin," dedi. "Ne tuhaf değil mi, birinden söz edersin, bir de bakarsın ki başka biri de birkaç dakika önce ondan bahsetmiştir."

Frankie, "Nicholson'lar Kanadalı, değil mi?" diye sordu.

"Doktor Kanadalı. Ama karısının İngiliz olduğunu sanıyorum, tabii emin değilim. Bayan Nicholson ufak tefek, iri gözlü, oldukça güzel, çok tatlı bir kadın. Ama her nedense bana zaman zaman pek de mutlu değilmiş gibi geliyor. Bakışları hep hüzünlü. Zor bir yaşamı olmalı."

"Doktorun kliniği var, değil mi?"

"Evet, ruh hastalarının tedavi gördüğü bir klinik, sıradan bir yer değil. Doktor Nicholson sinir hastalarını ve uyuşturucu madde bağımlılığı olan kişileri orada tedavi ediyor. Çok başarılı olduğunu duydum. Aslında o da oldukça çekici biri."

"Ondan hoşlanıyor musunuz."

Sylvia sert bir tonda, "Hayır," dedi. "Hoşlanmıyorum!" Bir iki dakika kadar sustuktan sonra da birden tiz bir sesle ekledi. "Hiç hoşlanmıyorum."

Daha sonra, salona döndüklerinde Sylvia, Frankie'ye piyanonun üzerinde duran bir fotoğrafı gösterdi. İri gözlü, etkileyici şekilde güzel, gizemli bir kadının fotoğrafıydı bu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İşte Moira Nicholson bu, Frankie, doktorun karısı, Çok güzel, değil mi? Biliyor musun, bir süre önce arkadaşlarımızla birlikte buraya gelen genç bir adam bu fotoğrafa neredeyse âşık oldu. Galiba Moira'yla tanıştırılmayı da istemişti." Sylvia hafifçe güldü. "Nicholson'ları yarın akşam yemeğe çağırayım. Bakalım doktoru nasıl bulacaksın?"

"Doktoru mu?"

"Evet. Biraz önce de söylediğim gibi ondan hiç hoşlanmıyorum, halbuki o oldukça yakışıklı ve çekici bir adam..."

Sylvia'nın sesindeki tuhaf bir tını Frankie'nin merakla ona bakmasına neden oldu. Ne var ki Sylvia o sırada çoktan arkasını dönmüş, vazodaki solmuş çiçekleri toplamaya başlamıştı.

Frankie o akşam giyindikten sonra gür siyah saçlarını tararken kendi kendine, "Düşüncelerimi toparlamalı ve bir iki deney yapmalıyım," dedi. "Bu akşam bunun tam sırası."

Roger Bassington-ffrench, Bobby ile onun olduğunu düşündükleri katil olabilir miydi – yoksa değil miydi?

Bobby ile onu zehirlemeye çalışan kişinin kolaylıkla morfin elde edebilecek biri olduğuna karar vermişlerdi. Roger bu iş için en uygun odaydı. Eğer Henry yani ağabeyi postayla morfin getirtiyorsa, Roger için bu paketlerden birini çalıp daha sonra kendi amaçları için kullanmak hiç de zor olmamalıydı.

Frankie bir kâğıdın üzerine "Notlar" yazdı.

1. Roger'ın ayın on altısında nerede olduğunu öğren, yani Bobby'nin zehirlendiği gün.

Bunu nasıl kolayca yapacağını bildiğini düşünüyordu.

2. Ölen adamın fotoğrafını göster ve tepkileri izle. Ayrıca R.B.F.'nin o sırada Marchbolt'ta olduğunu kabul edip etmediğini belirle.

İkinci maddenin ikinci bölümü onu tedirgin etmişti. Bu her şeyin ortaya çıkması, afişe olması anlamına gelebilirdi. Diğer yandan, yaşanan trajediden sıradan bir olay gibi bahsedişi hiç normal değil.

Kâğıdı buruşturup yaktı.

Ve birinci maddenin yanıtını almak üzere hemen yemek sırasında saldırıya geçti. Hem de açık açık.

Roger'a gülümseyerek açıkça, "Biliyor musunuz, bana sizinle daha önce de karşılaşmışız gibi geliyor, bu duygudan kendimi bir türlü kurtaramıyorum," dedi. "Hem de çok yakın bir zamanda gibi. Acaba Claridges'te Lady Shane'in verdiği partide karşılaşmış olabilir miyiz? Parti bu ayın on altısındaydı."

Sylvia hemen atıldı. "On altısında karşılaşmış olamazsınız, çünkü Roger o gün buradaydı. Bunu çok iyi anımsıyorum. O gün burada çocuklar için bir parti düzenlemiştik, Roger burada olmasaydı ne yapardım hiç bilemiyorum."

Kayınbiraderine minnettarlıkla baktı, genç adam bu sevgi dolu bakışa gülümseyerek karşılık verdi.

Roger düşünceli bir şekilde Frankie'ye dönerek, "Bana hiç daha önce karşılaşmışız gibi gelmiyor," dedi. "Eğer öyle olsaydı muhakkak anımsardım."

Adamın ses tonu samimi ve nazikti.

Frankie, neyse hiç değilse bir nokta aydınlandı, diye düşündü. Bobby'nin zehirlendiği gün Roger Wales'te değilmiş.

Frankie kısa bir süre sonra sözü ustalıkla cinayete getirdi. Taşranın sessizliğinden, sıkıcılığından, tekdüzeliğinden yakınarak, bu yüzden her olayın çok büyük ilgi ve heyecan uyandırdığını söyledi. Ve ekledi. "Daha geçen ay bizim kasabada biri uçurumdan düştü. Hepimiz heyecandan öldük. Meraktan tebliğ duruşmasına bile gittim, ama o da sıkıcı ve monotondu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sylvia birden, "Sözünü ettiğin yer Marchbolt kasabası mı?" diye sordu.

Frankie, "Evet," diyerek başıyla onayladı. "Derwent Malikânesi Marchbolt'a yaklaşık on bir kilometre uzaklıkta."

Sylvia heyecanla bağırdı.

"Roger. Frankie'nin sözünü ettiği kişi senin bize anlattığın adam olmalı."

Frankie merakla Roger'a baktı.

Roger, "O ölüm olayına istemeden ben de karışmıştım," diye bir açıklamada bulundu. "Hatta polis gelinceye kadar cesedin yanında da bekledim."

Frankie mırıldandı.

"Tuhaf... Ben ölünün yanında bekleyen kişinin rahibin oğlu olduğunu sanıyordum."

"Sanırım ayinde org çalması gerekiyormuş ya da öyle bir şey işte ondan nöbeti ben devraldım."

"Çok ilginç. Orada birinin daha olduğunu duymuştum, ama adından bahsetmemişlerdi. Demek *sizdiniz*?"

O anda salonda ne ilginç, dünya çok küçük gibi bir atmosfer oluşmuştu. Frankie bunu başarıyla sağlayabilmiş olmanın rahatlığı içindeydi.

Roger, "Belki de beni orada gördünüz," dedi. "... yani Marchbolt'ta."

"Hayır, hiç sanmıyorum. Kaza sırasında ben Londra'daydım. Bir iki gün sonra Marchbolt'a geldim. Resmi soruşturmada bulunmuş muydunuz?"

"Hayır, kazanın hemen ertesi günü Londra'ya dönmem gerekiyordu."

Sylvia, "Nedense Roger, Marchbolt'ta bir villa satın almak istiyor," dedi.

Henry Bassington-ffrench homurdandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Saçma."

Roger neşeyle, "Ah, hiç de değil," dedi.

"Ah Roger, sen de çok iyi biliyorsun ki orayı satın alır almaz yine gezmek isteyeceksin ve daha oraya yerleşmeden yollara düşeceksin."

"Ama Sylvia, sonuçta bir gün benim de bir yere yerleşmem gerekecek."

"Eğer öyle bir düşüncen varsa bizim yakınımızda bir yerde olman daha iyi olmaz mıydı? Wales'e kadar gitmenin ne gereği var?"

Roger güldü. Sonra Frankie'ye döndü.

"Soruşturmada ilginç bir şey oldu mu? Adam intihar mı etmiş yoksa?"

"Yok, canım her şey ortadaydı. Öyle heyecanlı bir şey olmadı. Adamın ürkütücü bir kadın olan kız kardeşi gelip onu teşhis etti. Anlaşılan adam bir yürüyüş turundaymış. Aslında çok yazık... zavallı. Genç ve yakışıklı bir adama benziyordu... Gazetelerdeki fotoğraflarını görmüştünüz, değil mi?"

Sylvia tereddütle, "Galiba," diye mırıldandı. "Ama pek anımsamıyorum."

"Yanımda yerel gazeteden kestiğim bir kupür var. Odamda. Hemen getireyim."

Frankie heyecanla salondan çıktı. Merdivenlerden yukarı koştu, biraz sonra aşağı indiğinde elinde gazeteden kesilmiş bir fotoğraf vardı. Bunu Sylvia'ya uzattı. Roger da ayağa kalkarak yengesinin omzunun üzerinden fotoğrafa baktı.

Frankie romantik, küçük bir okullu kız havasında, "Ne yakışıklı değil mi?" diye bağırdı.

Sylvia, "Gerçekten öyle," dedi. "Roger, bu adam Alan Carstairs'a ne kadar benziyor, değil mi? Fotoğraflarını ilk gazetede gördüğüm zaman da aynı şeyi söylemiştim. Anımsıyorsun değil mi?"

BELONGSTO Kaktüs Team

Roger başını sallayarak onayladı. "Haklı olabilirsin. Gerçekten de havası var. Ama fiziksel anlamda ben pek benzetemedim."

Sylvia fotoğrafı Frankie'ye geri verirken, "Zaten gazete fotoğraflarından pek bir şey anlaşılmaz," diye mırıldandı.

Frankie ona hak verdiğini belirtti.

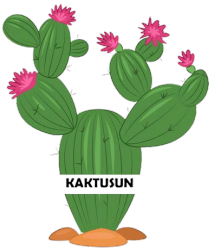
Ardından başka bir konuya geçildi.

Frankie odasına çıktığında hâlâ kararsızlık içindeydi. Herkes kesinlikle normal davranmıştı. Roger'ın Marchbolt'ta villa araması ise kesinlikle sır değildi. Herkes biliyordu.

Tek başarısı yeni bir isim öğrenmek olmuştu.

"Alan Carstairs..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

14. BÖLÜM

Doktor Nicholson

Frankie hemen ertesi sabah Sylvia'nın ağzını aradı.

Kayıtsız bir tavırla, "Dün gece söylediğin isim neydi?" diye sorarak konuya girdi. "Alan Carstairs'dı, değil mi? Nedense bu isim bana hiç yabancı gelmedi."

"Pek duyduğunu sanmam ama olabilir de. Sanırım alanında çok ünlü biri o. Kanadalı – ünlü bir doğa bilimci, büyük bir avcı ve kâşif. Aslında onu pek tanımıyorum. Alan Carstairs'ı buraya dostlarımızdan biri öğlen yemeğine gelirken getirmişti. Rivington'lar. Carstairs çok yakışıklı bir adam –iriyarı, bronz tenli ve parlak, insanın içine işleyen mavi gözleri var."

"Ondan söz edildiğini duyduğumdan emindim."

"Sanırım bu Alan Carstairs'ın İngiltere'ye ilk gelişiydi, daha önce hiç burada bulunmamış. Geçen yıl ünlü milyoner John Savage'la Afrika'yı dolaşmış –John Savage'ı herhalde anımsarsın– kanser olduğunu sandığı için trajik bir şekilde intihar eden şu ünlü milyoner işadamı. Alan Carstairs bütün dünyayı dolaşmış. Doğu Afrika'yı, Güney Amerika'yı kısacası her yeri."

Frankie, "Maceracı, çekici bir tip olmalı," diye mırıldandı.

"Ah, evet. Gerçekten çok çekici biri."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Genç kız, "Carstairs'ın uçurumdan yuvarlanan adama benzemesi çok ilginç," diye mırıldandı.

"İnsanlar çift yaratılmıştır derler. Ben buna kesinlikle inanıyorum."

Ardından bu konudaki bazı örneklerden bahsedip, Adolf Beck'i[1] övgüyle andılar ve kısaca *Lyons Mail*[2] adlı filmden de söz ettikten sonra bu konuyu kapadılar. Frankie bir kez daha Alan Carstairs adından bahsetmekten özellikle kaçınıyordu. Fazla ilgi tehlikeli olabilirdi.

Ancak içinden, "Şimdi her şey açıklık kazanıyor. Marchbolt'taki trajedide, uçurumdan aşağı itilen aslında Alan Carstairs'dı," diye düşünüyordu. "Her şey bunu doğruluyor. Tüm koşullar uygun. Onun İngiltere'de akrabaları ve yakın dostları yok, dolayısıyla ortadan kaybolduğu uzunca bir süre fark edilmemesi de doğal. Sürekli Afrika ya da Güney Amerika'ya giden birinin yokluğu kolay kolay anlaşılamaz."

Üstelik Sylvia Bassington-ffrench bile gazetedeki fotoğraftaki benzerliği fark etmesine rağmen onun *aynı kişi olduğundan* bir an bile şüphelenmemişti.

Frankie bu çok ilginç bir psikoloji, diye düşündü.

---

(1) Adolf Beck İngiltere'de hukuk kitaplarına girmiş bir örnektir. Zavallı adam 1895 yılında elli dört yaşındayken görgü tanıklarının ifadelerine dayanılarak müebbet hapse mahkûm edilmiş, tam 9 yıl hapis yattıktan sonra 1904 yılında asıl suçlunun Smith adında bir benzerinin olduğu anlaşılmış ve serbest bırakılmıştır. O tarihten bu yana tüm jürilere ve hakimlere yalnızca görgü tanıklarının ifadelerine dayanarak karar vermekten kaçınmaları, destekleyen diğer kanıtlara da bakmaları gerektiği söylenmekte, hukuk kitaplarında bu olay "Adolf Beck" olayı olarak geçmektedir.

(2) 1916 ve 1931'de iki kez çevrilen, adalet sisteminde benzerlikten doğan yanılgıları konu alan, dönemin ünlü İngiliz polisiye filmi ve tiyatro oyunu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Haber olan kişilerin her nedense gördüğümüz ya da tanıdığımız bir insan olabileceğinden şüphelenmeyiz, bunu aklımıza bile getirmeyiz.

Her neyse. Ölen adamın Alan Carstairs olduğu anlaşılıyordu. Bundan sonraki adım Alan Carstairs hakkında bilgi toplamaktı. Onun Roger'la bir bağlantısı yok gibi görünüyordu. Buraya bir dostlarıyla birlikte gelmiş, Bassington-ffrench'ler de onunla bu şekilde tanışmışlardı. Kimdi o dostlar? Rivington'lar. Frankie bu ismi aklına yazarak, gelecekte görüşmesi gerekeceğini düşündü.

Bunun araştırmalarına açıklık kazandıracak bir ipucu olduğu kesindi. Ama ağırdan almak doğru olacaktı. Dikkatli davranmalı ve Carstairs konusunda açık açık sorular sormaktan da kaçınmalıydı.

Durup dururken zehirlenmek ya da kafamın arkasına bir darbe yemek istemem, diye düşündü Frankie yüzünü ekşiterek. "Bobby'yi bile hiçbir şey yokken ortadan kaldırmaya kalkışmaktan çekinmediler..."

Sonra birden aklına bütün bu olayların başlamasına neden olan o cümle takıldı:

Evans! Evans kimdi? Evans'ın bu olayda rolü neydi?

Frankie, bir gangster çetesi, diye düşündü. Belki de Carstairs'ın bazı akrabalarına zarar verilmişti ve o da bunun öcünü almaya kararlıydı. İngiltere'ye de bu amaçla gelmiş olabilir. Evans da aynı çetenin emekli olup, Wales'e yerleşmiş bir üyesi olabilir. Carstairs büyük olasılıkla diğerlerini ele vermesi için Evans'a para önerdi, Evans bunu kabul etti, dolayısıyla da Carstairs onunla görüşmek için buraya geldi. Tabii sonuçta biri onu izleyip, öldürdü."

Peki, bu biri Roger Bassington-ffrench olabilir miydi? Pek benzemiyordu. Frankie'nin uyuşturucu işi yapan gangster çetesi kavramına Cayman'lar çok daha uygundu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ve sonra... fotoğraf. Bir de bu fotoğraf konusu netleştirilebilseydi...

O akşam Doktor Nicholson'la karısı yemeğe geleceklerdi. Frankie odasında giyinirken, doktorun arabasının ön kapının önünde durduğunu duydu. Odasının penceresi ön kapıya bakıyordu. Hemen perdeyi aralayarak dışarı baktı.

Tam o sırada uzun boylu bir adam lacivert bir Talbot'un sürücü koltuğundan iniyordu.

Frankie düşünceli bir ifadeyle giyinmeye devam etti.

Carstairs Kanadalıydı. Doktor Nicholson da öyle. Üstelik doktorun lacivert bir Talbot'u vardı.

Aslında gördüklerinin hiçbir anlamı yoktu ama böylesine bir tesadüf insanı düşündürüyordu.

Doktor Nicholson iriyarı, güçlü kuvvetli bir adamdı. Az ve öz konuşuyor, ama ağzından çıkan her bir sözcük karşısındakini etkiliyordu. Kalın camlı gözlüğünün gerisindeki uçuk mavi gözlerinde acayip bir pırıltı vardı.

Karısı ise yirmi yedi yaşlarında, ince, narin yapılı güzel, hatta çok güzel bir kadındı. Frankie onu dikkatle inceleyince, çok endişeli göründüğü, bunu gizlemek için de sürekli konuştuğu izlenimine vardı.

Masada Frankie'nin yanına oturtulan Doktor Nicholson, "Lady Frances, duyduğuma göre kısa bir süre önce kötü bir kaza atlatmışsınız," dedi.

Frankie hemen kazayı anlatmaya başladı. Bunu yaparken neden bu kadar gerildiğini anlayamıyordu. Doktorun tavrı rahat, basit ve ilgiliydi. Neden sanki suçlanırmış gibi kendini savunmaya çalışıyordu ki? Kimsenin onu suçladığı filan yoktu ki. Zaten doktorun bu kazadan şüphelenmek için ne gibi bir nedeni olabilirdi ki?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Belki de gereğinden fazla ayrıntıya girerek anlattığı kaza öyküsü sona erdiğinde doktor, "Çok kötü bir kazaymış. Ucuz atlatmışsınız," diye mırıldandı. "Çok çabuk iyileşmiş gibi görünüyorsunuz."

Sylvia atıldı.

"Aynı fikirde değiliz, bizce henüz tam iyileşmedi. Onun gitmesine izin vermiyoruz."

Doktorun bakışları bir an için Sylvia'ya kaydı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ama aynı anda da kayboldu.

Frankie, Doktor Nicholson ile Henry Bassington-ffrench'in arasında oturuyordu. Ev sahibi o akşam kötü görünüyordu. Elleri titriyor, hiçbir şey yemiyor, konuşmalara katılmıyordu.

Hemen karşısında oturan Bayan Nicholson onunla konuşmakta zorlanacağını anlayınca kurtuluşu Roger'a dönmekte buldu. Onunla gelişigüzel sohbet ediyor ama gözlerini bir an bile kocasının yüzünden ayırmıyordu. Bu Frankie'nin dikkatinden kaçmamıştı.

Doktor Nicholson ise taşra yaşantısından söz ediyordu.

"Kültür sözcüğü size bir şey ifade ediyor mu, Lady Frances?"

Frankie şaşkınlıkla, "Yani eğitim, kitaplar filan anlamında mı?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Sözünü ettiğim bakteriler. Bildiğiniz gibi bakteriler özel olarak hazırlanan serumlarda geliştirilir. Taşra da işte böyle bir şey. Köyler, Lady Frances, bir anlamda özel serumlarda geliştirilen mikropları andırıyor. Buralarda zaman var, alan var, tam bir sessizlik var – gelişim için tüm koşullar uygun."

Frankie hayretle, "Yani kötülük için mi?" diye sordu.

"Bu kültive edilen bakterinin türüne bağlı, Lady Frances."

Ne aptalca bir sohbet, diye düşünen Frankie buna rağmen yine de ürpermişti ve buna bir anlam veremiyordu.

Neşeyle, "Herhalde ben de birtakım kötü huylar edinmeye başladım," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doktor onu dikkatle süzdükten sonra, "Hiç sanmıyorum, Lady Frances," dedi. "Siz daima yasalara uyan taraftansınız."

Sanki *yasa* sözcüğünü özellikle vurgulamıştı.

Birden Bayan Nicholson masanın diğer tarafından konuşmaya katıldı.

"Kocam insanların karakterlerini kolaylıkla çözümlediğini iddia eder ve bundan da gurur duyar."

Doktor Nicholson başını onaylar şekilde salladı.

"Gerçekten öyle, Moira. Küçük şeyler ilgimi çeker." Yeniden Frankie'ye döndü. "Biliyor musunuz, sizin kazadan söz edildiğini duydum. Ve bir nokta özellikle ilgimi çekti."

Frankie'nin yüreği ağzına geldi.

"Ne gibi?"

"O sırada yoldan geçen doktor – sizi buraya taşıyan?"

"Evet."

"Çok ilginç bir insan olmalı – sizi kurtarmaya koşmadan önce arabasını döndürmüş. Anlayamadım."

"Tabii anlamazsınız. Siz o sırada baygınmışsınız. İçeri taşınmanıza yardımcı olan Reeves adlı kurye çocuk tam o sırada bisikletiyle Staverley'den geliyormuş. Yolda yanından hiç araba geçmemiş. Ama köşeyi dönünce doktorun arabasıyla karşılaşmış ve arabanın burnu diğer yöne, yani Londra'ya doğru dönükmüş. Anlıyorsunuz, değil mi? Bu durumda doktor ya Staverley'den gelmiyordu, ki bu durumda aksi yönden, yani yokuştan aşağı inmiş olmalıydı. Ama o zaman da arabasının burnunun köye doğru dönük olması gerekirdi. Ama değildi. İşte bu yüzden arabasını kaza yerinde döndürmüş olmalı."

Frankie omuz silkti.

"Belki de daha önceden Staverley'den gelmişti."

"Öyleyse siz tepeden aşağı inerken onun arabası burada duruyordu. Öyle miydi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doktor uçuk mavi gözleriyle kalın gözlük camlarının arkasından ısrarla Frankie'ye bakıyordu.

Frankie, "Anımsamıyorum," dedi. "Ama sanmıyorum da."

Moira Nicholson, "Dedektiften farksızsın, Jasper," dedi araya girerek. "Böyle önemsiz şeylerle neden uğraşırsın ki hiç bilemiyorum."

Doktor Nicholson mırıldandı.

"Küçük şeyler ilgimi çeker."

Doktor bu sözlerin ardından ev sahibesine döndü, Frankie de rahat bir soluk aldı.

Neden sanki Doktor Nicholson onu böyle sorguya çekmeye kalkmıştı? Kazayla ilgili aksaklıkları nasıl keşfetmişti? "Küçük şeyler ilgimi çeker," diyordu. Tek neden bu olabilir miydi?

Frankie lacivert Talbot'u ve Carstairs'ın Kanadalı olduğunu hatırladı. Doktorun tekin olmayan bir insan olduğunu düşünüyordu.

Frankie yemekten sonra doktorun yanından uzaklaşarak, narin ve ince Moira Nicholson'ın yanından ayrılmamayı yeğledi. Genç kadının gözlerini kocasından ayıramadığının da farkındaydı. Bunun nedeni neydi? Aşk mı? Korku mu? Frankie bunu çok merak ediyordu.

Nicholson ise bu süre boyunca yalnızca Sylvia ile ilgilendi. Saat on buçuğu gösterirken doktor karısına anlamlı bir şekilde baktı ve hemen kalkarak gittiler.

Onlar gittikten sonra Roger, Frankie'ye dönerek, "Evet?" dedi. "Doktor Nicholson hakkında ne düşünüyorsun? Çok güçlü bir kişiliği var, değil mi?"

Frankie, "Ben de Sylvia gibi düşünüyorum," diye yanıtladı. "Doktordan pek hoşlanmadım. Ama karısını sevdim."

Roger iç çekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Moira gerçekten çok güzel ama bir o kadar da aptal. Kocasına ya tapıyor ya da ondan çok korkuyor – hangisi olduğuna henüz karar verebilmiş değilim."

Frankie, "Ben de öyle," dedi. "Ben de bunu merak ettim."

Sylvia da söze karıştı.

"Doktoru ben de sevmiyorum ama o – *çok güçlü* – kişiliği olan bir insan. Yanılmıyorsam uyuşturucu kurbanlarını çok başarılı, mucize sayılacak bir şekilde iyileştiriyormuş. Yakınlarının bile umutlarını kestikleri hastalar son bir umut olarak doktorun kliniğine geliyor, tamamen iyileşmiş olarak çıkıyorlarmış."

Henry birden "Evet ama..." diye haykırdı. "Sen hastanede neler olup bittiğini biliyor musun? Hastaların ne korkunç acılar çektiklerini, ne büyük eziyetlere katlandıklarını biliyor musun? Uyuşturucu bağımlısı birisine birden uyuşturucu vermeyi bırakıyorsunuz – ta ki adam uyuşturucu yoksunluğundan iyice çıldırıp başını duvardan duvara vurana dek. İşte senin 'güçlü kişilik' sahibi doktorun bunu yapıyor! Hastalara işkence yapıyor – onlara eziyet ediyor – onları delirtiyor..."

Şiddetle titremeye başlamıştı. Birden arkasını dönüp odadan dışarı fırladı.

Sylvia Bassington-ffrench şaşırmış kalmıştı.

"Henry'nin nesi var yine? Sinirleri çok bozuk, çok gergin görünüyor."

Frankie'yle Roger birbirlerine bakmaya cesaret edemiyorlardı.

Neden sonra Frankie, "Bu akşam pek iyi görünmüyordu," dedi.

"Evet. Ben de farkındayım. Son zamanlarda çok huysuz. Keşke at binmeye devam etseydi, iyi olacaktı. Bu arada, Doktor Nicholson yarın için Tommy'yi çağırdı, ama onun oraya gitmesini istemiyorum – bütün o sinir hastalarının ve uyuşturucu bağımlılarının arasına girmesini istemiyorum. Onu yollayacağımı sanmıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Roger güldü.

"Doktorun Tommy'nin hastalarla yüz yüze gelmesine izin vereceğini hiç sanmıyorum. Adam çocuklara çok düşkün, onları çok seviyor."

"Kendi çocuğu olmadığı için çok üzülüyor olmalı. Moira da öyle. Çok üzgün. Üstelik çok ince kırılgan bir yapısı var."

Frankie gülümsedi.

"Onda hüzünlü bir Meryem hali var."

"Gerçekten çok doğru bir tanım oldu bu."

Frankie kayıtsız bir tavırla, "Doktor Nicholson çocukları çok sevdiğine göre herhalde sizin küçükler için verdiğiniz partiye de katılmıştır," dedi.

"Hayır... Ne yazık ki o sırada burada değildi. Sanırım bir konferansa katılmak için – ya da başka bir nedenle bir, iki günlüğüne Londra'ya gitmişti."

"Anlıyorum..."

Sonra odalarına çekildiler. Frankie yatmadan önce Bobby'ye mektup yazdı.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

15. BÖLÜM

Keşif

Bobby çok sıkıntılı günler geçiriyordu. Londra'da hiçbir şey yapmadan beklemek zorunda olmak onu öfkelendiriyor, bu durumdan hiç hoşlanmıyordu.

George Arbuthnot kazadan sonra ona telefon ederek kısa ve öz olarak birkaç sözcükle işlerin yolunda gittiğini bildirmişti. Bundan birkaç gün sonra da Frankie'nin oda hizmetçisi ona kamuflaj olarak Lord Marchington'un taşra evine gönderilen kısa bir mektubu ulaştırmıştı.

Daha sonrasında ise Frankie'den hiç ses çıkmamıştı.

Bobby hem öfkeleniyor, hem de endişelenmeye başlıyordu.

Yine böyle sıkıntılı bir anında Badger'ın kendisine seslendiğini duydu.

"Mektubun var."

Heyecan içinde aşağı koştu. Ama zarfın üstündeki babasının elyazısıydı ve mektubun üzerindeki posta damgası da Marchbolt'tan gönderildiğini gösteriyordu. Bobby aynı anda dar sokağın ucunda onlara doğru yaklaşan Frankie'nin hizmetçisinin siyah giysisini gördü. Beş dakika sonra ise heyecanla zarfı açmaya çalışıyordu.

Frankie şöyle diyordu:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sevgili Bobby,

Sanırım artık buraya gelmen gerekiyor. Hemen arabayı alıp buraya gel. Evdekilere istediğin anda Bentley'yi sana vermelerine ilişkin gerekli tüm talimatları verdim. Bir şoför üniforması edinmeyi unutma – bizimkiler daima koyu yeşil giyerler.

Buraya gel ve beni sor. Sözde bana babamdan bir not getirmiş de olabilirsin Bentley'yin yeni tamirden çıktığını belirtmeyi sakın unutma. Malikânenin garajı ancak iki araba alabiliyor, neyse ki şu sıralar ailenin Daimler'i ve Roger Bassington-ffrench'in iki kişilik spor arabası orada durduğu için dolu. Bu durumda sen Staverley'de kalacaksın. Bu da daha da işimize gelir tabii.

Köyde elinden geldiğince bilgi toplamaya çalış – özellikle de burada özel bir kliniği olan Doktor Nicholson hakkında. Onunla ilgili ciddi şüphelerim var– lacivert bir Talbot'u var, birana morfin karıştırdıkları gün, yani ayın on altısında burada değilmiş. Ayrıca geçirdiğim kazayla da gereğinden çok ilgileniyor.

Ölen adamın kim olduğunu öğrendiğimi sanıyorum!!!

Şimdilik bu kadar, sevgili dedektif dostun.

Beyin sarsıntısını sağlıkla atlatan arkadaşın

Frankie."

Not: Bu mektubu postaya kendi elimle vereceğim.

Bobby'nin heyecandan içi içine sığmıyordu.

Üzerindeki tulumu çıkarırken bir yandan da Badger'a hemen oradan ayrılması gerektiğini söyledi. Öylesine telaşlıydı ki bu arada babasının mektubunu açmayı bile unutmuştu. Giderayak isteksizce

mektubu açtı. Rahibin mektupları genellikle her tür coşkudan uzak olurdu. İstekten çok görev gereği yazılmış oldukları anlaşılırdı. Babası daima üstü kapalı da olsa sabır önerirdi ki mektubun en sıkıcı yönü de belki de buydu.

Bobby yine de mektubu açarak okumaya başladı. Rahip mektubunda öncelikle Marchbolt'ta vicdan sahibi düzgün insanların yaptıklarına ilişkin haberler veriyor, orgcu bulmaktaki sıkıntılarından ve kilise bekçilerinden birinin saygısızlığından söz ediyordu. Dua kitaplarının yeniden ciltlenmesi konusuna da değinmişti. Bunun dışında rahip Bobby'nin işine dört elle sarıldığını ve işlerin iyi gittiğini umduğunu belirtiyor, onu her zaman seven ve gözeten bir babası olduğunu asla unutmaması gerektiğini belirtiyordu.

Mektubun altına bir de ufak bir not iliştirilmişti:

Bu arada biri gelip senin Londra'daki adresini öğrenmek istemiş. O sırada ben evde değildim. Arayan her kimse isim bırakmamış. Bayan Roberts gelenin uzun boylu, kelebek gözlüklü, hafif kambur bir beyefendi olduğunu söyledi. Seni bulamadığı için çok üzüldüğünü ve en kısa zamanda görüşmek istediğini belirtmiş.

Hafif kambur, kelebek gözlüklü, uzun boylu bir adam. Bobby zihnini kurcalayıp bu tanıma uyan birini bulmaya çalıştıysa da aklına gelen biri olmadı.

Birden kafasında bir şimşek çaktı. Yoksa bu yeni bir cinayet girişiminin habercisi olabilir miydi? Bunlar onu izleyen, tuzağa düşürmek isteyen gizemli düşmanı – ya da düşmanları – olabilir miydi?

Oturup sakince düşünmeye başladı. Onu arayan her kimse artık orada oturmadığını biliyordu. Hiçbir şeyden şüphelenmeyen Bayan Roberts da onlara yeni adresini vermişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Öyleyse bunlar –her kimseler– şu anda garajı gözetliyor olabilirlerdi. Eğer dışarı çıkarsa izleneceği kesindi –üstelik bu koşullarda buna asla fırsat veremezdi– bu olmamalıydı.

"Badger," diye seslendi.

"Evet!"

"Buraya gelsene."

Bundan sonraki beş dakikayı sıkı bir çalışma içinde geçirdiler. Onuncu dakikanın sonunda Badger aldığı talimatları ezberden yineleyebilecek duruma gelmişti.

Her şeyi eksiksiz yerine getirdikten sonra Bobby iki kişilik spor bir 1902 Fiat'a binerek hızla uzaklaştı. Fiat'ı St. James Meydanı'na park ettikten sonra doğruca üyesi olduğu kulübe gitti. Buradan birkaç telefon görüşmesi yaptı ve bir ya da iki saat sonra oraya adına birkaç paket bırakıldı. Son olarak da yaklaşık saat üç buçuk sularında, koyu yeşil üniformalı bir şoför hızla St. James Meydanı'nı geçerek, yaklaşık yarım saat önce oraya park etmiş olan Bentley'yin direksiyonuna geçti. Park görevlisi onu başını eğerek saygıyla selamladı – arabayı oraya bırakan beyefendi – hafifçe kekeleyerek – kısa bir süre içinde şoförünün gelerek Bentley'yi alacağını söylemişti.

Bobby arabayı vitese takarak yavaşça hareket ettirdi. Terk edilmiş Fiat ise hâlâ meydanda uslu uslu sahibinin gelip almasını bekliyordu. Bobby her ne kadar sinirden alt dudağını yiyor olsa da yaptığından mutluydu. Arabayı öncelikle güneye değil kuzeye doğru yönlendirdi, güçlü araba çok geçmeden Büyük Kuzey Otobanı'nda ilerlemeye başlamıştı bile.

Bu yalnızca ekstra bir önlemdi. İzlenmediğinden emindi. Bir süre sonra sola döndü ve dolambaçlı yollardan Hampshire'a doğru ilerlemeye başladı.

Bentley Merroway Malikânesi'nin önünde durduğunda malikâne sahipleri çaydan henüz kalkmışlardı. Düzgün giyimli, saygılı bir şoför direksiyonda dimdik oturuyordu.

"Hey bakın," diye seslendi Frankie neşeyle. "Arabam gelmiş."

Ön kapıdan dışarı çıktı. Sylvia'yla Roger da peşinden.

Frankie arabanın yanına gitti. Gülümsüyordu. "Merhaba Hawkins! Ne var, ne yok Hawkins? Her şey yolunda mı?"

Şoför elini kasketine götürdü.

"Evet, hanımefendi. İyice kontrol ettim."

"İyi güzel o zaman."

Şoför, genç kıza bir not uzattı.

"Bunu babanız yolladılar, efendim."

Frankie notu aldı.

"Neyse, tamam. Hawkins, sen Staverley'deki handa... dur bakayım... adı neydi... hah... Angler's Arms... işte orada kalacaksın. Arabayı istersem sabah orayı ararım."

"Baş üstüne efendim."

Bobby çakıllı alanda arabayı döndürdü ve sonra hızla bahçe yolunda uzaklaştı.

Sylvia, "Garajda yer olmaması çok kötü oldu," dedi. "Ne güzel bir araba."

Roger ise, "İyi de hız yapıyor olmalı," diyerek başını salladı.

Frankie, "Öyle," dedi.

Roger'ın yüz ifadesinde Bobby'yi tanıdığını gösteren en ufak bir değişim bile olmaması onu çok mutlu etmişti. Zaten olsa çok şaşırırdım, diye düşündü. Kendisi bile bilmese onu tanımakta zorlanabilirdi. Küçük, ince bıyık o kadar doğal görünüyordu ki – sonra o dimdik duruş, o hal, tavır, Bobby'nin normal halinden o kadar farklıydı ki. Tabii şoför üniformasının da bu değişime katkısı çok olmuştu.

Ya Bobby'nin sesi – kesinlikle kusursuzdu, Bobby'nin normal sesine hiç benzemiyordu. Frankie bir an Bobby'nin umduğundan çok daha usta bir oyuncu olduğunu düşündü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu arada Bobby hiçbir sorun yaşamadan, rahatça Anglers' Arms Hanı'na yerleşmişti.

Lady Frances Derwent'in şoförü Edward Hawkins rolünü sürdürmeye kararlıydı.

Şoförlerin özel yaşamlarında nasıl davrandıkları konusunda pek bilgi sahibi değildi ama kibirli bir hava takınmanın yanlış olmayacağını düşünüyordu. Bunun için biraz seçkin biriymiş gibi davrandı. Anglers' Arms'da çalışan çok sayıdaki genç bayanın saygılı ve çekingen davranışları her ne kadar cesaret kırıcı olsa da Bobby çok geçmeden Frankie ve geçirdiği kazanın Staverley'de günün konusu olduğunu hatta neredeyse bunun dışında bir şey konuşulmadığını keşfetti. Ve Bobby çok geçmeden kararlı, ciddi ve zeki bir insan olan hancı Thomas Askew'la dost olmayı da başarıp, sözde onun bilgi eksiğini kendisinden tamamlamasına göz yumdu.

Bay Askew bilgiç bir tavırla, "Genç Reeves kaza sırasında oradaymış, olanları görmüş," dedi.

Bobby gençlerin yalancılıklarına ve abartma merakları olduğu için dua etti. Böylece ünlü kaza bir görgü tanığının ağzından nakledilmiş oluyordu.

"Çocuk bir süre son anlarını yaşadığını düşünmüş," diye anlatmaya devam etti Bay Askew. "Tam gözünün önünde yokuştan aşağı tüm hızıyla bir araba inmiş – ve ona çarpacakken doğruca duvara toslamış. Genç bayanın ölmemiş olması gerçekten bir mucize."

"Bu hanımefendinin kaçıncı ölümden dönüşü."

"Çok mu kaza yapıyor?"

Bobby, "Aslına bakarsanız, çok şanslı biri o," dedi. "İnanın bana Bay Askew bazen arabada benden direksiyonu aldığında – son dakikalarımın geldiğini düşünüyorum."

Oradaki birçok kişi de bilgiç bilgiç başlarını sallayarak, bunun onları hiç şaşırtmadığını, kendilerinin de zaten aynı şeyi düşündüklerini belirttiler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bobby nazikçe ve alçakgönüllü bir tavırla, "Burası çok güzel bir yer," diye belirtti. "Çok nezih, rahat ve samimi."

Bay Askew memnuniyetiyle birlikte teşekkürlerini bildirdi.

"Çevredeki tek malikâne Merroway mi?"

"Aslında Grange da var, Bay Hawkins. Ama orası artık malikâne sayılmaz. Orada yaşayan bir aile yok. Yıllarca boş kaldıktan sonra Amerikalı bir doktor satın aldı."

"Amerikalı bir doktor mu?"

"Evet, öyle – Nicholson diye biri. Bay Hawkins, aramızda kalsın ama bana sorarsanız Grange'da çok tuhaf şeyler oluyor."

Konuşmanın tam bu noktasında bara bakan kız da söze karıştı.

"Doktor Nicholson'ı ne zaman görsem tüylerim diken diken oluyor."

Bobby hancıya bakarak, "Tuhaf şeyler mi, Bay Askew?" diye sordu. "Ne gibi?"

Hancı gizemli bir şeyler söyleyecekmiş havasında başını salladı.

"Oradan çıkmak isteyen bazı hastalar var. Akrabaları oraya özellikle kapattırmışlar. İnanın bana Bay Hawkins, oradan gelen iniltiler, feryatlar, çığlıklar dayanılır gibi değil, insanın tüylerini diken diken ediyor?"

"Peki, polis neden duruma el koymuyor?"

"Ah – sözde doktor yasalara aykırı bir şey yapmıyor, her şey ayarlanmış. Hastanede akıl hastaları filan var. Yani tedavi edilebilir deliler. Nicholson ise doktor yani nasıl diyeyim, her şey kılıfına uygun..." Bay Askew konuşmanın tam bu noktasında cam bir kavanoza doğru iyice eğildi. Doğrulduğunda ise başını anlamlı anlamlı sallayarak, "Tabii adama kimse karışamıyor," dedi.

Bobby şüpheyle, "Durum anlaşılıyor," diye mırıldandı. "Böyle yerlerde olanları bir bilebilseydik..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bobby de önündeki tabağa doğru eğildi.

O sırada barmen kız yeniden heyecanla söze karıştı.

"Benim de söylediğim aynen bu, Bay Hawkins. Orada neler oluyor çok merak ediyorum. Bir defasında gecenin yarısında gencecik bir bayan hem de geceliğiyle oradan kaçmıştı. Doktor ve bir sürü de hemşire hemen peşine düştüler. 'Onların beni oraya götürmesine izin vermeyin!' diye bağırıyor, çığlıklar atıyordu zavallı kadın. Çok korkunçtu. Kadın sürekli çok zengin olduğunu, akrabalarının onu oraya kapattırdıklarını yineleyip duruyordu. Ama onu yakalayıp oraya götürdüler, doktor ise kadında onun deyimiyle *persecution mania*[1] olduğunu söyledi. Kadın herkesin ona düşman olduğunu sanıyormuş. Ama merak ediyorum, acaba – evet acaba..."

"Ah," dedi Bay Askew. "Dışarıdan konuşmak kolay ama..."

Oradakilerden biri böyle yerlerde neler olup bittiğinin bilinemeyeceğini söyledi. Bir değeri de ona hak verdi.

Sonunda Bobby biraz dolaşmak istediğini söyleyerek dışarı çıktı.

Grange Merroway'e göre tam aksi yöndeydi. O tarafa doğru yürümeye başladı.

Bu akşam üzerinde durmaya değer şeyler öğrendim, diye düşünüyordu. Tabii bunların büyük bir kısmı dedikodudan ibaret olduğu için doğruluğunun araştırılması gerek. Köyde yaşayanlar yabancılara karşı genellikle önyargılıdırlar, özellikle de bu yabancı başka bir millettense. Eğer Doktor Nicholson uyuşturucu bağımlılarını tedavi etmeye çalışıyorsa – oradan tuhaf sesler gelmesi, hastaların inleyip bağırmaları normal – bunların arkasında hiçbir kötülük olmayabilir."

Ama yine de klinikten kaçan kızla ilgili öykü Bobby'yi bir şekilde tedirgin etmişti.

---

(1) İzlendiğine ve öldürüleceğine takıntı düzeyinde inanan akıl hastaları.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Eğer Grange gerçekten de insanların zorla kapatıldıkları bir yerse – o zaman birkaç tane gerçek hastanın da gerçeği örtbas etmek için alınması doğaldı.

Bobby derin düşüncelere dalmış bir halde yürürken birden kendini yüksek duvarların çevrelediği büyük bir yapının demir kapısının önünde buldu. Yavaşça uzanarak demir kapıyı itti. Ama kapı kilitliydi. Neden kilitli olmasın ki?

Yine de bu kilitli kapıya dokunmak Bobby'yi tedirgin etmişti. Burası hapishaneye benziyordu.

Gözünü duvardan ayırmadan yol boyunca biraz daha ilerledi. Acaba duvara tırmanabilir miydi? Hayır, bu olanaksızdı, duvar pürüzsüz ve yüksekti, tutunacak bir yer yoktu. Başını salladı. Ağır ağır ilerledi. Bir köşeyi döndü. Birden küçük bir kapı gördü. Pek umudu olmamasına rağmen bunu da yokladı. Ama şansına kapı aralandı. Kilitli değildi.

Bobby hafifçe gülümseyerek, "Küçük bir dalgınlık, gözden kaçma," diye mırıldandı.

Usulca içeri süzülerek kapıyı arkasından kapattı.

Çalılıklarla çevrili dar yolda ilerledi. Çok dikkat etmesine rağmen çakıl döşeli yol ayaklarının altında gıcırdıyordu.

Sonra yol birdenbire sağa doğru sert bir dönemeç yaptı. Ve Bobby de kendisini binanın önündeki açıklıkta buldu.. Ay ışığı açıklığı aydınlatıyordu. Dolayısıyla Bobby farkına varmadan ay ışığında kalmıştı, gizlenmeyi başaramamıştı.

O anda evin köşesinden bir gölge süzüldü. Bir kadın – tuzağa düşmekten korkan bir hayvan kadar ürkek bir kadındı bu. Ya da Bobby'ye öyle gelmişti. Kadın çekine çekine yürüyor –ürkek ürkek bir o yana bir bu yana bakıyordu. Sonra birden durakladı, yere yığılacakmışçasına sallandı, sendeledi. Bobby hemen ileri doğru atılarak onu tuttu. Kadının dudakları bembeyazdı. Bobby o zamana ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dar hiç kimsenin yüzünde böylesine dehşet dolu bir ifade görmediğini düşündü.

Kadını sakinleştirmek için, "Korkmayın, sorun yok," diye fısıldadı. "Her şey yolunda." Ancak genç kadın gözlerini hafifçe kapayarak inledi.

"Korkuyorum... çok korkuyorum..."

Bobby, "Ne oldu?" diye sordu.

Kadın yalnızca başını sallayarak yineledi.

"Korkuyorum... çok korkuyorum."

Sonra bazı sesler duyduğu için olsa gerek hışımla Bobby'nin ellerinden kurtuldu.

"Gidin! Hemen gidin!"

Bobby yerinden kımıldamadı. "Size yardım edeceğim."

"Doğru mu söylüyorsunuz?"

Genç kadın Bobby'ye bir iki dakika kadar dikkatle baktı. Sanki onun kafasından geçenleri anlamaya çalışıyormuş gibiydi. Sonra başını salladı.

"Bana kimse yardım edemez."

Bobby, "Ben edebilirim," dedi. "Her şeyi yapabilirim. Siz neden korktuğunuzu söyleyin yeter."

Genç kadın başını salladı.

"Şimdi olmaz. Oh! Çabuk olun geliyorlar! Şimdi gitmezseniz bana yardım edemezsiniz. Haydi! Çabuk! Çabuk!"

Bobby, kadının dediğini yaptı. Çalılıklar arasındaki patikayı geçerken, "Anglers' Arms Hanı'nda kalıyorum," diye fısıldadı. Sonra dönerek hızla çakıl yolda koşmaya başladı. Bu arada genç kadın ona hâlâ eliyle acele etmesini işaret ediyordu.

Bobby birden patikada yaklaşan ayak sesleri duydu. Biri küçük kapıdan içeri girmiş ona doğru geliyordu. Kendini hemen yolun yanındaki bodur ağaçların arkasına attı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yanılmamıştı. Gerçekten de patikada biri vardı. Ay bulutların arkasına girmişti. Dolayısıyla tam önünden geçmesine rağmen Bobby, adamın yüzünü göremedi.

Bir süre daha bekledikten sonra patikada ilerleyip küçük kapıdan dışarı çıktı.

O akşam daha başka bir şey yapamayacağını hissediyordu.

Kafası karmakarışıktı.

O genç kadını görür görmez tanımıştı – bunda en ufak bir şüphesi yoktu.

Bu gizemli bir şekilde ortadan kaybolan fotoğraftaki kadındı, o gizemli, muhteşem kadındı...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

16. BÖLÜM

Bobby Avukat Rolünde

"Bay Hawkins?"

"Evet?" diyen Bobby'nin ağzı yumurtayla dolu olduğu için sesi boğuk çıkmıştı.

"Telefondan isteniyorsunuz."

Bobby hemen bir yudum kahve alarak lokmasını yuttu ve ayağa kalktı. Telefon küçük, karanlık koridordaydı. Ahizeyi aldı.

Ve Frankie'nin, "Merhaba," diyen sesini duydu.

"Merhaba Frankie."

"Lady Frances Derwent konuşuyor," dedi telefondaki ses soğuk ve sert bir tonda. "Hawkins ile mi görüşüyorum?"

Bobby birden yaptığı hatanın bilincine vardı.

"Evet, hanımefendi."

"Beni Londra'ya götürmek üzere arabamın saat onda burada hazır olmasını istiyorum."

"Emredersiniz, hanımefendi."

Bobby ahizeyi yerine bıraktı.

Ne zaman resmi bir şekilde hitap etmesi gerektiğini düşünüyordu. Aslında bunu bilmem gerekirdi. Bu öyle bir şey ki gerçek bir şoför ya da uşak hemen yanlışımı fark edebilir.

Diğer yandan ise Frankie ahizeyi yerine koyduktan sonra Roger Bassington-ffrench'e döndü.

"Bugün benim için Londra'ya gitmek tam bir angarya. Ama babamın kaprisi işte."

"Yine de akşama döneceksiniz değil mi?"

"Oh evet."

Roger kayıtsız bir tavırla, "Acaba beni de şehre götürebilir miydiniz?" diye sordu.

Frankie bir an durakladı – sonra hemen hızla yanıt verdi.

"Elbette, neden olmasın."

"Düşünüyorum da aslında bugün gitmemem daha doğru olur. Henry her zamankinden daha kötü görünüyor. İçimden onu Sylvia ile uzun süre yalnız bırakmak gelmiyor."

"Anlıyorum," dedi Frankie.

Ağır ağır telefonun yanından uzaklaştıkları sırada Roger aynı kayıtsız tavırla sordu.

"Arabayı siz mi kullanacaksınız?"

"Evet, ama Hawkins'i de yanıma alacağım. Biraz alışveriş de yapmak istiyorum – bu durumda araba yük olabiliyor – nereye bırakacağını bilemiyorsun. Park işini Hawkins halleder."

"Evet, elbette."

Roger başka bir şey söylemedi. Kısa bir süre sonra Bobby yine malikânenin önünde, Bentley'yin içinde saygılı, işinin ehli bir şoför havasında dimdik oturuyordu. Frankie'yi yolcu etmek için Roger da dışarı çıktı.

Frankie, "Görüşürüz," diyerek gülümsedi ve elini uzattı.

Frankie normal koşullarda böyle bir durumda elini uzatmayı düşünmezdi ama Roger uzattığı elini tutarak bir dakika kadar avuçlarının içinde tuttu.

"Geri geleceksiniz, değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Roger'ın sesinde tuhaf bir ısrarcılık hissediliyordu.

Frankie güldü.

"Tabii geleceğim. Akşama buradayım."

"Sakın bir daha kaza yapma."

"Madem ısrar ediyorsun, araba kullanmayı tamamen Hawkins'e bırakabilirim."

Bobby'nin yanına arabaya bindi. Bobby elini şapkasına götürerek onu selamladı.

Bentley uzaklaşırken Roger hâlâ arkalarından bakıyordu.

Frankie fısıldadı.

"Roger bana âşık olmuş olabilir mi, Bobby?"

"Öyle mi dersin?"

"Acaba, merak ediyorum?"

Bobby, "Bunu senin benden daha iyi bilmen gerekir," diye mırıldandı.

Frankie, Bobby'nin dalgın olduğunu fark etmişti. Onu dikkatle süzdü.

"Ne var? Bir şey mi oldu?"

"Evet oldu. Frankie, fotoğraftaki kadını buldum."

"Yani – şu durmadan sözünü ettiğin – ölen adamın cebinden düşen fotoğraftaki *o kadını* mı?"

"Evet!"

"*Bobby*! Benim de sana anlatacaklarım var ama hiçbiri bu kadar önemli değil. Haydi anlat, nerede buldun onu?"

Bobby başını salladı.

"Doktor Nicholson'ın kliniğinde."

"Anlatsana."

Bobby bir gece önce yaşadıklarını ayrıntılarıyla anlatırken, Frankie neredeyse nefesini tutmuş, onu dinliyordu.

Frankie birden heyecanlı bir şekilde bağırdı.

"Bu doğru iz üzerinde *olduğumuzu* gösteriyor. Doktor Nicholson da bu işin içinde. Bobby bu adamdan korkuyorum."

"Nasıl bir adam bu Nicholson?"

"Oh! İriyarı, güçlü kuvvetli... insanı çok fazla inceliyor. Gözlüklerinin gerisinden öyle bir bakışı var ki sanki içini okuyor, senin hakkında bir şeyler bildiğini düşünüyorsun."

"Onu nerede gördün?"

"Malikâneye akşam yemeğine geldi."

Frankie malikânedeki akşam yemeğini ve Doktor Nicholson'ın ısrarla "kazanın" ayrıntıları üzerinde durduğunu anlattı.

Ve sözlerini, "Bence Doktor Nicholson benden şüphelendi," diye bitirdi.

Bobby, "Ayrıntıların üzerinde böylesine ısrarla durması gerçekten tuhaf," dedi. "Sence bütün bunların gerisinde ne var, Frankie?"

"Şey, yavaş yavaş ben de bunun uyuşturucu işi yapan bir gangster çetesinin işi olduğunu düşünmeye başlıyorum, biliyorsun başlangıçta buna şiddetle karşı çıkmıştım ama artık bunun o kadar da kötü bir fikir olmadığını düşünüyorum."

"Gangsterlerin lideri de Doktor Nicholson mı?"

"Evet. Bence klinik bir paravan. Klinikte morfin ve diğer uyuşturuculardan belirli bir miktar bulundurması yasal. Uyuşturucu bağımlılarını iyileştirme bahanesiyle onlara uyuşturucu sağlıyor olabilir."

Bobby, "Bu akla yakın bir varsayım," dedi.

"Bu arada sana daha Henry Bassington-ffrench'i anlatmadım."

Bobby, Frankie'nin ev sahibinin kendine özgü tuhaf tutum ve davranışlarına ilişkin açıklamalarını dikkatle dinledi.

Daha sonra da, "Karısı bundan şüphelenmiyor mu?" diye sordu.

"Şüphelenmediğinden eminim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sylvia nasıl bir kadın? Zeki mi?"

"Bilmem, tam olarak düşünmedim. Hayır, onun pek zeki olduğunu sanmıyorum. Ama bazen çok akıllıca çıkışları olabiliyor. Sylvia iyi kalpli ve dürüst biri."

"Peki ya bizim Bassington-ffrench? Yani Roger."

Frankie ağır ağır, "Onun hakkında bir türlü karar veremiyorum, çelişkili düşünceler içindeyim," dedi. "Bobby acaba Roger konusunda yanılmış olabilir miyiz?"

Bobby'nin kaşları çatıldı.

"Saçmalama. Her şeyi ayrıntılarıyla düşündük ve Roger dışında birinin katil olamayacağına karar verdik."

"Fotoğraf nedeniyle, değil mi?"

"Evet, fotoğraf nedeniyle. Ölen adamın cebindeki fotoğrafı başka birinin değiştirmesi olanaksızdı."

"Biliyorum." Frankie içini çekti. "Ama Roger'ın aleyhindeki tek kanıt da bu."

"Yetmez mi?"

"Sanırım yeterli. Ama yine de..."

"Ne?"

"Bilemiyorum, tuhaf ama içimden bir ses onun masum olduğunu söylüyor. Bu işlerle ilgisinin olmadığını."

Bobby, genç kızı soğuk bakışlarla süzdü.

"Demin bir şeyden söz ediyordun – Roger'ın sana âşık olduğundan filan – yoksa ona âşık olan sen misin?"

Frankie'nin yüzü kızardı.

"Bobby! Saçmalama! Ben sadece olayın başka bir açıklaması da olabileceğini söylemeye çalışıyordum."

"Bence bu olanaksız. Özellikle de fotoğraftaki kadını bu köyde bulmuşken. Ah, ölen adamın da aslında kim olduğunu öğrenebilseydik..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben biliyorum. Mektubumda söz etmiştim. Adamın Alan Carstairs olduğunu sanıyorum, hatta bundan eminim."

Frankie bir kez daha Bobby'ye açıklama yaptı.

Bobby, "Biliyor musun, araştırmalarımızda oldukça iyi bir noktaya vardık, çok ilerleme kaydettik," dedi. "Artık öyle ya da böyle cinayetle ilgili bir teori geliştirebilmeliyiz. Haydi, bulduklarımızın üzerinden geçelim ve bir çözümleme yapmaya çalışalım."

Bir an için sustu, arabanın da sanki onun ruhsal durumuna eşlik edercesine hızı düştü gaza bastı ve araba hızlanırken yeniden konuşmaya başladı.

"Öncelikle diyelim ki Alan Carstairs'la ilgili varsayımında haklısın. Tüm kanıtlar Alan Carstairs'ı gösteriyor. Tam anlamıyla doğru adam, tüm hayatı boyunca ülke ülke dolaşmış. İngiltere'ye yeni gelmiş, burada akrabaları ve dostları yok denecek kadar az. Yani Alan Carstairs'ın ortadan kaybolması kimsenin kolay kolay dikkatini çekmeyecek bir durum."

"Buraya kadar tamam. Sonrasında Alan Carstairs dostlarıyla Staverley'ye geldi, isimleri neydi?"

"Rivington'lar. Onlar önemli bir bilgi kaynağı olabilir. Bence bu izin peşinden gitmeliyiz. Bunu soruşturmamızda yarar var."

"Yaparız. Neyse — Carstairs, Rivington'larla Staverley'ye geldi. Bunun özel bir anlamı olabilir mi?"

"Yani sence Carstairs buraya getirmeleri için özellikle mi Rivington'lara gitti?"

"Evet, aynen bunu söylüyorum. Tabii bir rastlantı sonucu da gelmiş olabilir? Bir şekilde buraya geldi ve aynen benim gibi burada tesadüfen fotoğraftaki kadınla karşılaştı. Ya da özellikle onun için mi gelmişti? Bence onu önceden de tanıyordu, yoksa üzerinde fotoğrafını taşımazdı."

Frankie düşünceli bir tavırla, "Bir diğer seçenek de onun buraya Nicholson ve çetesinin izini sürerek gelmiş olması," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sonra da buraya dikkat çekmeden gelmek için Rivington'ları kullandı, öyle mi?"

"Evet, olabilir. Bence bu çok akla yatkın bir varsayım. Bu çetenin peşinde olabilirdi."

"Ya da fotoğraftaki kızın?"

"Kızın mı?"

"Evet. Kız kaçırılmış olabilir. O da İngiltere'ye onu bulmaya geldi."

"Peki, ama madem kızın izini Staverley'de buldu, neden kalkıp Wales'e gitti."

Bobby, "Ah," diyerek içini çekti. "Hâlâ bilmediğimiz çok şey var."

Frankie düşünceliydi.

"Evet, örneğin Evans! Evans'la ilgili henüz hiçbir şey bulamadık. Evans'ın bir şekilde Wales ile ilgisi olması gerek."

Bir iki dakika süreyle ikisi de susup düşündüler. Sonra birden Frankie etrafa bakınıp haykırdı.

"Tanrım! Putney Hill'e gelmişiz bile. Şehre beş dakikamız kalmış. Nereye gidiyoruz eee ne yapacağız?"

"Bunu senin söylemen gerekiyor. Ben şehre neden geldiğimizi bile bilmiyorum."

"Şehre gelmek, seninle rahatça konuşabilmek için bulduğum bir bahaneydi. Staverley'de şoförümle derin bir sohbete dalmış bir şekilde yolda yürümek hoş olmazdı herhalde. Tabii neredeyse Roger Bassington-ffrench de gelip, bu planımı berbat edecekti, o başka."

"Desene bu planın da neredeyse suya düşüyordu."

"Tam olarak değil. Onu istediği herhangi bir yerde bırakıp, sonra da Brook Sokağı'na gidip orada konuşabilirdik. Aslında şimdi de bunu yapmamız doğru olur. Senin garajı gözetliyor olabilirler."

Bobby ona hak verdi, Marchbolt'a kadar gidip, onu soruşturduklarını anlattı.

Frankie, "Tamam öyleyse, Derwent'lerin şehirdeki evine gidelim," dedi. "Orada hizmetçim ve birkaç güvenlikten başka kimse yok."

Doğruca Brook Sokağı'na gittiler. Frankie zili çalarak içeri girdi. Bobby dışarıda kaldı. Hemen ardından Frankie kapıyı açtı ve Bobby'yi içeri aldı. Birlikte yukarı oturma odasına çıktılar. Frankie perdelerden birkaçını açtı ve kanepelerden birinin üzerindeki örtüyü kaldırdı.

Frankie, "Bu arada sana anlatmayı unuttuğum bir şey daha var," diye söze girdi. "Ayın on altısında, yani seni zehirledikleri gün, Roger Bassington-ffrench Staverley'deymiş. Ama Doktor Nicholson sözde bir konferansa katılmak için Londra'ya gitmiş. Üstelik adamın arabası da lacivert bir Talbot."

Bobby, "Ah," dedi. "Ayrıca adam istediği kadar morfin bulma olanağına da sahip."

Anlamlı anlamlı bakıştılar.

Bobby, "Gerçi bu kanıt sayılmaz ama..." dedi. "Neyse her şey birbirini tamamlıyor."

Frankie yan taraftaki sehpalardan birine giderek, elinde telefon rehberiyle geri döndü.

"Ne yapıyorsun?"

"Rivington ismini arıyorum."

Hızla sayfaları çevirdi.

"A. Rivington&Sons, İnşaat. B. A. C. Rivington, Dişçi. D. Rivington, Shooters Hill. Bence bu olamaz. Bayan Florence Rivington. Albay H. Rivington, D.S.O. bu olabilir Tite Sokağı, Chelsea."

Araştırmayı sürdürdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Burada da Onslow Meydanı'nda oturan bir M. R. Rivington var. Bu da olabilir. Sonra Hampstead'da oturan Bir William Rivington var. Bence en büyük olasılık Onslow Meydanı ve Tite Sokağı. Bobby, bu Rivington'larla zaman kaybetmeden görüşmeliyiz."

"Haklısın. Peki, ama ne diyeceğiz. Uygun, şüphe uyandırmayacak bir yalan düşün Frankie. Ben bu gibi şeylerde hiç iyi sayılmam."

Frankie bir iki dakika kadar düşündü.

Daha sonra, "Evet, bence bu olabilir, Bobby," dedi. "Ne dersin bir avukatlık şirketinin genç ortağı olabilir misin?"

Genç adam güldü.

"Bak işte bu tam kibar bir centilmene yakışacak bir rol. Senin kötü şeyler planlamandan korkmaya başlamıştım. Ama bence yine de bu mesleğin karakteri gereği böyle söylememiz uygun olmayabilir."

"Ne gibi?"

"Avukatlar asla müvekkillerini evlerinde ziyaret etmezler, öyle değil mi? Genellikle mektup yazarak kişileri görüşmek üzere ofislerine davet ederler."

"Düşündüğüm avukatlık firması geleneksel yöntemlerin dışında çalışıyor. Bir dakika."

Odadan çıktı. Döndüğünde elinde bir kartvizit vardı.

"Evet, Bay Frederick Spragge," dedi kartı Bobby'ye uzatırken. "Artık Bloomsbury Sokağı'ndaki Spragge, Spragge, Jenkinson ve Spragge firmasının yeni genç ortağısın."

"Bu firmayı uydurdun mu Frankie?"

"Kesinlikle hayır. Babamın avukatları onlar."

"Diyelim ki kimliğimi araştırmaya kalktılar?"

"Sorun yok. Genç Spragge diye biri yok. Tek Spragge neredeyse yüz yaşında, ayrıca benim elimde. Eğer bir terslik olursa bir şey-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ler ayarlayabilirim. Adam züppenin teki –lord ve dükleri tanımakla övünüyor, parasını onlara borçlu."

"Peki ya giysi konusu. Bana bir şeyler getirmesi için Badger'ı arayayım mı?"

Frankie kararsız görünüyordu.

"Giysiye kafanı takma Bobby. Tüm gücünü söyleyeceklerine ver. Ama yine de onların üzerinde uyandıracağın izlenim önemli. Bence babamın gardırobundan yararlansak daha iyi olacak. Onun elbiseleri sende o kadar da kötü durmayacaktır."

Çeyrek saat kadar sonra, Bobby üzerinde siyah bir jaketatay, kusursuz kesimli ince çizgili bir pantolonla Lord Marchington'ın büyük duvar aynasının karşısında kendini seyrediyordu.

"Babanın giysi konusundaki zevki tartışılmaz," dedi beğeniyle "Üzerimdeki Savile Row kostümüyle kendime güvenimin inanılmayacak kadar arttığını hissediyorum."

"Bence bıyıktan vazgeçsen iyi olacak?"

"Asla vazgeçmem. O bir sanat eseri – yeniden öyle çabucak yapılması mümkün değil."

"Öyleyse kalsın. Yine de tertemiz tıraşlı birinin çok daha güven uyandıracağı kanısındayım."

"Dua et sakal değil. Neyse Frankie, ne dersin baban bana bir de şapka ödünç verir miydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

17. BÖLÜM

Bayan Rivington'ın Anlattıkları

"Ya..." dedi Bobby tam kapıdan çıkarken. "Şu Onslow Meydanı'ndaki Bay M. R. Rivington da avukatsa? İşte o zaman büyük bir felaket olur."

"Zaten bu yüzden önce Tite Sokağı'ndaki albayın evine uğraman daha doğru olacak. Onun avukatlarla ilgili bir bilgisi olacağını sanmıyorum."

Bobby bir taksiye atlayıp doğruca Tite Sokağı'na gitti. Albay Rivington evde değildi. Ama Bayan Rivington evdeydi. Bobby hemen kapıyı açan süslü hizmetçi kıza üzerinde "*Spragge, Spragge, Jenkinson&Spragge. Çok acil*," yazan kartı uzattı.

Kart ve Lord Marchington'ın giysilerinin hizmetçi kızın üzerindeki etkisi tam da bekledikleri gibi olmuştu. Bir an için bile Bobby'nin biblo ya da sigorta poliçesi satmak için gelen bir pazarlamacı olduğundan şüphelenmedi. Bobby'yi doğruca şık ve pahalı möblelerle döşenmiş salona aldı. Hemen ardından da güzel bir kadın olan Bayan Rivington şık ve pahalı giysiler içinde içeri girdi.

Bobby hemen, "Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, Bayan Rivington," dedi. "Ama konu çok acildi, bu yüzden yazışmalarla zaman kaybetmek istemedik."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Avukatlar kuralları yerine getirirken zaman kaybetmekten çekinirler miydi? Bobby bundan emin değildi, aslında bunun olası olduğunu da sanmıyordu. Bu yüzden bir an için Bayan Rivington'ın numara yaptığını anlayacağını düşünerek endişelendi.

Neyse ki Bayan Rivington kafasını çalıştırmaktansa gördüğünü, duyduğunu olduğu gibi kabullenmeyi yeğleyen bir kadındı.

"Oh, lütfen oturun," dedi. "Biraz önce ofisinizden buraya doğru yolda olduğunuzu bildiren bir telefon aldım."

Bobby içinden Frankie'ye bu muhteşem son dakika desteği için teşekkür etti.

Oturdu ve yasa adamlarına yakışır bir tavır takındı.

"Konu müşterimiz Bay Alan Carstairs, Bayan Rivington."

"Ah evet?"

"Sanırım size onu temsil ettiğimizden bahsetmiştir."

"Öyle mi? Sanırım etmiştir," diyen Bayan Rivington'ın büyük mavi gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Kolayca etki altında kalan bir tip olduğu açıktı. "Tabii ki sizi biliyorum. Hani şu korkunç terziyi vurduğu zaman Dolly Maltravers'ı da siz temsil etmiştiniz, değil mi? Sanırım ayrıntıları biliyorsunuzdur?"

Kadın, Bobby'ye içten bir merakla bakıyordu. Bobby Bayan Rivington'ın kolay bir lokma olacağını hissediyordu.

Gülümseyerek, "Elbette asla duruşma salonunda bahsedilmeyen çok şey biliyoruz," dedi.

"Evet, öyle de olması gerekir, değil mi?" Bayan Rivington Bobby'yi hasetle süzüyordu. "Acaba bana söyleyebilir misiniz, gerçekten de o – yani, o kadının dediği gibi giyinik miymiş?"

Bobby ciddiyetle, "Bu mahkemede itiraza konu olmuş bir iddia," dedi. Bu arada da bilgiç bir havada gözünün ucunu hafifçe kapadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Rivington kendinden geçmiş bir halde, "Evet, anlıyorum," dedi. Bobby, kadınla yeterince dostluk kurmayı başardığını ve artık asıl konuya gelmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Bay Carstairs'a gelince," dedi. "Belki biliyorsunuzdur, kendisi İngiltere'den birdenbire ayrıldı."

Bayan Rivington başını salladı.

"Bay Carstairs Londra'dan ayrıldı mı? Bundan haberim yoktu. Onu bir süredir görmedim."

"Size burada ne kadar kalmayı düşündüğünden söz etmiş miydi?"

"Bir iki hafta ya da altı ayla bir yıl arasında kalabileceğini söylemişti."

"Nerede kalıyordu?"

"Savoy Otel'de."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Üç hafta ya da bir ay kadar önce. Tam olarak anımsayamıyorum."

"Onunla birlikte Staverley'ye gitmiş miydiniz?"

"Evet, tabii. Sanırım Bay Carstairs'ı da en son o gün görmüştük. Bizi telefonla arayıp görüşmek istediğini söylemişti. Londra'ya yeni gelmişti. Kocam onu görmeyi çok istiyordu, ama ne yazık ki hemen ertesi gün İskoçya'ya gitmek zorundaydı. O gün içinse Bassington-ffrench'lere öğlen yemeğine davetliydik. Staverley'ye gidecektik. Birlikte yemek yiyeceklerimiz önemli insanlar olduğu için bunu iptal etmemiz olanaksızdı. Öte yandan kocam Carstairs'ı görmek istiyordu. Çünkü onu çok sever. Gerçekten zor bir durumdaydık. Kocama, "Hayatım, Bassington-ffrench'lere giderken onu da yanımızda götürebiliriz. Rahatsız olacaklarını hiç sanmıyorum," dedim. Ve götürdük de. Tabii onlar da büyük bir misafirperverlikle karşıladılar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kadın konuşmaktan soluk soluğa kalmıştı. Sözlerine kısa bir ara verdi.

Bobby hemen sordu.

"Bay Carstairs sizce İngiltere'ye neden gelmişti?"

"Hayır. Belirli bir nedeni olması mı gerekiyor? Ah evet, sanırım bunu biliyorum. O sıralar biz onun İngiltere'ye şu trajik bir şekilde ölen milyoner arkadaşı yüzünden geldiğini tahmin etmiştik. Hani doktorlar adama kanser olduğunu söylemiş, adam da dayanamayıp intihar etmiş ya, işte o olay yüzünden. Doktor açısından ne kötü bir durum, değil mi? Üstelik sıklıkla yanıldıkları da düşünülürse... Daha geçen gün doktorumuz küçük kızımızın kızamık olduğunu söyledi ama çok geçmeden yalnızca kurdeşen olduğu ortaya çıktı. Hubert'e doktorumuzu değiştirmemiz gerektiğini söyledim ama beni dinlemedi."

Bobby, Bayan Rivington'ın doktorlar hakkındaki görüşlerini, birçok doktorun tedavi yöntemlerinde kitaplarda okuduklarına sadık kaldıklarını söyleyerek geçiştirdi ve hemen yine asıl konuya döndü.

"Bay Carstairs, Bassington-ffrench'lerle tanışıyor muydu?"

"Hayır. Ama sanırım onlardan hoşlandı. Ama yine de dönüşte biraz gergin ve dalgındı. Tuhaf bir hali vardı. Sanırım orada söylenen bir şey onu rahatsız etmişti. Bizimle de bu konuyu konuşmadı. Biliyorsunuz o Kanadalı, Kanadalılar genellikle çok alıngan olurlar."

"Sizce neden rahatsız olmuş olabilir?"

"En ufak bir fikrim yok. Bazen en aptalca şeyler bile insanı tedirgin edebilir."

"Bay Carstairs etrafı dolaşmaya çıktı mı?"

"Oh hayır. Bu ne tuhaf bir soru." Gözlerini Bobby'ye dikmişti.

Bobby yeniden soru sormayı denedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Orada bir parti mi vardı? Çevrede oturanlardan başkaları da yemeğe katılmışlar mıydı?"

"Hayır, yalnızca biz ve onlar. Aslında bunu sormanız çok ilginç..."

"Ne gibi?" Bobby merakla sordu.

"Çünkü Bay Carstairs de yemek sırasında Bassington-ffrench'lerin bazı komşuları hakkında bir sürü şey sordu."

"Bu komşuların isimlerini anımsıyor musunuz?"

"Hayır, aklımda kalmadı. Ama biri çok ilginçti – sanırım adam doktormuş."

"Doktor Nicholson olabilir mi?"

"Ah, evet, galiba. Bay Carstairs hem doktor hem de karısı hakkında bilgi edinmeye çalıştı – İngiltere'ye ne zaman geldiklerini filan, bir sürü şey sordu. Bu beni çok şaşırtmıştı, onları tanımıyordu bile, üstelik Bay Carstairs öyle meraklı bir insan da değildir. Ama tabii bütün bunlar öylesine sorulmuş da olabilir. İnsanlar bazen böyle hiçbir anlamı olmadan, boş konuşabiliyorlar."

Bobby, kadına hak verdiğini belirttikten sonra Nicholson'lar konusunun nasıl açıldığını sordu. Bayan Rivington bunu anımsamıyordu. Zaten o sırada Henry Bassington-ffrench'le bahçede dolaşmaya çıkmış, döndüklerinde diğerlerini masada Nicholson'lar hakkında konuşurlarken bulmuşlar.

Bobby o ana kadar kadından istediklerini kolaylıkla, özel bir çabaya gerek kalmadan öğrenmişti. Ama nedense birden Bayan Rivington'ın merakı uyanmıştı.

"Bay Spragge, Bay Carstairs hakkında asıl öğrenmek istediğiniz neydi?"

Bobby hemen, "Sizden onun adresini isteyecektim," dedi. "Bildiğiniz gibi onun yasal temsilcisiyiz. New York'tan önemli bir telgraf geldi – bildiğiniz gibi şu günlerde dolar kurunda çok önemli dalgalanmalar oluyor..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bayan Rivington bilgiç bir tavırla başını salladı.

"Dolayısıyla," diye ekledi Bobby hemen. "Onunla bağlantı kurmamız gerekiyor – ondan talimat almak için – ama ne yazık ki Bay Carstairs biraz dalgın bir adam – bize adres bırakmamış – daha önce buradaki dostlarından bahsederken sizden söz ettiğini duymuştuk. Dolayısıyla sizde adresi olabileceğini düşündük ve..."

"Anlıyorum," diyen Bayan Rivington bu açıklamadan tatmin olmuş görünüyordu. "Maalesef bizde de adresi yok. Sanırım kendisi gerçekten de çok dalgın biri, düzensiz bir yaşamı var..."

"Kesinlikle öyle," diyen Bobby ayağa kalktı. "Yardımınız için çok teşekkür ederim. Zamanınızı aldığımız için bağışlayın."

"Hiç önemli değil. Bu arada Dolly Maltravers'in gerçekten de bunu yaptığını bilmek çok ilginçti – yaptığını söylemiştiniz, değil mi?"

"Kesin bir şey söylemedim."

"Evet, ama avukatların sır tutmaları gerektiğini hepimiz biliriz, değil mi?" Bayan Rivington anlamlı bir şekilde kıkırdadı.

Bobby daha sonra Tite Sokağı boyunca yürürken, böylesi çok daha iyi, diye düşünüyordu. Bence bu Dolly bilmem ne denilen kadının üzerine şüphe çekmem iyi oldu, sanırım bunu hak ediyor da, böylece bu şirin aptal kadının aklına Bay Carstairs'ın adresini neden telefonla arayıp sormadığımı düşünmeyecek bile.

Yeniden Brook Sokağı'na dönen Bobby, Frankie'yle bu konuyu enine boyuna tartıştı.

Frankie düşünüyordu.

"Anlaşıldığı kadarıyla Carstairs Bassington-ffrench'lerin malikânesine tamamen bir rastlantı sonucunda gitmiş," dedi.

Bobby, "Evet, öyle görünüyor," dedi. "Ama oradayken henüz bilemediğimiz bir nedenle Nicholson'larla ilgilenmiş."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyleyse bu gizemin merkezinde Bassington-ffrench'ler değil Nicholson var."

Bobby, Frankie'yi anlamlı bakışlarla süzdü.

"Ne oldu? Hâlâ kahramanı temize çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

"Ben yalnızca gerçeği ortaya çıkarmaya çalışıyorum, hayatım. Gerçek olan Nicholson ve kliniğinden söz edilmesinin Carstairs'ı heyecanlandırmış olması. Artık onun Bassington-ffrench'lere götürülmesinin tamamen bir rastlantı olduğunu da biliyoruz. Bunu sen de kabul etmelisin."

"Öyle görünüyor."

"Görünüyor da ne demek?"

"Şey, bence hâlâ bir diğer olasılık söz konusu. Carstairs bir şekilde Rivington'ların Bassington-ffrench'lere öğlen yemeğine davetli olduklarını öğrenmiş olabilir. Belki Savoy'un –restoranında– yemek yerken buna kulak misafiri oldu. Sonra Rivington'ları telefonla aradı ve onlarla acil görüşmek istediğini söyledi. Ve umduğu gibi de oldu. Rivington'lar programları çok dolu olduğu için onu da yanlarında götürmeyi önerdiler. Onu görmek istiyorlardı ve dostlarının da bundan rahatsız olmayacağından emindiler. Bu olabilir, Frankie."

"Evet, sanırım *olabilir*. Ama bu bana yine de çok fazla dolambaçlı bir yöntem gibi görünüyor."

"Senin düzenlediğin kazadan daha dolambaçlı değil."

"Benim kazam bilinçli, planlı bir eylemdi."

Bobby, Lord Marchington'un giysilerini çıkardı ve aldığı yere yerleştirdi. Sonra yeniden şoför üniformasını giydi ve birlikte Staverley'ye doğru yola çıktılar.

Frankie yolda cilveli bir havada, "Eğer Roger bana âşık olduysa," dedi. "Bu kadar çabuk geri dönmemden dolayı çok mutlu olacaktır. Ondan uzun süre ayrı kalmaya dayanamadığımı düşünecek."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben asıl senin ondan ayrı kalmaya dayanamadığını düşünüyorum. Dikkat et, tehlikeli canilerin genellikle çok çekici tipler oldukları söylenir."

"Her nedense bir türlü onun katil olabileceğine inanamıyorum."

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"İçimden bir ses öyle olduğunu söylüyor."

"Fotoğraf olayını unutma."

Frankie haykırdı. "Tanrı'nın cezası o fotoğraf!"

Bundan sonrasında yollarına konuşmadan, sessizce devam ettiler.

Araba malikânenin önünde durur durmaz Frankie dışarı atladı ve arkasına bile bakmadan içeri girdi.

Bobby ise içinden küfrederek hanın yolunu tuttu.

Ev çok sessizdi. Frankie saatine baktı. Henüz iki buçuktu.

Benim bu kadar çabuk döneceğimi sanmıyorlardı, diye düşündü. Acaba neredeler? Kütüphanenin kapısını açtı, içeri girdi ve birden şöminenin önünde kalakaldı.

Doktor Nicholson kanepede oturmuş, hemen yanında oturan Sylvia'nın iki elini birden avuçlarının arasına almıştı.

Kapının açıldığını fark eden Sylvia birden ayağa fırlayarak Frankie'ye doğru koştu.

"Doktor bana her şeyi anlattı!" dedi. Sesi boğuktu. Ellerini yüzüne kapadı. "Tanrım, ne korkunç bir şey bu!" Hıçkırarak gözyaşları arasında Frankie'nin önünden geçerek odadan dışarı fırladı.

Bu arada Doktor Nicholson da ayağa kalkmıştı. Frankie ona doğru bir, iki adım attı. Bakışları karşılaştı.

Doktor Nicholson yavaşça, "Zavallı Bayan Bassington-ffrench," dedi. "Bu onun için çok ağır bir darbe oldu," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ağzının kenarında bir kas seğiriyordu. Frankie bir an onun sırıttığını düşündü. Sonra birden gerçeği anladı, durum bunun tam tersiydi.

Adam öfkeliyidi. Kendini kontrol ediyor, öfkesini bu yumuşak insan maskesinin gerisinde gizlemeye çalışıyordu. Ama kasları bile duygularını ele veriyordu. Duygularından kaçması olanaksızdı, tek yapabileceği bunu kendine saklamaktı.

Kısa bir sessizliğin ardından, Nicholson hafifçe mırıldandı.

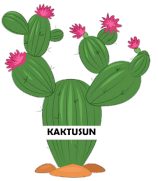
"Bayan Bassington-ffrench'in gerçeği öğrenmesinin en doğrusu olduğunu düşündüm. Ondan kocasını kendini benim ellerime bırakmasını istedim. Henry'yi tedavi etmek istiyorum."

"Korkarım," dedi Frankie nazikçe, "Konuşmanıza engel oldum. Beklediğinizden erken döndüm."

BELONGSTO Kaktüs TEAM

18. BÖLÜM

Fotoğraftaki Kız

Bobby, hana döndüğünde ona birinin kendisini beklediği bildirildi.

"Bir hanımefendi. Onu Bay Askew'in odasına aldık."

Bobby şaşkınlık içinde hancının oturma odasına doğru ilerledi. Eğer kanatları olup uçmadıysa Frankie'nin Angler's Arms'a ondan önce gelmiş olması olanaksızdı. Ziyaretçisinin Frankie'den başka biri olabileceği ise Bobby'nin aklının ucundan bile geçmiyordu.

Yavaşça Bay Askew'in oturma odasının kapısını açtı. Odadaki koltuklardan birinde siyahlar içinde bir kadın oturuyordu – fotoğraftaki kadın.

Bobby ilk anda o kadar şaşırdı ki ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra genç kadının da korku içinde olduğunu fark etti. Koltuğun kolunu sıkıca kavrayan küçük elleri titriyordu. Konuşamayacak kadar sinirli ve ürkek olduğu her halinden anlaşılıyordu. Yalvaran dehşet dolu bir ifadeyle Bobby'ye bakıyordu.

Bobby sonunda, "Demek konuğum sizsiniz?" diye mırıldanmayı başardı. Kapıyı kapattı ve masaya doğru ilerledi.

Genç kadın hâlâ bir şey söylemiyordu – dehşet dolu parlak büyük gözlerini Bobby'ye dikmiş oturuyordu. Neden sonra ilk söz-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

cükler döküldü ağzından – ama bu konuşmadan çok boğuk bir fısıltıydı.

"Siz – siz – bana yardım edeceğinizi söylemiştiniz," dedi. "Belki buraya hiç gelmemeliydim..."

O anda şaşkınlığını üzerinden atan Bobby kendisinde konuşmak için gerekli güç ve güveni buldu.

"Gelmemeli miydiniz? Ne münasebet! İyi ki geldiniz. Çok doğru yaptınız. Size yardım etmek için elimden gelen her şeyi – yapılacak ne varsa – her şeyi yapacağım. Sakın korkmayın. Burada, yanımda güvendesiniz."

Genç kadının solgun yanaklarına biraz renk geldi. Birden sordu:

"Peki, siz kimsiniz? Sizin – sizin – şoför olduğunuzu sanmıyorum. Yani –belki şoför olabilirsiniz ama– aslında gerçek bir şoför değilsiniz."

Bobby, bu anlamsız sözlere rağmen onun ne demek istediğini anlamıştı.

"İnsan son zamanlarda ne iş bulsa yapıyor. Doğru, eskiden donanmadaydım. Gerçekten de asıl mesleğim şoförlük değil ama şu anda bunun hiç önemi yok. Şundan emin olun ki bana güvenebilir ve her şeyi anlatabilirsiniz."

Kadın kızararak başını önüne eğdi.

"Herhalde benim deli olduğumu sanıyorsunuz. Aklımı kaçırmış olduğumu düşünüyorsunuz."

"Hayır, hayır, asla."

"Evet – böyle buraya geldiğim için öyle düşünüyor olmalısınız. Deli olduğumu sanıyorsunuz. Ama korkuyorum, çok korkuyorum..." Sesi giderek kayboldu. Gözleri sanki dehşet verici bir sahne izliyormuş gibi kocaman açıldı.

Bobby eğilerek sevecen bir tavırla elini tuttu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bakın bana inanın, her şey düzelecek. Her şey yoluna girecek. Yanımda güvendesiniz – ben – ben – sizin dostunuzum. Size hiçbir şey olmasına izin vermem."

Kadının cevap olarak parmaklarını sıkıca kavradığını hissetti.

"Dün gece ay ışığında siz karşıma çıktığınız zaman," dedi kadın alçak, telaşlı bir sesle. "İlk anda düş gördüğümü sandım – bir kurtuluş düşü. Kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi bilmiyordum. Ama bana umut verdiniz ve bugün gelip, sizi bulmaya her şeyi açıklamaya karar verdim."

Bobby, genç kadına cesaret vermek için, "Çok iyi yaptınız," diyerek gülümsedi. "Şimdi bana anlatın. Hiçbir şeyi saklamayın."

Kadın birden elini çekti.

"Eğer anlatırsam deli olduğumu sanacaksınız – o korkunç yerde diğer zavallılarla birlikte kaldığım için çıldırdığımı düşüneceksiniz."

"Hayır düşünmeyeceğim, asla düşünmeyeceğim."

"Düşüneceksiniz. Çünkü – anlatacaklarım *inanılır* gibi değil. Ancak bir delinin söyleyebileceği şeyler."

"Öyle olmadığını biliyorum. Size inanıyorum. Anlatın. Lütfen anlatın bana."

Genç kadın biraz uzaklaştı, dikeldi. Gözlerini ileride bir noktaya dikmişti.

"Konu şu. Beni – beni – öldüreceklerinden korkuyorum."

Sesi boğuk ve duygusuzdu. Kendinden emin görünmesine rağmen elleri yeniden titremeye başlamıştı.

"Öldüreceklerinden mi?"

"Evet, çılgınlık gibi görünüyor, değil mi? Tam bir deliye yakışacak bir söz – nasıl diyorlar – *persecution mania* hastalarına."

Bobby, "Hayır," dedi. "Hiç de deli gibi görünmüyorsunuz – yalnızca çok korktuğunuz anlaşılıyor. Şimdi söyleyin bana, sizi öldürmek isteyen kim? Ve neden?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Genç kadın bir iki dakika kadar konuşmadı. Ellerini ovuşturuyordu.

Sonra, "Kocam..." diye fısıldadı.

"Kocanız mı?" Bobby iyice sersemlemişti, kafasında türlü düşünce dönüp duruyordu.

Sonra birden, "Adınız ne?" diye sordu.

Şaşırma sırası genç kadındaydı.

"Bunu bilmiyor musunuz?"

"Nasıl bilebilirim ki?"

Kadın, "Ben Moira Nicholson'ım," dedi. "Doktor Nicholson'ın karısıyım."

"Yani Doktor Nicholson'ın hastalarından biri değilsiniz!"

"Hasta mı? Oh, hayır!" Güzel yüzünde birden yine o hüzünlü ifade belirdi.

"Sanırım oradaki hastalar gibi konuşuyorum?"

"Hayır, hayır! Bunu kastetmemiştim." Bobby, Moira'yı iyi niyetine inandırmaya çalışıyordu. "Emin olun, asla böyle bir şeyi kastetmedim. Yalnızca. Evli olduğunuzu öğrenince şaşırdım – hepsi bu –evet, haydi anlatın şimdi– kocanızın sizi öldürmeyi istediğini söylemiştiniz."

"Evet, bunun delilik gibi göründüğünün farkındayım. Ama değil – asla değil. İnanın size gerçeği söylüyorum. Bana baktığı zaman gözlerinde görüyorum bunu. Sonra – başıma birtakım tuhaf şeyler... kazalar da geldi..."

Bobby hemen sordu.

"Kaza mı?"

"Evet. Oh! Bunun isterik bir ifade gibi göründüğünü biliyorum, belki bütün bunları kafamda kurduğumu düşünüyorsunuz..."

"Kesinlikle hayır. Çok mantıklı görünüyor. Devam edin. Bana bu kazaları anlatın."

"Evet – aslında sıradan basit kazalardı bunlar. Kocam bir keresinde benim arkada olduğumu görmeden arabayı hızla geriye aldı ama ben tam zamanında kaçmayı başardım. Sonra dalgınlıkla yanlış şişeye konmuş bir ilacı aldım oh, aptalca şeyler bunlar, insanların doğal sayacağı şeyler ama *öyle değiller* işte. Bunu biliyorum. Sürekli tetikte olmak, dikkatli davranmaya çalışmak, ölümden kurtulmak için çabalamak, bu yordu beni artık – bıktım bütün bunlardan."

Belirgin bir şekilde yutkundu.

Bobby, "Doktor Nicholson sizi neden öldürmek istiyor?" diye sordu.

Aslında bu sorusuna net bir yanıt beklemiyordu ama yanıt hemen hem de hiç beklemediği bir şekilde geldi.

"Çünkü kocam Sylvia Bassington-ffrench'le evlenmek istiyor."

"Ne? Ama kadın evli."

"Evet, ama bunu ayarlayacaklar sanırım."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Moira, "Jasper'ın planını tam olarak bilemiyorum," dedi. "Ama onun Henry Bassington-ffrench'in kliniğe yatırılmasını sağlamaya çalıştığının farkındayım."

"Peki, sonra ne olacak?"

"Bilmem ama bir şey olacağı kesin."

Moira ürperdi.

"Kocam Bay Bassington-ffrench'le ilgili çok önemli bir şey biliyor. Ve bunu ona karşı silah olarak kullanmayı düşünüyor. Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Bobby, "Henry Bassington-ffrench morfinman," dedi.

"Demek öyle? Öyleyse Henry'ye morfini kocam buluyor!"

"Morfin postayla geliyor."

"Jasper bu işi doğrudan yapmayacak kadar akıllı bir adamdır. Hatta belki Henry Bassington-ffrench ona morfin gönderenin Jas-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

per olduğunu bile bilmiyordur ama bundan eminim. Bu durumda Jasper, Henry'yi Grange'a getirterek tedavi altına alırsa – zaten bir defa gelmişti..."

Susarak ürperdi. Yine titremeye başlamıştı.

"Grange'da çok tuhaf şeyler oluyor. İnsanlar oraya iyileşmeye geliyorlar –ama iyileşmiyorlar çok daha kötüleşiyorlar."

Bobby de bir an dehşete kapıldı. Sonra, "Demek kocanız, Sylvia'yla evlenmek istiyor?" diye mırıldandı.

Moira başını salladı.

"Sylvia'ya çılgıncasına âşık."

"Ya Sylvia?"

Moira ağır ağır, "Bilemiyorum..." dedi. "Bu konuda kararsızım. Sylvia kocasına ve küçük oğluna bağlı, sakin ve dürüst bir kadına benziyor. Alçakgönüllü, açık bir insan. Ama bazen onun göründüğünden farklı biri olduğunu düşünüyorum. Rol yaptığını ve rolünde de çok başarılı olduğunu... Ama düşünüyorum da yanılıyor olmalıyım bütün bunlar bir kuruntu... Aptalca bir kuruntu... İnsan Grange gibi bir yerde yaşayınca ister istemez aklı karışıyor ve kurmaya, bazı şeyler hayal etmeye başlıyor."

Bobby, "Peki ya Roger Bassington-ffrench?" dedi.

"Onu pek tanımıyorum. Hoş ve sevimli bir insan. Ama sanırım kolaylıkla etki altında kalabilecek bir tip. Jasper'ın onu hâkimiyeti altına aldığından eminim. Jasper'ın onu Bay Bassington-ffrench'i Grange'a yatırmak için etkilemeye çalıştığını biliyorum Roger bunun farkında bile değil, bunun kendi fikri olduğunu sanıyor." Moira birden öne doğru eğilerek Bobby'nin kolunu tuttu. "Bay Bassington-ffrench'i Grange'a yollamalarına engel olun. Hastaneye gelirse çok korkunç şeyler olacak. Bunu biliyorum."

Bobby bir iki dakika kadar konuşmayıp bu inanılmaz öyküyü kafasında şekillendirmeye çalıştı. Moira'nın anlattıkları onu çok sarsmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Neden sonra, "Nicholson'la ne kadar zamandır evlisiniz?" diye sordu.

"Bir yıl ya da bir yıldan biraz uzun bir süredir." Kadın ürperdi.

"Onu terk etmeyi hiç düşünmediniz mi?"

"Nasıl düşünebilirim bunu? Gidecek bir yerim yok. Param yok. Beni yanlarına almaya razı olacak kimseler bulsam bile onlara ne anlatacağım? Kocamın beni öldürmek istediğini mi? Bana inanırlar mı? Kim bana inanır ki?"

Bobby, Moira'ya doğru eğildi. "Ben inanıyorum..." Bir an durdu, ne yapması gerektiğini düşündü. Sonra sordu. "Size bir şey sormak istiyorum. Alan Carstairs adında birini tanıyor muydunuz?"

Genç kadının yanaklarının kızardığını fark etti.

"Bunu neden sordunuz?"

"Bu sorunun yanıtını almam gerekiyor. Çok önemli. Ben Alan Carstairs'ı tanıdığınızı ve ona bir nedenle fotoğrafınızı verdiğinizi düşünüyorum."

Moira başını önüne eğdi.

"Evet, bu doğru."

"Onunla Nicholson'la evlenmeden önce mi tanışmıştınız?"

"Evet."

"Alan Carstairs evliliğinizden sonra buraya gelip sizi gördü mü?"

Moira bir an durakladı.

"Evet... bir defa."

"Yaklaşık bir ay önce mi?"

"Evet. Sanırım bir ay oldu."

"Carstairs burada yaşadığınızı biliyor muydu?"

"Bunu nasıl öğrendiğini bilemiyorum çünkü ben söylemedim. Evlendikten sonra ona asla yazmadım."

"Ama o sizin adresinizi buldu ve buraya sizi görmeye geldi. Kocanız bunu biliyor muydu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır."

"Bilmediğini düşünüyorsunuz. Ama belki de yanılıyorsunuz. Doktor Nicholson durumu öğrenmiş olabilir."

"Belki olabilir, ama bu konuda hiçbir şey söylemedi.

"Carstairs'a kocanızdan söz ettiniz mi? Onun sizi öldürmeye çalıştığından, korkularınızdan bahsettiniz mi?"

Moira Nicholson başını salladı.

"Hayır. O sırada kocamdan şüphelenmiyordum ki."

"Ama mutsuzdunuz."

"Evet."

"Bunu Carstairs'a da anlattınız."

"Asla! Mutlu olmadığımı anlamaması için elimden geleni yaptım."

Bobby anlayışla mırıldandı.

"Ama Carstairs bunu yine de sezmiş olabilir."

Moira yavaşça, "Olabilir," dedi.

"Acaba – bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum – sizce Carstairs kocanız hakkında bir şeyler biliyor olabilir miydi – örneğin klinikte tuhaf şeyler olduğundan şüpheleniyor olabilir miydi?"

Genç kadın düşünürken kaşlarını çattı.

"Olabilir. Bana çok tuhaf birkaç şey sordu ama onun bu konuda bir bilgisi olduğunu sanmıyorum."

Bobby şaşırmıştı, birkaç dakika kadar susup düşündü.

"Kocanız kıskanç mıdır?"

Moira'nın yanıtı onu daha da çok şaşırttı.

"Evet. Jasper çok kıskanç bir adamdır."

"Yani – sizi kıskanır mı?"

"Sevmemesine rağmen mi? Evet. Beni sevmemesine rağmen yine de kıskanıyor. Bakın beni malı olarak görüyor. O tuhaf bir insan – çok tuhaf bir insan." Ürperdi. Sonra birden sordu. "Bir şekilde polisle bağlantınız var mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Benim mi? Hayır, asla."

"Düşündüm de, acaba?"

Bobby şoför üniformasına baktı.

"Bu uzun bir öykü."

"Siz Lady Frances Derwent'in şoförüsünüz, değil mi? Hancı öyle söyledi. Geçen gece onunla yani Lady Frances'le yemekte tanıştım."

"Biliyorum. Bence hemen Lady Frances'i bulmalı, ondan destek almalıyız. Ama bunu benim yapmam biraz zor. Onu aramam doğru olmaz. Acaba siz Lady Frances'i telefonla arayıp buraya gelmesini ya da sizinle dışarıda bir yerde buluşmasını isteyebilir miydiniz?"

Moira ağır ağır mırıldandı.

"Sanırım bunu yapabilirim..."

"Bunun size çok tuhaf geldiğini biliyorum. Size daha sonra her şeyi anlatacağım ve hiç de öyle olmadığını göreceksiniz. Bir an önce Frankie'yi bulmalıyız. Bu şart."

Moira ayağa kalktı.

"Peki o zaman."

Kapıya doğru gitti. Elini kapı mandalına bastırdığı anda durakladı.

"Alan..." dedi. "Alan Carstairs. Onu gördüğünüzü söylediniz, değil mi?"

Bobby, "Evet," diye cevap verdi. "Gördüm ama çok oldu."

Ve panikle, zavallı, diye düşündü. Alan Carstairs'ın öldüğünden haberi yok.

Genç kadına baktı.

"Lady Frances'i arayın. Daha sonra size her şeyi anlatacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

19. BÖLÜM

Üçlü Görüşme

Moira birkaç dakika sonra döndü.

"Onu buldum," dedi. "Ondan buraya gelip benimle nehrin kıyısındaki kameriyede buluşmasını istedim. Çok şaşırmış olmalı belki bu isteğimi saçma da buldu ama geleceğini söyledi."

Bobby, "Çok iyi," dedi. "Evet, bu kameriye tam olarak nerede?"

Moira kameriyeyi ve oraya nasıl ulaşılabileceğini ayrıntılarıyla anlattı.

Bobby, "Tamam o zaman," dedi. "Siz önden gidin. Ben sizi takip edeceğim."

Plana göre hareket ettiler. Bobby, Bay Askew ile konuşmak bahanesiyle geride kalıp oyalandı.

"Çok tuhaf," dedi Bay Askew'a umarsız bir tavırla. "Şu Bayan Nicholson, benim amcalarından biri için çalıştığımı anımsamış. Kanadalı bir centilmen."

Moira'nın onu ziyaret etmesinin dedikodu konusu olabileceğini hissediyordu. O an için böyle bir dedikodunun çıkması, özellikle de bunun bir şekilde Doktor Nicholson'ın kulağına gitmesini isteyebileceği belki de son şeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bay Askew, "Demek öyle," dedi. "Ben de neden geldiğini merak etmiştim."

"Beni görüp tanımış ve şimdi ne yaptığımı öğrenmek için buraya gelmiş. Çok hoş ve zarif bir hanım."

"Hem de çok hoş. Grange'da nasıl yaşayabiliyor, hiç anlamıyorum."

"Bu *beni* hiç ilgilendirmez," diyen Bobby amacına ulaşmış olduğunu hissediyordu.

Dışarı çıktı avare avare yürüyerek köyü geçti ve Moira'nın tarif ettiği yönde ilerledi.

Randevu yerini kolayca buldu ve oraya ulaştığında genç kadının kendisini beklediğini gördü. Frankie henüz gelmemişti.

Moira'nın merak dolu ısrarlı bakışlarını fark eden Bobby – zor da olsa – bir açıklama yapmanın zamanının geldiğini hissediyordu.

"Size anlatmam gereken çok şey var," dedi ve ister istemez durakladı.

"Evet?"

"Şöyle başlayayım," dedi Bobby çekinerek. "Sizin de tahmin ettiğiniz gibi ben aslında şoför değilim ama Londra'da bir garajda çalışıyorum. Adım Hawkins değil – Jones – Bobby Jones. Wales'te Marchbolt kasabasında yaşıyorum."

Moira dikkatle dinliyordu. Yüz ifadesinden Marchbolt'tan bahsedilmesinin ona hiçbir şey ifade etmediği açıkça anlaşılıyordu. En ufak bir tepki bile göstermemişti. Bobby dişlerini sıkarak, cesaretle asıl konuya girdi.

"Bakın, korkarım şimdi size söyleyeceğim sizin için şok olacak. Bunun sizi çok sarsacağının bilincindeyim ama elden ne gelir. Arkadaşınız – Alan Carstairs –şey– o öldü."

Moira'nın irkildiğini fark etti ve incelik göstererek bakışlarını genç kadının yüzünden uzaklaştırdı. Acaba Moira Nicholson hâlâ Carstairs'a âşık mıydı? Adam onun için gerçekten çok mu önemiydi?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Genç kadın bir iki dakika sessizce bekledi. Sonra yavaşça düşünceli bir sesle, "Demek bu yüzden bir daha beni aramadı?" diye mırıldandı. "Ben de bunun nedenini merak etmiştim."

Bobby, Moira'nın yüzüne kaçamak bir bakış attı. Ve keyfi birden yerine geldi. Genç kadının yüzünde düşünceli ve kederli bir ifade vardı ama hepsi bu kadardı işte.

Moira yavaşça, "Bana ne olduğunu anlatın," dedi.

Bobby açıkladı.

"Bay Carstairs bir ay kadar önce Marchbolt'ta uçurumdan aşağı düştü – yani benim yaşadığım yerde. Doktorla ben onu ilk bulan kişiler olduk." Kısa bir ara verdikten sonra ekledi. "Cebinde de sizin fotoğrafınız vardı."

"Öyle mi?" Genç kadın hafifçe ve hüzünle gülümsedi. "Sevgili Alan, o çok... değerli bir insandı."

Moira Nicholson bir ya da iki dakikalık bir sessizliğin ardından sordu.

"Bu ne zaman oldu?"

"Yaklaşık bir ay kadar önce. Tam olarak Ekimin 3'ünde."

"Yani buraya geldikten bir süre sonra."

"Evet. Carstairs size Wales'e gideceğinden söz etmiş miydi?"

Moira başını salladı.

"Hayır..."

Bobby sordu.

"Evans adında birini tanıyor musunuz?"

Genç kadın kaşlarını çatarak anımsamaya çalıştı.

"Evans mı? Hayır, sanmıyorum. Tabii bu çok duyulan bir isim ama ben bu isimde birini tanıdığımı sanmıyorum. Evans kim?"

"Bunu şimdilik biz de bilmiyoruz. Hah, işte Frankie de geliyor!"

Frankie yolda hızla yürüyordu. Bobby ile Bayan Nicholson'ı oturmuş konuşurken gördüğü anda yüzünde beliren ifadeler tam anlamıyla bir çelişkiler yumağıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bobby, "Merhaba Frankie," dedi. "Geldiğine çok sevindim. Çok önemli bir görüşme yaptık. Öncelikle sana şunu belirteyim: *O fotoğraftaki* kadın Bayan Nicholson."

Frankie şaşkınlıkla, "Oh!" dedi. Sonra Moira'ya baktı ve birden gülmeye başladı. "İşte şimdi soruşturmada karşında Bayan Cayman'ı görmenin seni etkilediğini çok iyi anlıyorum."

Bobby, "Doğru," dedi.

Ne kadar aptallık etmişti. Nasıl olur da bir insan bir an için bile Moira Nicholson'ın Amelia Cayman'a dönüşmüş olmasını kabullenebilirdi.

"Tanrım ne kadar aptalmışım," diye haykırdı.

Moira şaşkınlık içinde onlara bakıyordu.

Bobby, "Anlatmamız gereken o kadar çok şey var ki," dedi. "Ne var ki söze nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Sonra Cayman'ları ve cesedi teşhis etmelerini anlattı.

Moira'nın şaşkınlığı hâlâ geçmemişti.

"Hiçbir şey anlamıyorum," dedi. "Bulunan gerçekte kimdi, onların ağabeyi mi, Alan Carstairs mı?"

Bobby, "İşte işin asıl düğüm noktası da bu," diye mırıldandı.

"Sonra da," diye ekledi Frankie. "Bobby'yi zehirlediler."

"Sekiz gram morfin." dedi Bobby hemen söze karışarak.

Frankie atıldı.

"Yine başlama. Konuyu o kadar uzatıyorsun ki insanların sıkılabileceği hiç aklına gelmiyor. Bırak da ben açıklayayım."

Derin bir soluk aldı.

"Bakın, durum şu, bu Cayman denilen kişiler soruşturmadan sonra gelip Bobby'yi ziyaret ettiler ve ağabeylerinin ölmeden önce bir şey söyleyip söylemediğini sordular. Bobby hiçbir şey söylemediğini söyledi. Ama sonra adamın Evans diye birinden bahsettiğini anımsadı ve onlara mektup yazarak bunu bildirdi. Birkaç gün son-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ra Peru ya da Güney Amerika'daki bir şirketten hemen gitmesi koşuluyla çok cazip bir iş teklifi aldı. Bunu kabul etmeyince adamlar içkisine morfin koydular."

"Sekiz gram," diye yineledi Bobby.

"Birasına koydular. İlginç olan bunca morfinden bir nedenle – sanırım bünyesi güçlü olduğu için – kurtulabilmesi, ölmemesi. Böylece Pritchard ya da sizin tanıdığınız adıyla Carstairs'ın uçurumdan aşağı itilmiş olması gerektiği sonucuna vardık."

"İyi de niçin?"

"Anlamıyor musunuz? Bizce bu açıkça ortada. Sanırım tam olarak açıklayamadım. Her neyse, adamın uçurumdan aşağı itilmiş ve katilin de Roger Bassington-ffrench olduğuna karar verdik."

"Roger mı? Ama neden?" Moira'nın ses tonundan bunun ona komik geldiği anlaşılıyordu.

"Her şey bunu gösteriyordu. Kaza sırasında uçurumun yakınındaydı, fotoğrafınız adamın cebinden kayboldu. Ve bunu yapabilecek durumda olan tek kişi de Roger Bassington-ffrench'ti."

Moira mırıldandı. "Anlıyorum..."

Frankie, "Sonra," diye anlatmaya devam etti. "Tuhaf bir rastlantı sonucu tam da burada bir kaza geçirdim. İlginç değil mi?" Yalanını çıkarmaması için Bobby'ye uyarırcasına baktı. "Malikânede kalmam gerekti. Ben de Bobby'ye telefon ederek ona şoför kılığında buraya gelmesini söyledim. Böylece olayı inceleyebilecektik."

Bobby, Frankie'nin bir noktada gerçeği çarpıtmasının üzerine gitmeyerek, "Durumu anlıyorsunuz değil mi?" dedi. "Ve şimdiye kadar yaşadıklarımızın içinde en önemli olan da dün gece Grange'ın bahçesinde sizinle karşılaşmamdı, yani fotoğraftaki gizemli kadınla."

Moira hafifçe gülümsedi.

"Beni hemen tanıdınız mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bobby, "Evet," dedi. "O fotoğraftaki kadını nerede olsam tanırdım."

Moira'nın birden yüzü kızardı.

Sonra da aklına bir şey gelmiş gibi bir Bobby'ye, bir Frankie'ye baktı.

Ve ardından, "Bana doğruyu söylüyorsunuz, değil mi?" diye sordu. "Buraya gerçekten bir rastlantı – kaza– sonucu mu geldiniz? Yoksa... yoksa..." Sesi titriyordu. "Gelmenizin nedeni kocamdan şüphelenmiş olmanız mı?"

Bobby'le Frankie bakıştılar.

Daha sonra Bobby, "Emin olun buraya gelinceye kadar kocanızın adını bile duymamıştık," dedi. "Şerefim üzerine yemin ederim."

"Anlıyorum," diyen Moira, Frankie'ye döndü. "Affedersiniz, Lady Frances, bakın malikâneye akşam yemeğine geldiğimiz o akşamı anımsıyorum da. Jasper sürekli üzerinize gelmiş, kaza, konusunda sizi sıkıştırmıştı. O zaman buna bir anlam verememiştim ama sanırım o bu kazanın gerçek olduğuna inanmıyordu."

Frankie derin bir soluk aldı.

"Madem öğrenmek istiyorsunuz, doğrusu kaza gerçek değildi. Ohh! Neyse rahatladım, şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Kaza tamamen kurgu, ama bunun kocanızla hiçbir ilgisi yoktu. Bütün bunları ayarlamamızın nedeni – Roger Bassington-ffrench'le bir şekilde bağlantı kurmaktı."

Moira şaşkın şaşkın gülümsedi.

"Roger mı? Doğrusunu isterseniz bu bana komik geliyor."

Bobby, "Gerçek gerçektir," diye homurdandı.

"Roger? Oh, hayır. "Moira başını salladı. "Cinayet? Bu olanaksız." Moira kararlılıkla ekledi. "Roger zayıf karakterli, haşin bir serseri olabilir. Gırtlağına kadar borca batmış da olabilir. Çeşitli skan-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dallara karışmış da olabilir, ama onun birini uçurumdan aşağı itebileceği bana hiç inandırıcı görünmüyor."

Frankie, "Biliyor musunuz, ben de aynen sizin gibi düşünüyorum," diye onayladı.

Bobby inatla anımsattı.

"Fotoğrafı ondan başka birinin değiştirmiş olamayacağını unutmayın. Evet, Bayan Nicholson şimdi size elimizdeki kanıtları açıklayacak, olayların üzerinden yeniden geçeceğim."

Moira onu dikkatle dinledi. Bobby sözlerini tamamladığında anlayışla başını salladı.

"Haklısınız. Gerçekten de tuhaf görünüyor." Bir an ara verdikten sonra hiç beklenmedik bir şekilde ekledi. "Neden gidip bunu doğrudan Roger'a sormuyorsunuz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

20. BÖLÜM

İkili Görüşme

Bir an için bu basit soru her ikisinin de soluğunu kesti. Şaşkınlık içinde bir ağızdan, "Olamaz!" diye haykırdılar.

"Bu olanaksız," diye yineleyen Bobby'nin sözlerini, "Bunu asla yapamayız," diyen Frankie tamamladı.

Sonra birden bunun olabileceği düşüncesiyle kalakaldılar.

Moira heyecanla, "Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi. "Fotoğrafı alan kişinin Roger olması *gerektiği* konusunda size hak veriyorum ama bir an bile Alan'ı uçurumdan aşağı iten kişinin o olduğuna inanamam. Hem neden yapsın ki bunu? Onu tanımıyordu bile! Yalnızca bir kez karşılaştılar o da burada yemekte. Bunun dışında asla bir araya gelmediler. Hiçbir neden yok. Bunun için bir neden olması gerekir."

Frankie çekinmeden açıkça sordu.

"Öyleyse Carstairs'ı uçurumdan aşağı kim *itti*?"

Moira'nın yüzü bir an için asıldı.

"Bilemem," dedi yapmacık bir tavırla.

Bobby, "Bayan Nicholson," dedi. "Bana açıkladıklarınızı Frankie'ye anlatmamın bir sakıncası var mı? Yani korkularınızı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Moira başını çevirdi. "Siz nasıl isterseniz. Ama bana bile o sözlerim öylesine isterik ve melodramatik görünüyor ki. Şu an ben bile inanamıyorum."

Gerçekten de böylesine sessiz ve sakin bir ortamda bu iddialar melodramatik ve asılsız görünüyor.

Moira birden ayağa kalktı.

"Aptallık ettiğimi anlıyorum," dedi. Dudakları titriyordu. "Bay Jones lütfen o sözlerime aldırmayın. Yalnızca sinirlerim bozuk – çok bozuk. Her neyse artık gitmeliyim. Görüşürüz!"

Hızla yanlarından uzaklaştı. Bobby'nin Moira'nın peşinden gitmeye davrandığını fark eden Frankie hemen onu engelledi.

"Dur, budala! Bu işi bana bırak!"

Hızla kadının peşinden koştu. Birkaç dakika sonra geri döndüğü zaman Bobby hemen heyecanla, "Ne oldu?" diye sordu.

"Merak etme, her şey yolunda, Moira'yı sakinleştirdim. Sanırım çok özel kaygılarının üçüncü bir kişinin önünde açıklanması onu çok tedirgin etti. Ona – çok yakında yine üçümüzün bir araya geleceğine dair söz verdim. Bizimle tekrar buluşacak. Evet, şimdi o burada olmadığına göre artık daha rahat konuşabiliriz."

Bobby istenileni yaptı. Frankie dikkatle dinledi.

Daha sonra, "Şimdi..." dedi. "Moira'nın anlattıkları iki noktayla çok uyumlu. Birincisi malikâneye döndüğümde Doktor Nicholson'ı Sylvia'nın yanında buldum, adam kadının iki elini birden avuçlarının arasına almıştı, bana öyle bir öfkeyle baktı ki. Eğer elinden gelse beni o anda öldürebilirdi."

Bobby, "Ya ikincisi?" diye sordu.

"Bunu da bana bir rastlantı sonucu Sylvia anlattı. Evlerine gelen bir yabancının piyanonun üzerinde Moira'nın fotoğrafını gördüğünü ve çok etkilendiğini söyledi. Anlaşılan bu kişi Carstairs idi. Fotoğrafı gördü, Bayan Bassington-ffrench ona fotoğraftakinin Ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yan Nicholson olduğunu söyledi ve ona nasıl ulaşabileceğini açıkladı. Biliyor musun Bobby, buraya kadar her şey iyi güzel de, ben hâlâ Doktor Nicholson'ın bu işle ne ilgisi olabileceğini anlamıyorum. Onu bu olayın içinde bir yere yerleştiremiyorum. Neden Alan Carstairs'ı ortadan kaldırmak istesin ki?"

"Yani katilin Roger Bassington-ffrench değil de Doktor Nicholson olduğunu düşünüyorsun, öyle mi? Aynı günde hem Roger Bassington-ffrench hem de doktorun Marchbolt'ta olmaları bu kadarı da biraz fazla değil mi?"

"Bazen böyle çakışmalar olabilir. Her neyse, eğer katil Nicholson ise bunun için nasıl bir nedeni olabileceğini anlayamıyorum. Acaba Carstairs, doktorun uyuşturucu madde kaçakçılarının başı olduğunu anlamış, onun peşine mi düşmüştü? Yoksa bu cinayetin nedeni yeni bayan dostun muydu?"

Bobby omuz silkti.

"Belki de ikisi birden. Belki Nicholson, Carstairs'ın Moira'yla konuştuğunu öğrendi ve karısının kendisini ele verdiğini düşündü."

Frankie başını sallayarak onayladı.

"Evet, bu olabilir. Ama önce Roger Bassington-ffrench konusunu bir çözüme ulaştırmamız gerekiyor. Ondan şüphelenmemizin tek bir nedeni var o da o fotoğraf. Eğer bu konuyu bir açıklık getirebilirsek..."

Bobby sözünü kesti.

"Yoksa onun bu konuda ağzını aramayı mı düşünüyorsun? Frankie bu akıllıca olur mu? Eğer o, olması gerektiği kanısına vardığımız kötü adam ise bu ona karşı elimizdeki kozları açığa çıkarmak olur."

"Tam olarak değil – düşündüğün şekilde yapmayacağım bunu. Ne de olsa Roger'dan şüphelenmemizin tek nedeni bu – aslında doğru sözlü ve dürüst bir insan gibi görünüyor. Şimdiye dek hep onun

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kötü niyetli biri olduğunu, rol yaptığını düşündük ama ya bütün bunlar tamamen bir rastlantıysa, adam masumsa. *Eğer* bize bu fotoğraf konusunu açıklayabilirse ki açıklarken onu dikkatle izleyeceğim en ufak bir tereddüt, en ufak bir suçluluk belirtisi gösterirse, bunu hemen anlayacağımdan emin olabilirsin. Neyse *eğer* dediğim gibi, fotoğrafı açıklayabilirse belki de çok değerli, yeni bir müttefik kazanmış oluruz."

"Nasıl yani, Frankie?"

"Hayatım, senin şu küçük dostun, ilk anda fazlasıyla duygusal, abartmaktan hoşlanan bir felaket habercisi gibi görünüyor ama diyelim ki öyle değil, söylediklerinin hepsi gerçek, kocası gerçekten de ondan kurtulup Sylvia ile evlenmek istiyor. O zaman Henry Bassington ffrench'in de hayatı tehlikede demektir. Ne yapıp yapmalı, Henry'yi Grange'a kapamalarına engel olmalıyız. Şu an için Roger Bassington-ffrench de Doktor Nicholson'dan yana."

Bobby yavaşça, "Haklısın, Frankie," dedi. "Senin planına uygun ilerleyelim."

Frankie gitmek için ayağa kalktı ama bir an için durakladı.

"Ne tuhaf değil mi? Bir kitabın iki kapağının arasına sıkışıp kalmış gibiyiz. Sanki başka birinin öyküsünün içindeyiz, hatta ortasındayız. Bu insanı ürkütecek kadar tuhaf bir duygu."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Bir tuhaflık, bir güvensizlik var sanki. Bence bu bir kitaptan çok bir tiyatro oyunu, bir şey bizi bu şovun içine çekti. Sanki ikinci perdenin ortasında birden sahneye çıkmışız, aslında oyunda rolümüz yok ama nedense olduğunu iddia ediyoruz. Üstelik işin daha da kötüsü birinci perdede neler olduğu hakkında da en ufak bir fikre sahip değiliz."

Frankie coşkuyla başını salladı.

"Ben ikinci perde olduğundan bile emin değilim. Bana daha çok üçüncü perde gibi geliyor. Bobby bence daha öğrenecek çok şe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yimiz var. Yolumuz uzun. İşin kötüsü elimizi çabuk tutmamız gerekiyor, korkarım bu oyunda finale, yani perdelerin kapanmasına çok az kaldı."

"Hem de ceset henüz kimliği belirsiz bir şekilde ortadayken – Frankie düşünsene, bizi bu işin içine çeken neydi – üstü kapalı, sıradan – üç sözcük – anlamsız olduğu kanısına vardığımız üç sözcük!"

"*Neden Evans'a Sormadılar*? Bobby ne tuhaf değil mi? Bir sürü şey öğrendik, olayla ilgili bir sürü insan tanıdık ama hâlâ bu gizemli Evans'ın kim olduğunu bilmiyoruz?"

Bobby ciddi bakışlarla genç kızı süzdü.

"Evans konusunda bir fikrim var. İçimden bir ses Evans'ın aslında düşündüğümüz kadar önemli olmayabileceğini söylüyor – her ne kadar bu olaydaki çıkış noktamız o olsa da bana bu tamamen gereksiz bir ayrıntıymış gibi geliyor. Bu sevgilisinin mezarının etrafına muhteşem bir saray ya da tapınak yapılmasını emreden prensin masalına benziyor. İş bittiğinde prens bir de bakar ki yapılan küçücük bir şey. Hayal kırıklığıyla, 'Yıkın şunu!' der. Çünkü yapılan yalnızca bir kabirdir."

Frankie, "Bazen," dedi. "Ben de Evans'ın var olmadığını düşünüyorum," dedi.

Ve ardından bir şey söylemeden başını sallayarak hızla evine doğru ilerledi.

BELONGS TO Kaktüs Team

21. BÖLÜM

Roger Soruyu Yanıtlıyor

Frankie şanslıydı. Roger'la hemen malikânenin yakınında karşılaştı.

Genç adam sevinçle, "Merhaba," dedi. "Londra'dan erken döndünüz demek."

Frankie omuz silkti.

"Londra için havamda değildim."

Roger, "Eve gittiniz mi?" diye sordu. Birden ciddileşmişti. "Sanırım Nicholson zavallı Henry ile ilgili gerçekleri Sylvia'ya açıklamış. Zavallı çok sarsılmış tabii. Hiçbir şeyin farkında olmadığı anlaşılıyor."

Frankie, "Biliyorum," dedi. "Eve girdiğimde ikisi birlikte kütüphanedeydiler. Sylvia perişandı."

"Bak Frankie, Henry'nin tedavi edilmesi şart. Uyuşturucu bağımlısı olduğunu hiç sanmıyorum. Çok uzun süredir alıyor olamaz. Ve iyileşmeyi istemek için yeryüzünde olabilecek her dürtüye de sahip, evi, Sylvia'yla Tommy'nin hatırı – bütün bunlar onun bir an önce iyileşmek istemesini sağlayacaktır. Tek gerekli olan durumu açıkça görmesi, buna ikna edilmesi gerekiyor. Nicholson iyi bir doktor bu iş için doğru adam. Geçen gün onunla konuştum. Bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

konuda çok büyük başarılara imza atmış – hatta uzun yıllardır bu lanetin pençesinde kıvrananlarda bile çok iyi sonuçlar almış. Eğer Henry, Grange'a gitmeyi kabul ederse..."

Frankie, Roger'ın sözünü kesti.

"Bakın, size sormak istediğim bir şey var. Yalnızca bir tek soru. Umarım küstahlık ettiğimi düşünmezsiniz."

Bu sözler Roger'ın ilgisini çekmişti.

"Neydi?" diye sordu.

"Marchbolt'ta uçurumdan düşen adamın cebinden bir fotoğraf aldınız mı?"

Frankie bunları söylerken dikkatle genç adamın yüzünü, yüz ifadesindeki her ayrıntıyı inceliyordu. Ama gördüğü içinin rahatlamasını sağladı.

Hafif bir şaşkınlık, bir hiddet, ardından da utanç ama suçluluktan ya da kaygıdan eser yoktu.

"Bunu nasıl öğrendiniz? Moira mı söyledi. Ama olamaz onun da bundan haberi yok."

"Demek fotoğrafı aldınız?"

"Aldığımı itiraf etmek zorundayım."

"Ama neden?"

Roger'ın mahcubiyeti daha da artmıştı.

"Bir an kendinizi benim yerime koyun. Tanımadığım bir ölünün başında bekliyordum. Adamın cebinden bir fotoğrafın ucu çıkmıştı. Dayanamayarak baktım ve bunun tanıdığım bir kadının fotoğrafı olduğunu gördüm – evli – hem de evliliğinin pek de yolunda gitmediğini bildiğim bir kadının fotoğrafıydı bu. Bu ortaya çıksa neler olabilirdi, bir düşünsenize? Resmi soruşturma. Gazetelerde fotoğraflar... zavallı kızın ismi etrafında dönen çeşitli öyküler... dedikodular. Hiç düşünmeden hareket ettim. Bir tür refleksti bu –fotoğrafı alıp yırttım. Doğru bir şey yapmadığımı itiraf etmeliyim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama Moira zavallı, çok iyi niyetli bir kızcağız, onun başının bu şekilde derde girmesini istemiyordum."

Frankie derin bir soluk aldı.

"Demek mesele buydu? Eğer bilseydiniz..."

Roger şaşırmıştı.

"Bilseydim mi? Neyi?"

"Size bunu anlatmam doğru olur mu, hiç bilemiyorum. Belki sonra. Her şey öylesine karmakarışık ki. Fotoğrafı neden aldığınızı anlıyorum ama adamı tanıdığınıza ilişkin bir açıklama yapmamanıza bir anlam veremiyorum. Neden polise ölen adamın kim olduğunu açıklamadınız?"

"Onu tanıdığımı mı?" diye soran Roger çok şaşırmış görünüyordu. "Onu nereden tanıyacaktım ki? Tanımıyordum."

"Onunla burada karşılaşmıştınız bir hafta kadar önce."

"Sevgili Frankie, çıldırdınız mı siz?"

"Alan Carstairs – Alan Carstairs ile tanışmamış mıydınız?"

"Alan Carstairs mı? Yani Rivington'larla buraya gelen adam. Ama ölen adam o değildi ki!"

"*Oydu.*"

Gözlerini birbirlerine diktiler. Kısa bir süre sonra Frankie yeniden şüpheyle sordu.

"Onu tanımış olmanız gerekiyordu? Ölünün yüzüne bakar bakmaz onun Carstairs olduğunu anlamış olmalıydınız!"

"Ben adamın yüzünü görmedim ki."

"Nasıl yani?"

"Ölünün yüzüne mendil örtülmüştü."

Frankie şaşkınlıkla durakladı. Birden aklına Bobby'nin ona bu trajediyi ilk anlattığında söylediği şeylerden birinin de ölünün yüzünü mendiliyle örttüğü olduğunu anımsadı.

"Mendili kaldırıp bakmayı akıl edemediniz mi?" diye mırıldandı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır. Neden bakacaktım ki?"

Frankie, "Eğer ben bir ölünün cebinde tanıdığım bir kadının fotoğrafını bulsaydım, hemen mendili kaldırıp yüzüne bakardım," diye düşündü. "Şu erkekler ne kadar da meraksız oluyorlar."

Daha sonra, "Zavallı kadın," dedi. "Ona çok acıyorum."

"Kime? Moira Nicholson'a mı? Niçin acıyorsun ona?"

Frankie ağır ağır, "Çünkü çok korkuyor," dedi.

"Gerçekten de her zaman çok korkmuş, ürkek bir hali var. Sizce kimden korkuyor?"

"Kocasından."

Roger başını salladı.

"Onun yerinde ben de olsam Jasper Nicholson gibi bir adamdan çekinirdim."

Frankie dayanamayıp birden, "Moira, doktorun kendisini öldürmeye çalıştığını düşünüyor," dedi.

Roger hayretle kaşlarını kaldırdı.

"Aman Tanrım!"

Frankie, Roger'ı malikânenin bahçesindeki banklardan birine götürdü.

"Biraz oturalım. Size anlatacaklarım var. Size Nicholson'ın tehlikeli bir katil olduğunu kanıtlayabileceğimi sanıyorum."

"Katil mi?" Roger'ın buna kesinlikle inanmadığı anlaşılıyordu.

"Size öykünün tamamını anlatmamı bekleyin."

Frankie, Bobby ile Doktor Thomas'ın cesedi bulmasından başlayarak açık ve net olarak tüm yaşananları anlattı. Yalnızca kazanın sahte olduğunu sakladı. Merroway Malikânesi'nde oyalanmasının nedeninin ise yalnızca bu gizemi çözme isteğine karşı koyamaması olduğunu söyledi.

Onu büyük bir dikkatle dinleyen Roger'ın şaşkınlığı giderek artıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu anlattıklarınızın hepsi doğru mu?" diye sordu Frankie açıklamalarını tamamladığında. "Gerçekten de şu Jones dediğiniz insanı zehirlemeye kalkıştılar mı?"

"Kesinlikle."

"Şüpheciliğimi bağışlayın ama anlattıklarınız öyle kolay kolay hazmedilir şeyler değil."

Kısa bir süre kaşlarını çatıp düşündü. Neden sonra, "Bakın," dedi. "Her ne kadar tüm bu anlattıklarınız inanılmaz gibi görünse de ilk planda bu olanlardan yaptığınız çıkarım doğru gibi görünüyor. Şu adam Alex Pritchard ya da Alan Carstairs, öldürülmüş olmalı. Eğer öyle olmasaydı Jones'a yapılan saldırının hiçbir anlamı olmazdı. Bu olayın kilit noktası bence ölen adamın son sözleri, yani *Neden Evans'a sormadılar*? sözcükleri. Ama bu Evans'ın kim olduğunu ve ona neyin sorulması gerektiğini bilmediğiniz sürece bunun pek bir önemi olamayacağı anlaşılıyor. Diyelim ki katil ya da katiller şu Jones'un bir şeyler bildiğini düşünüyorlardı ve gerçekte bilip bilmediğinden emin olamayacakları için Jones onlar açısından tehlike oluşturuyordu. Dolayısıyla onu ortadan kaldırmayı denediler ve izini bulurlarsa yeniden deneyecekleri anlaşılıyor. Buraya kadar anlamlı ama ortada Nicholson'ın katil olduğunu gösterecek bir delil yok. Neden onun üzerinde durduğunuzu anlayamıyorum."

"Karanlık bir adam, lacivert bir Talbot'u var ve Bobby'nin zehirlendiği gün burada değilmiş."

"Bunların hiçbiri sağlam kanıt sayılmaz."

"Bayan Nicholson'ın Bobby'ye anlattıkları da var tabii."

Frankie anlatılanları yineledi ve bu sözcükler bir kez daha huzurlu, sakin ortamda melodramatik ve asılsız göründü.

Roger omuz silkti.

"Moira, Nicholson'ın Henry'ye uyuşturucu temin ettiğini düşünüyor ama bu yalnızca bir varsayım, elinde bununla ilgili bir kanıt

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yok. Bir doktor olarak Henry'nin hasta olduğunu düşünüp hastaneye yatırmak istemesi de çok doğal. Doktorlar her zaman çok hastaları olsun isterler. Nicholson ve Sylvia'nın arasında bir ilişki olduğunu düşünüyor ama şey... bu konuda kesin bir şey söyleyemem tabii."

Frankie, "Öyle düşündüğüne göre haklıdır da," diye sözünü kesti. "Bir erkeği karısından çok kim anlayabilir ki?"

"Tabii bu doğru olsa bile yine de adamın tehlikeli bir katil olduğu anlamına gelmez. Evli kadınlara âşık olan çok saygın erkekler vardır."

Frankie ısrar etti.

"Ama kadın kocasının kendisini öldürmek istediğini düşünüyor."

Roger onu şaşkınlıkla süzdü.

"Yani bunu ciddiye mi alıyorsunuz?"

"Ama o bir şekilde buna inanıyor."

Roger başını salladı ve bir sigara yaktı.

"Asıl sorun onun bu kuruntusunu ne derecede ciddiye almak gerektiği noktasında düğümleniyor. Grange insanı ürperten, tekinsiz bir yer, içerisi tuhaf hastalarla dolu. Orada yaşamak bile genç bir kadının dengesini altüst etmek için yeterli, özellikle de zaten sinirleri bozuksa."

"Yani bunun doğru olmayabileceğini mi söylüyorsun?"

"Öyle bir şey söylemedim. Moira içtenlikle kocasının kendisini öldürmek istediğine inanıyor olabilir iyi de bu inancının bir temeli var mı? Pek öyle görünmüyor."

Frankie birden Moira'nın tereddütle de olsa, "Bu yalnızca kuruntu sinirlerim bozuk," dediğini anımsadı. Buna rağmen Frankie bunun yalnızca bir kuruntu olmadığını hissediyor, ancak bu düşüncesini Roger'a açıklamakta zorlanıyordu.

Bu arada genç adam konuşmayı sürdürüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tabii o korkunç kaza günü Nicholson'ın Marchbolt'ta olduğunu kanıtlayabilirseniz ya da onunla şu Carstairs denilen adam arasında bir bağlantı bulabilirseniz durum değişir. Ama bana sorarsanız siz asıl şüphelilerin üzerinde durmuyorsunuz."

"Kimmiş onlar?"

"Şu... adları neydi? Hah, Hayman'lar..."

"Cayman'lar."

"Evet, onlar. O karıkocanın boğazlarına kadar bu olayın içine gömülmüş oldukları belli. Birincisi ölünün Pritchard olduğunu iddia etmişler. Sonra ısrarla adamın ölürken bir şey söyleyip söylemediğini öğrenmek istemişler. Üçüncüsüyse o Buenos Aires teklifinin onlardan geldiği ya da onlar tarafından ayarlandığı da çok akla yakın görünüyor..."

"Aslına bakarsanız insanın bir şey bildiği için öldürülmeye çalışılması ve – gerçekte bu bildiğinin ne olduğunu bile bilmemesi çok sinir bozucu bir durum. Birkaç sözcük yüzünden hayatının altüst olması çok can sıkıcı."

"Evet," dedi Roger sıkıntıyla. "Bu onlar açısından da yanlış. Şimdi de tüm zamanlarını bunu düzeltmek için harcamak zorundalar."

Frankie birden, "Ah!" diye haykırdı. "Aklıma bir şey geldi. Biz şimdiye dek sizin Moira'nın fotoğrafını alıp yerine Bayan Cayman' ınkini bıraktığınızı düşünüyorduk. "

Roger ciddiyetle, "Emin olun ki," dedi. "Anlattığınız Bayan Cayman gibi birinin fotoğrafını kalbimin üzerinde taşımaya hiç meraklı olmadım. Anlattıklarınızdan kadının iğrenç bir yaratık olduğu anlaşılıyor."

Genç kız, "Aslında kadın o kadar da çirkin değildi," diye açıkladı. "Bayağı, kaba ve vamp bir havası vardı. Bu durumda Carstairs'ın cebinde yalnız Moira'nın değil, Bayan Cayman'ın da fotoğrafı olması gerekir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Roger başıyla onayladı ve sordu.

"Nasıl yani? Ne düşünüyorsun?"

"Şöyle: Biri aşk diğeri işti. Carstairs'ın Cayman'ın fotoğrafını yanında taşımasının belirli bir nedeni olmalı. Belki de fotoğrafı birine gösterip kadını tanıyıp tanımadığını soracaktı. Ama sonra olaylar beklediği gibi gelişmedi. Belki de Bay Cayman onu izliyordu. Fırsatını bulunca sislerin arasında Carstairs'a sokuldu ve onu uçurumdan aşağıya itti. Carstairs düşerken hafif bir çığlık attı. Bu durumda Bay Cayman elinden geldiği kadar hızla koşarak ortadan kayboldu. Çevrede başka kimlerin olduğunu bilmiyordu tabii. Tabii kurbanının cebindeki fotoğraflardan haberi olmadığını düşünebiliriz. Peki, sonra ne oldu? Gazetelerde Bayan Cayman'ın fotoğrafı yayımlandı..."

Roger, kıza yardım etmeye çalıştı.

"Ve Cayman'lar paniğe kapıldılar..."

"Evet, kesinlikle. Bu durumda ne yapabilirlerdi? Hemen gözüpek ve cüretkâr bir plan yaptılar. Nasıl olsa Carstairs'ı İngiltere'de tanıyan pek yoktu. Bayan Cayman timsah gözyaşları dökerek polise gitti ve ölen adamı ağabeyi Alex Pritchard olarak teşhis etti. Tabii gezi iddialarını desteklemek için postaya çamaşır paketini vermeyi de unutmadılar."

Roger hayranlıkla gülümsedi.

"Biliyor musunuz Frankie, gerçekten çok zekisiniz."

Frankie güldü.

"Şimdi artık buna ben de inanıyorum. Aslına bakarsanız haklısınız. Artık zaman kaybetmeden Cayman'ların peşine düşmemiz gerekiyor. Bunu şimdiye kadar neden hiç düşünmedik bilemiyorum."

Aslında bu doğru değildi. Frankie bunu yapmamalarının nedenini çok iyi biliyordu aslında onlar katilin Roger olduğunu düşün-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

müş, onu izlemişlerdi. Yalnızca o anda bunu açıklamanın yeri ve zamanı olmadığını düşünüyordu.

Bir an durdu, sonra sordu.

"Moira Nicholson konusunu ne yapacağız?"

"Anlayamadım?"

"Zavallı korkudan ölecek! Sizi bu konuda çok vurdumduymaz görüyorum, Roger."

"Hiç de değilim, Frankie. Ama böyle zavallı, kendisine bile yararı dokunmayan insanlar sinirimi bozar."

"Haksızlık etmeyin! Moira ne yapabilir? Ne parası var, ne de gidecek yeri."

Roger hiç umulmadık bir şekilde, "Onun yerinde siz olsaydınız yapacak bir şeyler bulurdunuz!"

"Oh!" Frankie bir an için şaşırmıştı.

"Evet, yapardınız. Eğer gerçekten de birinin sizi öldürmek istediğinden şüphelenirseniz, öyle uysal uysal durup öldürülmeyi beklemezdiniz. Kaçardınız ve bir şekilde kendinize farklı bir yaşam kurardınız ya da siz sizi öldürmeyi düşünen insanı öldürürdünüz. Muhakkak *bir şey* yapardınız!"

Frankie bir an ne yapacağını düşündü.

Sonra düşünceli düşünceli, "Evet, kesinlikle bir şey yapardım," diye mırıldandı.

"Gerçek şu ki siz cesursunuz, Moira değil!"

Bu sözler Frankie'nin çok hoşuna gitmişti.

Moira Nicholson onun hoşlandığı tipte bir kadın değildi, zaten Bobby'nin ona gösterdiği yakın ilgiden de bir şekilde rahatsız olmuştu. Bütün bu olayların başlangıcı olan, Bobby'nin gördüğü fotoğraftaki kadına olan hayranlığını anımsıyordu da...

Neyse, diye düşündü. "Her şeye rağmen Roger çok farklı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Roger'ın çaresizlik içinde çırpınan insanlardan hoşlanmadığı açıktı. Diğer yandan Moira da Roger'ı kendine pek yakın bulmuyordu. Onun zayıf karakterli, uçarı biri olduğunu ama asla birini öldürebileceğini düşünmüyordu. Evet, Roger belki gerçekten zayıf karakterli, serseri ruhlu bir insandı ama cazip olduğu inkâr edilemezdi. Bunu Merroway Malikânesi'ne geldiği ilk anda hissetmişti.

Roger yavaşça, "Frankie," dedi. "Siz isterseniz bir erkeğe her şeyi yaptırabilirsiniz..."

Frankie birden hem utandı hem de heyecanlandı. Hemen konuyu değiştirmeye çalıştı. "Ağabeyiniz ne olacak?" diye sordu. "Hâlâ onun Grange'a gitmesini istiyor musunuz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

22. BÖLÜM

Bir Kurban Daha

Roger, "Hayır," dedi. "İstemiyorum. Henry'nin tedavi edilebileceği daha başka birçok klinik var. Önemli olan Henry'nin tedaviyi kabul etmesi."

Frankie, "Sizce bu zor mu olacak?" diye sordu.

"Evet, korkarım öyle. Henry'nin geçen gece söylediklerini siz de duydunuz. Ama onu pişmanlık modunda yakalarsak durum farklı olur tabii. Ah, işte Sylvia da geliyor."

Bayan Bassington–ffrench evden çıktı, etrafına bakındı. Frankie'yle Roger'ı görünce çimenlerin üzerinden onlara doğru geldi.

Yüzünde çok gergin ve endişeli bir ifade vardı.

"Roger, deminden beri her yerde seni arıyordum." Sonra Frankie'nin onları yalnız bırakmak için hamle yaptığını fark edince birden bağırdı. "Hayır, hayatım, lütfen gitme. Tanrım, ne körmüşüm! Gizlemenin ne yararı var ki? Üstelik senin de zaten bu gerçeği bildiğin kanısındayım. Bunun bir süredir farkındaydınız, değil mi?"

Frankie başıyla onayladı.

"Ne kadar körmüşüm, sanki dünyaya gözlerimi kapamışım." Sylvia acı acı inledi. "İkinizin açıkça gördüğü bir şeyden ben şüphelenmedim bile. Yalnızca kendi kendime Henry'nin hepimize kar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şı neden bu kadar değiştiğini sorup duruyordum. Bu beni çok mutsuz ediyordu ama hiçbir zaman böyle bir şeyden şüphelenmedim." Durakladı. Daha sonra çok daha sakin bir ses tonuyla, "Doktor Nicholson benimle konuştuktan sonra doğruca Henry'ye gittim. Onunla konuştum, yanından şimdi ayrıldım." Belli belirsiz burnunu çekip, hıçkırdıktan sonra diye ekledi. "Roger – artık her şey düzelecek. Henry, Grange'a gitmeyi ve kendini Doktor Nicholson'ın ellerine teslim etmeyi kabul etti. Ona inanıyor. Yarın kliniğe yatacak."

Roger'la Frankie aynı anda haykırdılar.

"Oh hayır! Sakın!"

Sylvia onları şaşkınlık içinde süzdü.

Roger kararsızlıkla, çekinerek, "Sylvia," diye mırıldandı. "Ben bu konuyu çok düşündüm. Bence Henry'nin Grange gitmesi doğru olmayacak."

Sylvia şüpheyle, "Yani, onun evde, kendi kendine iyileşebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır, hayır. Daha başka klinikler var daha uzakta. Bence bu çevrede kalması yanlış."

Frankie de ona destek vermeye çalıştı.

"Ben de aynı fikirdeyim."

Sylvia, "Ben sizin gibi düşünmüyorum," dedi. "Henry'nin buradan uzakta olmasına dayanamam. Ayrıca Doktor Nicholson çok anlayışlı ve iyi bir insan. Henry onun kontrolü altında olursa içim rahat edecek."

Roger, "Senin Nicholson'dan hoşlanmadığını sanıyordum, Sylvia?" dedi.

"Fikrimi değiştirdim." Sylvia rahat ve içten konuşuyordu. "Bugün öğleden sonra bana karşı o kadar nazik ve anlayışlıydı ki. Hiç kimse daha iyi olamazdı. Böylece onun hakkındaki önyargılarımda yanılmış olduğumu anladım."

Kısa bir sessizlik oldu. Zor bir durumdu. Frankie de Roger da ne diyeceklerini bilemiyorlardı.

Sylvia, "Zavallı Henry," diye mırıldandı. "Benimle konuşurken perişandı. Adeta çöktü. Bunu benim bilmem yıktı onu. Sonra Tommy'le benim hatırım için bu berbat alışkanlıktan kurtulmaya çalışacağını ama bağımlılık tedavisinin çok zor olduğunu, ne kadar özveri gerektirdiğini hayal bile edemeyeceğimi söyledi. Gerçi Doktor Nicholson ayrıntılarıyla açıklamıştı, ama ben yine de bilmediğimi söyledim. Bunun bir tür saplantı olduğunu – insanların bu gibi eylemlerinden dolayı suçlanamayacaklarını söyledi. Oh Roger, bu çok korkunç bir durum. Ama Doktor Nicholson gerçekten çok iyi. Ona güveniyorum."

"Yine de ben..." diye söze başlayan Roger cümlesini tamamlayamadı.

Sylvia ona döndü.

"Seni hiç anlamıyorum Roger. Neden fikrini değiştirdin ki? Daha yarım saat önce Henry'nin Grange'a gitmesi için her şeyi yapmaya hazır gibiydin."

"Evet ama bu arada bu konuyu düşünecek zamanım oldu ve..."

Sylvia yeniden sözünü kesti.

"Her neyse, ben kararımı verdim. Henry, Grange'a yatacak, başka bir yere değil. Onu Doktor Nicholson'ın tedavi etmesini istiyorum."

Bu durumu sessizlikle karşıladılar.

Neden sonra Roger iç geçirerek ekledi.

"Bu durumda ben gidip Nicholson'a telefon edeyim. Şu sıralar herhalde evdedir. Bence onunla konuşmam gerekiyor."

Sylvia'nın yanıtını beklemeyerek arkasını döndü ve hızla eve doğru gitti. İki kadın arkasından bakakaldılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sylvia sabırsızca, "Roger'ı hiç anlayamıyorum," diye söylendi. "Daha yarım saat önce Henry'yi Grange'a göndermem için beni kandırmaya çalışıyordu."

Sesinde belli belirsiz bir öfke vardı.

Frankie, "Aslına bakarsan ben de Roger'la aynı fikirdeyim," dedi. "Bir dergide okumuştum. Böyle durumlarda hastaların evlerinden ve yörelerinden uzaktaki bir kliniğe yatırılmaları çok daha iyi sonuç veriyormuş."

Sylvia omzunu silkti.

"Bence bu saçma."

Frankie ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sylvia'nın bu umulmadık inadı durumu güçleştiriyordu. Birden ne olduysa olmuş, Sylvia daha önce ne kadar şiddetle karşıysa şimdi de bir o kadar Nicholson'a taraf olup çıkmıştı. Bu durumda bir iddiada bulunmak, özellikle de bunu kanıtlarla desteklemek çok zordu. Frankie, Sylvia'ya tüm öyküyü anlatmayı düşündü – acaba inanır mıydı? Üstelik Roger bile Nicholson'ın suçlu olabileceğine tam olarak inanmazken? Sylvia'nın, üstelik de daha yeni doktorun sıkı bir taraftarı olmuşken, böyle bir olasılığı kesinlikle reddedeceği açıktı. Hatta gidip, her şeyi doktora anlatabilirdi bile. Bu gerçekten zor bir durumdu.

Hava yavaş yavaş kararmaya başlamıştı. Alçaktan uçan bir uçak motorlarının tüm homurtusuyla iz bırakarak bulutları yarıp geçti. Frankie'yle Sylvia başlarını kaldırarak bu gümüş kuşa baktılar. İkisi de böyle bir bahane çıkmış olmasının mutluluğu içindeydi, çünkü ne söyleyeceklerini bilemiyorlardı. Böylece Frankie düşüncelerini toparlayabilmek için zaman kazandı, Sylvia ise öfkesini bastırmak.

Uçak ağaçların üzerinden uzaklaşır ve gürültüsü de gitgide kaybolurken, Sylvia birden Frankie'ye döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu çok korkunç bir şey," dedi kırgın, küskün bir ses tonuyla. "Hepiniz Henry'yi yanımdan uzaklaştırmaya çalışıyorsunuz."

Frankie hemen itiraz etti.

"Hayır, hayır. Kesinlikle öyle değil."

Bir an düşündü.

"İnan bu doğru değil. Ben sadece Henry'nin en iyi şekilde tedavi edilmesini istiyorum. Bence bu Doktor Nicholson, bir şarlatan."

Sylvia inatla başını salladı.

"Hiç de değil. Böyle bir şeyi kabul edemem. Olağanüstü bir doktor o. Çok zeki bir insan ve Henry'nin de Doktor Nicholson gibi birine ihtiyacı var."

Sylvia tavrıyla sanki Frankie'ye meydan okuyordu. Frankie Nicholson'ın onu bu kadar kısa bir sürede böylesine etkileyebilmiş olmasına şaşıyordu. Sylvia'nın daha önce adama karşı duyduğu tüm şüpheler, güvensizlik tamamen kaybolmuş gibiydi.

Frankie her olasılığa karşın bu konuda başka bir şey söylememeyi yeğledi.

O sırada Roger evden çıkarak onlara doğru geldi. Soluk soluğaydı.

"Nicholson evde yok. Ona mesaj bıraktım."

Sylvia, "Doktor Nicholson'la konuşmak için neden bu kadar acele ettiğini hiç anlamıyorum," dedi. "Henry'nin Grange'a gitmesini isteyen sendin. Her şey ayarlandı, Henry de kabul etti."

Roger sevecen bir tavırla, "Sylvia," dedi. "Sonuçta Henry benim ağabeyim, bu konuda benim de söyleyecek bir şeylerim olmalı. Benim de fikrimin alınması gerekir."

Sylvia inatla, "Ama Grange'ı isteyen sendin, bu senin planındı," diye bağırdı.

"Evet, ama daha sonra Nicholson'la ilgili bazı şeyler duydum..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne duydun. Sana inanmıyorum."

Hiddetle dudağını ısırarak birden arkasını döndü ve eve doğru koşmaya başladı.

Roger, Frankie'ye döndü.

"İşte bu kötü oldu. İşler karıştı."

"Hem de çok."

"Sylvia bir kez bir şeye karar verdi mi ölse sözünden dönmez. Çok inatçıdır."

"Şimdi ne yapacağız?"

Tekrar bahçedeki banka oturarak dikkatle bu konuyu tartışmaya başladılar. Roger her şeyi Sylvia'ya anlatmanın yanlış olacağı konusunda onunla hemfikirdi. En iyi çözümün doktoru engellemek olacağı kanısındaydı.

"Peki, ama ona ne söylemeyi düşünüyorsun?"

"Pek fazla bir şey söyleyeceğimi sanmıyorum yalnızca bir şeyleri ima edebilirim. Her şekilde bir konuda sizinle hemfikirim, Henry'nin kesinlikle Grange'a gitmemesi gerekiyor. Eğer kimliğimiz ortaya çıkacak olsa bile bunu ne pahasına olursa olsun engellemeliyiz."

Frankie, "Bunu yaparsak tüm kozları onun eline vermiş oluruz," diye anımsattı.

"Biliyorum. Bu yüzden öncelikle diğer tüm yolları deneyeceğiz. Lanet olsun! Ah Sylvia neden sanki tam da şimdi inatlaşıyorsun ki?"

"Bu Nicholson'ın gerçekten güçlü olduğunu gösteriyor."

"Evet... Biliyor musunuz, kanıt olsa da olmasa da söylediklerinize inanmaya başlıyorum... bu da neydi?"

İkisi birden ayağa fırladılar.

Frankie mırıldandı.

"Silah sesine benziyordu. Evden geldi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir an birbirlerine baktılar, ardından eve doğru koşmaya başladılar. Eve, oturma odasının terasa açılan penceresinden girdiler ve doğruca antreye gittiler. Sylvia antrenin ortasında donakalmıştı. Yüzü bembeyazdı.

"Duydunuz mu?" diye inledi. "Silah sesine benziyordu, Henry'nin kütüphanesinden geldi..."

Dizleri bükülmeye başlamıştı, olduğu yerde sallanıyordu. Bayılacak gibiydi. Roger düşmemesi için hemen onun beline sarıldı.

Frankie ise kütüphanenin kapısına koştu. Kapının tokmağını bastırdı.

"Kilitli!"

Roger, "Terasa açılan pencere!" diye haykırdı.

Baygınlık geçiren Sylvia'yı oradaki bir kanepeye yatırdılar. Sonra yeniden oturma odasından geçip terasa çıktılar ve evin etrafından dönüp Henry'nin kütüphanesinin terasa açılan camlı kapısına ulaştılar. Kapı sımsıkı kapalıydı. Roger'la Frankie başlarını cama dayayarak içeriye baktılar. Güneş batmak üzereydi buna rağmen alacakaranlıkta görmeleri gerekeni gördüler.

Henry Bassington-ffrench yazı masasının üzerine yığılmıştı. Şakağında bir kurşun deliği vardı ve kanıyordu. Elinden düşen tabanca ise yerde, halının üzerinde duruyordu.

Frankie ürperdi ve titrek bir sesle, "Tanrım," dedi. "İntihar etmiş. Korkunç bir şey bu!"

Roger boğuk bir sesle, "Biraz geride durun," dedi. "Camı kırmalıyım."

Ceketini eline sararak, kapıya şiddetli bir yumruk indirdi. Cam müthiş bir şangırtıyla kırıldı. Roger kırık cam parçalarını özenle aldı, sonra elini açılan delikten içeri uzatarak tokmağı çevirdi. Kapı açıldı.

Frankie'yle Roger içeri girdiler.

BELONGS TO Kaktüs TEAM

O sırada Sylvia'yla Doktor Nicholson koşarak yanlarına geldiler.

Sylvia, "Doktor burada," diye haykırdı. "Şimdi geldi! Heṇry'ye – Henry'ye – bir şey olmuş mu?"

Sonra masaya yığılıp kalmış olan kocasını fark ederek bir çığlık attı.

Roger hemen pencereden dışarı terasa çıktı. Doktor Nicholson, Sylvia'yı onun kollarına doğru itti.

"Onu götürüp, yatırın," dedi. "Eğer alırsa biraz konyak da içirmeye çalışın. Burada daha fazla kalmaması doğru olur."

Sonra pencereden içeri girerek, Frankie'nin yanına gitti.

Doktor Nicholson ağır ağır başını salladı.

"Ne korkunç bir şey bu. Zavallı. Demek tedavi olmak istemiyordu ya da bununla yüzleşecek durumda değildi."

Ölünün üzerine eğildi. Sonra da hemen doğruldu.

"Yapılacak bir şey yok. Ölmüş. Acaba mektup bıraktı mı? İntihar edenler genellikle bunu yaparlar."

Frankie, Nicholson'a yaklaştı. Hemen yanında durdu. Üzerinde aceleyle birkaç satır karalanmış bir kâğıt parçası hemen Henry Bassington-ffrench'in dirseğinin dibinde duruyordu. Mektubun anlamı ortadaydı.

"Tek çare buydu (diye yazmıştı Henry Bassington-ffrench). *Başka yolu yoktu. Bu berbat alışkanlık öylesine kanıma işledi ki onunla savaşmaya gücüm yok. Sylvia – sevgili Sylvia ve Tommy – sizleri düşündüğüm için bu yolu seçiyorum, sizin için en iyisi bu. Elveda Sylvia. Elveda Tommy. Tanrı sizi korusun ve mutlu etsin, sevgililerim benim. Beni bağışlayın..."*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie'nin boğazına bir yumruk tıkanmıştı sanki.

Doktor Nicholson, "Hiçbir şeye el sürmememiz gerekiyor," dedi. "İnceleme yapılması gerekiyor. Hemen polise telefon etmeliyiz."

Frankie, doktorun işaretiyle kapıya doğru gitti. Sonra da birdenbire durakladı.

"Anahtar kilitte değil."

"Öyle mi? Belki de cebindedir."

Diz çöküp dikkatle ölünün üzerini aradı. Ölen adamın ceketinin cebinden büyük bir anahtar çıkardı.

Frankie anahtarı denedi. Anahtar kilide hemen uydu. Kapı açıldı. Beraberce antreye çıktılar.

Doktor Nicholson doğruca telefona gitti.

Frankie'nin ise gözleri kararıyor, dizleri titriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

23. BÖLÜM

Moira Kayboluyor

Frankie bir saat kadar sonra Bobby'yi telefonla aradı.

"Hawkins'le mi görüşüyorum? Bobby –olanları duydun, değil mi? Seninle buluşmalıyız. Sanırım sabah erken buluşmamız en doğrusu olacak. Kahvaltıdan önce yürüyüşe çıkarım. Sekiz uygun mu, bugün buluştuğumuz o yerde."

Bobby meraklı kulaklara karşı tedbir olarak üçüncü kez saygıyla, "Emredersiniz, hanımefendi," dedikten sonra telefonu kapadı.

Ertesi sabah randevu yerine ilk ulaşan Bobby oldu. Ama Frankie de onu fazla bekletmedi. Genç kızın yüzü sapsarıydı. Solgun ve yorgun görünüyordu.

"Günaydın Bobby, ne korkunç, değil mi? Bütün gece uyuyamadım."

Bobby, "Henüz olayın ayrıntılarını bilmiyorum," dedi. "Bana yalnızca Bay Henry Bassington-ffrench'in intihar ettiği söylendi. Bu doğru, değil mi?"

"Evet. Sylvia onunla konuşup tedavi olması için onu ikna etmeye çalışıyordu. Sanırım bu konuşma cesaretini kırdı. Kütüphaneye girmiş, kapıyı arkasından kilitlemiş, bir kâğıdın üzerine birkaç satır

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karalamış ve kendini vurmuş. Ah, Bobby hali öyle feciydi ki! Çok korkunç bir olay!"

İkisi de bir süre sessiz kaldılar.

Bobby mırıldandı.

"Biliyorum."

Bir süre konuşmadılar.

Daha sonra Frankie, "Sanırım artık bugün buradan ayrılmam daha doğru olur," dedi.

"Evet, öyle. Şey o – yani Bayan Bassington-ffrench ne durumda?"

"Zavallı, çok sarsıldı perişan. Cesedi bulduğumuzdan beri onu görmedim. Bu onun için büyük bir şok olmalı, çok ağır bir darbe."

Bobby başıyla onayladı.

Frankie, "Sen saat on birde arabayı getir," dedi.

Bobby yanıt vermedi. Frankie sabırsızlık içinde ona baktı.

"Ne oldu, neyin var senin Bobby? Beni dinlemiyorsun, sanki aklın başka bir yerde."

"Affedersin. Ben... şey..."

"Evet?"

"Şey... acaba diyordum. Yani... şey... sanırım bu doğru, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun, ne doğru mu?"

"Yani onun intihar ettiği, bu doğru mu?"

"Ah," dedi Frankie. "Şimdi anlıyorum." Kısa bir süre düşündü. Sonra, "Evet," diyerek başını salladı. "Bu gerçekten de intihardı."

"Bundan emin misin, Frankie? Moira, Doktor Nicholson'ın iki kişiyi ortadan kaldırmaya hazırlandığını söyledi. Ve – *bunlardan biri öldü.*"

Frankie bir süre daha düşündü. Sonra da kararlılıkla, "İntihar olması gerekir," dedi. "Silah sesi duyulduğunda Roger'la bahçedey-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dim. Hemen birlikte oturma odasından geçip antreye koştuk. Kütüphanenin kapısı içeriden kilitlenmişti. Evin dışından dolaşıp terasa açılan pencereye gittik. Orası da öylesine sıkı kapatılmıştı ki Roger içeri girebilmek için camı kırmak zorunda kaldı. Nicholson ise daha sonra ortaya çıktı, o zamana kadar evde bile yoktu."

Bobby'nin kaşları çatıldı. Bu bilgiyi değerlendiriyordu.

"Evet, intihara benziyor. Ama Nicholson'ın hemen olayın ardından ortaya çıkması ilginç!"

"O akşamüzeri evden ayrılırken bastonunu unutmuş. Onu almaya gelmiş."

"Frankie ya Henry Bassington-ffrench'i gerçekten Nicholson öldürdüyse..."

"Öncesinde adamı bir intihar mektubu yazmaya ikna ederek mi?"

"Sahte bir intihar mektubu yazmak zor mu? Bence bu dünyanın en kolay işi. El yazısındaki her tür değişiklik aşırı huzursuzluk ve gerginlikle açıklanabilir."

"Bu doğru. Devam et anlatmaya ya sonra?"

"Nicholson, Bassington-ffrench'i vurdu. Hazırladığı mektubu bırakarak dışarı çıktı. Kapıyı da kilitledi. Birkaç dakika sonra da sanki henüz gelmiş gibi ortaya çıktı."

Frankie esefle başını salladı.

"İyi bir fikir, ama olmadı, " dedi. "Oda kapısının anahtarı Henry Bassington-ffrench'in cebindeydi."

"Anahtarı kim buldu?"

"Şey, Doktor Nicholson."

"Gördün mü? Anahtarı sanki Henry'nin cebinde bulmuş gibi yapmaktan daha kolay ne var?"

"Onu dikkatle izlediğimi unutuyorsun. Anahtarın gerçekten Henry'nin cebinde olduğundan eminim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sen hiç 'sihirbaz' izlemedin mi? İnsan o zaman da aynı şeyi düşünür. Adam el çabukluğuyla silindir şapkasından tavşan çıkarır, halbuki sen daha önceden orada olmadığına yemin etmeye hazırsındır. Nicholson eğer sandığımız gibi soğukkanlı bir katilse, o zaman bu anahtar oyununu düzenlemek onun için çocuk oyuncağı olmalı biraz el çabukluğu yeterli."

"Bu konuda haklı olabilirsin, ama emin ol Bobby bu bana yine de pek olası görünmüyor. Silah patladığı sırada Sylvia evdeydi ve sesi duyar duymaz antreye koştu. Eğer katil Nicholson olsa, ateş ettikten sonra kütüphanenin kapısından çıkması gerekirdi. O zaman da Sylvia ile burun buruna gelirlerdi. Ayrıca Sylvia bize doktorun arabasıyla evin önündeki yoldan geldiğini gördüğünü, onu karşılamak için beklediğini söyledi. Sonra onu alıp terastan kütüphanenin penceresine getirdi. Hayır Bobby bunu söylemekten bile nefret ediyorum ama adamın sağlam kanıtı var. Nicholson katil olamaz."

Bobby hiddetle homurdandı.

"Ben prensipte böyle durumlarda sağlam kanıtı olanlara pek güvenmem."

"Ben de öyle. Ama bunda nasıl bir hile olabileceğini düşünüyorsun onu anlamıyorum."

"Öyle bir şey yok. Sylvia Bassington-ffrench'in sözüne inanmamız gerekir."

"Evet, öyle."

"Neyse," dedi Bobby iç çekerek. "Sanırım bu olayın intihar olduğunu kabul etmek durumundayız. Zavallı! Frankie, bundan sonraki hamlemiz ne olacak?"

"Cayman'lar!" dedi Frankie. "Şimdiye kadar onlarla ilgilenmemekle hata ettiğimizi düşünüyorum. Cayman'ların adresi sendeydi, değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Resmi soruşturmadaki adresleriyle bana verdikleri adres aynı. St. Leonard's Gardens, Paddington."

"Sence de onları araştırmayı ihmal etmemiz büyük bir hata değil mi?"

"Kesinlikle. Bu arada Frankie onları orada bulabileceğimizi de pek sanmıyorum. Kuş çoktan uçmuştur. Sonuçta Cayman'lar da dünkü çocuk değil."

"Kaçmış olsalar bile onlar hakkında yine bilgi toplayabilirim."

"Neden – *ben* – diyorsun?"

"Çünkü – bir daha söyleyeyim – senin bu olayın içinde görünmemenin daha doğru olacağını düşünüyorum. Aynen olaydaki kötü adamın Roger olduğunu düşünüp buraya geldiğimiz zaman olduğu gibi... Onlar seni tanıyorlar, beni ise tanımıyorlar."

"Doğru. Peki, onlara kendini kim olarak tanıtacaksın?"

Frankie, "Politikayla ilgilenen biri olabilirim," dedi. "Örneğin kapı kapı dolaşıp oy isteyen biri olabilirim. Yanımda da broşür götürürüm."

"İyi ya – ama bana kalırsa kuşlar çoktan uçtular." Bobby bir an durdu. "Bu arada düşünülmesi gereken biri daha var... Moira."

Frankie, "Tanrım!" diye haykırdı. "Moira'yı tamamen unutmuştum."

Bobby onu soğuk bakışlarla süzdü.

"Bunun farkındayım."

Frankie düşünceliydi. "Hakkın var..." diye mırıldandı. "O konuda da bir şeyler yapmamız gerekiyor."

Bobby başıyla onayladı. Gözlerinin önünde Moira'nın güzel ve gizemli yüzü belirmişti. Bu yüzde derin bir ıstırap, trajik bir şey vardı. Alan Carstairs'ın cebinden o fotoğrafı aldığı anda da aynı şeyi hissetmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eğer Grange'a gittiğim gün akşam Moira'nın ne durumda olduğunu görseydin," dedi. "Korkudan çıldırmış gibiydi – inan bana Frankie, *o haklı*, bunu hissediyorum. Anlattıkları hayal, kuruntu ya da öyle bir şey değil. Eğer Nicholson, Sylvia Bassington-ffrench'le evlenmek istiyorsa önünde ortadan kaldırması gereken iki engel vardı. Biri kalktı. Moira'nın yaşamının da pamuk ipliğine bağlı olduğunu ve geç kalırsak, çok kötü şeyler olabileceğini hissediyorum."

Bu sözlerin etkisiyle Frankie de ciddileşti.

"Çok haklısın hayatım. Hemen bir şeyler yapmalıyız. Söyle ne yapalım?"

"Moira'yı hemen – en kısa zamanda – Grange'dan ayrılmaya ikna edelim."

Frankie başıyla onayladı.

"İyi ya, ona Wales'e, bizim şatoya gitmesini söyleriz. Allah bilir ya orada her yerden daha güvende olur."

"Eğer bunu ayarlayabilirsen çok sevinirim Frankie."

"Tabii ayarlarım hiç sorun değil Bobby. Babam zaten şatoya gelip gideni umursamaz. Ayrıca Moira'dan hoşlanacağı kesin, Moira her erkeği etkileyebilecek biri, öylesine dişi ki. Nedense erkeklerin hepsi böyle zavallı ve kendini idare edemeyen kadınlardan hoşlanırlar."

Bobby hemen, "Ben Moira'nın kendini idare edemeyecek, aciz bir kadın olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Saçmalama. Moira olduğu yerde öylece oturup, hiçbir şey yapmadan yılanın kendisini yutmasını bekleyen küçük bir serçeye benziyor."

"Ne yapabilir ki?"

Frankie coşkuyla haykırdı.

"Bir sürü şey!"

"Bence bu olanaksız. Ne parası, ne de bir yakını var..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bobby seni duyan da küçük bir kızı yetimhaneye almaları için ricaya gelmişsin sanır."

"Pardon..."

Gergin bir sessizlik oldu.

Daha sonra Frankie öfkesini bastırmaya çalışarak, "Neyse, ben Moira konusunu hallederim sen üzülme," dedi. "Bence bunu bir an önce çözümlememiz gerekiyor."

"Bence de. Frankie gerçekten çok iyisin..."

Frankie onun cümlesini tamamlamasına fırsat vermedi.

"Tamam sorun değil. Sen sanki kızın el ve ayakları tutmuyormuş, kendi dili ve beyni yokmuş gibi ağzından sular akarak saçmalamadığın sürece benim için ona arka çıkmak da, dostça davranmak da hiç sorun değil."

"Ne demek istediğini anlayamıyorum."

"Neyse şimdi bunu tartışmanın yeri ve zamanı değil. Bence her ne yapacaksak elimizi çabuk tutup hemen harekete geçmeliyiz. Anlaştık mı?"

"Tamamdır. Bildiğin yolda ilerle Lady Macbeth!"

Frankie birden o an konuşmakta oldukları konunun tamamen dışına çıkarak, "Bildiğin gibi," dedi. "Her zaman Macbeth'i tüm o cinayetlere azmettirenin Lady Macbeth olduğuna inanmışımdır, sebebi de tekdüze yaşamdan sıkılmış olmasıdır. Macbeth'in karısının içini bayıltan alçakgönüllü, sıradan, halim selim, heyecandan yoksun erkeklerden biri olduğundan eminim. Bir kez yaşamında cinayet işleyince, kötülüğün karşı konulması güç, çekiciliğini hissetti ve daha önceki aşağılık kompleksi yerini aşırı düzeyde kendini beğenmeye, bir anlamda ego maniye bıraktı."

"Bu konuda kitap yazmalıydın, Frankie."

"Yazma yeteneğim yok. Neyse, neden bahsediyorduk? Oh evet, Moira'nın kurtarılması. Bence arabayı on buçuk gibi getirsen iyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olur. Doğruca Grange'a gider, Moira'yla görüşmek istediğimi söylerim. Eğer oradaysa ona sözünü anımsatır ve hemen benimle gelmesini söylerim. Sonra da onu buradan uzaklaştırırım."

"Çok iyi Frankie. Zaman kaybetmeyecek olmamız çok doğru. Bir kaza daha olmasından korkuyordum."

"Öyleyse on buçukta görüşüyoruz."

Frankie, Merroway Malikânesi'ne döndüğünde saatler dokuz buçuğu gösteriyordu. Kahvaltı servisi henüz yapılmıştı. Roger kahvesini dolduruyordu. Bitkin görünüyordu.

Frankie, "Günaydın," dedi "Çok kötü bir gece geçirdim, bir türlü uyuyamadım. Sonunda yedi gibi kalkıp yürüyüşe çıktım."

"Seni bütün bu üzücü olayları yaşamak zorunda bıraktığımız için gerçekten çok üzgünüm."

"Sylvia nasıl?"

"Dün akşam ancak sakinleştirici bir ilaç verildikten sonra biraz uyuyabildi. Sanırım hâlâ uyuyor. Zavallı kızcağız, onun için çok üzülüyorum. Henry'ye çok bağlıydı."

"Biliyorum."

Kısa bir aranın ardından Frankie artık eve dönmek istediğini açıkladı.

Roger hışımla, "Bence de bu durumda en doğrusu gitmen," dedi. "Resmi soruşturma cumaya. Eğer senin de bulunman gerekirse haber veririm. Her şey savcıya bağlı."

Roger bir fincan kahvenin yanında bir tost yedikten sonra onu bekleyen işlerle ilgilenmek üzere oradan ayrıldı. Frankie onun adına üzgündü. Ailedeki böyle bir intiharın ardından çıkabilecek dedikoduları, meraklı bakışları ve söylentileri tahmin edebiliyordu. O sırada Tommy geldi ve Frankie çocuğu eğlendirerek bu zor durumu atlatmasını sağlamaya çalıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bobby arabayı on buçuğa doğru malikânenin önüne getirdi. Frankie'nin eşyaları hemen bagaja yerleştirildi. Frankie, Tommy ile vedalaştıktan sonra Sylvia'ya bir not bıraktı. Ve Bentley Merroway' den ayrıldı.

Grange'a giden yolu çok kısa bir sürede geçtiler. Frankie daha önce oraya gitmemişti. Büyük demir kapılar, yüksek duvarlar ve azmanlaşmış çalılıkları görünce tüyleri diken diken oldu.

"Bobby ne korkunç bir yer burası. Moira'nın sinirlerinin neden o kadar bozulduğunu şimdi daha iyi anlıyorum."

Ön kapıya gittiler. Bobby arabadan inerek zili çaldı. Ancak uzunca bir süre sonra eşikte beyaz giysili bir hemşire belirdi.

Bobby, "Bayan Nicholson burada mıydı?" diye sordu.

Kadın kısa bir kararsızlığın ardından yana çekildi ve antreye açılan kapıyı sonuna kadar açtı. Frankie arabadan inerek içeri girdi. Kapı arkasından kapandı. Kapı kapanırken çıkan şangırtıyı duyan Frankie ister istemez irkildi. Kapının arkasında ağır sürgüler ve kilitler olduğu anlaşılıyordu. Sanki onu bu korkunç – uğursuz– yere hapsediyorlardı.

"Saçmalama," dedi kendi kendine. "Bobby dışarıda arabada bekliyor. Buraya herkesin gözü önünde açıkça geldim. Başıma bir şey gelemez."

Kendini bu tekinsiz duygulardan kurtararak hemşirenin peşinden merdivenlerden yukarı çıktı ve uzun bir koridorda ilerledi. Hemşire onu vazoları çiçeklerle dolu küçük ve sevimli bir odaya aldı. Frankie rahatlamış, morali düzelmişti. Hemşire bir şeyler mırıldanarak odadan çıktı.

Yaklaşık beş dakika sonra ise Doktor Nicholson içeri girdi.

Frankie ilk anda ürperdiyse de hemen nazikçe gülümsedi ve elini uzatarak bunu belli etmemeye de çalıştı.

"Günaydın."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Günaydın, hoş geldiniz Lady Frances. Umarım bana Bayan Bassington-ffrench'in durumunun kötüleştiğini haber vermeye gelmemişsinizdir."

"Hayır, hayır." Frankie hafifçe gülümsedi. "Oradan ayrıldığımda henüz uyuyordu."

"Zavallı kadın. Sanırım özel doktoru onunla yakından ilgileniyordur."

"Ah evet, tabii. Neyse, sanırım işiniz çok. Zamanınızı almayayım Doktor Nicholson. Eşinizi ziyaret etmek istiyordum."

"Moira'yı ha? Çok naziksiniz."

Doktorun kalın camlı gözlüklerinin ardındaki uçuk mavi gözlerinde sert bir ifade mi belirmişti yoksa bu yalnızca Frankie'nin kuruntusu muydu?

Doktor Nicholson yineledi.

"Evet, gerçekten çok naziksiniz."

Frankie, "Henüz uyanmadıysa sorun değil. Oturup bekleyebilirim," dedi.

Doktor Nicholson, "Ah kalktı tabii," dedi ve ekledi. "Lady Frances –gerçekten çok naziksiniz– sanırım bu nezaketiniz Moira'nın da çok hoşuna giderdi."

"Gider miydi?" Frankie'nin sesi sertleşmişti.

Doktor genç kızla tanıştıklarından beri ilk defa düzgün ve bembeyaz dişlerini göstererek güldü.

"Evet, maalesef karım bu sabah gitti."

Frankie şaşırmıştı.

"Gitti mi? Nereye?"

"Canı biraz değişiklik istedi. Kadınları bilirsiniz Lady Frances. Burası genç bir kadın için oldukça sıkıcı ve kasvetli bir yer. Moira da biraz hava alıp eğlenmesi gerektiğini düşündü ve gitti."

Frankie sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Nereye gittiğini bilmiyor musunuz?"

"Sanırım Londra'ya. Biraz alışveriş yapacak, tiyatrolara gidecek. Siz hanımların Londra'da neler yaptıklarını benden daha iyi bilirsiniz."

Frankie, adamın gülümsemesinin belki de karşılaştığı en iğrenç şey olduğunu düşündü.

Yine de neşeyle, "Ben de bugün Londra'ya gidiyorum," dedi. "Moira'nın adresini bana verir misiniz?"

Doktor Nicholson omuzlarını silkti.

"Moira genellikle Savoy Otel'de kalır. Ama bunu kesin olarak ancak yarın bilebilirim. Korkarım haber verme konusunda Moira hiç titiz değil. Sanırım karıkoca bu gibi konularda oldukça özgür davranıyoruz. Ama yine de onu Savoy'da bulabileceğinizi umuyorum. Savoy hoş bir yer."

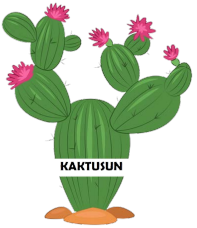
Kapıyı açtı. Frankie daha ne olduğunu anlayamadan, kendisini dışarıda, ön kapıya doğru giderken buldu. Doktor elini sıkıyordu. Hemşire ise ön kapıyı açmıştı bile.

Frankie'nin en son duyduğu doktorun kibar ama biraz da alaycı sesiydi.

"Karımı ziyarete gelmeyi düşünmeniz gerçekten çok büyük nezaket Lady Frances."

Frankie buna yanıt veremedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

24. BÖLÜM

Cayman'ların İzinde

Frankie, Grange'dan tek başına çıkınca Bobby kayıtsız şoför tavrını daha fazla sürdürmekte zorlandı.

Frankie, hemşirenin onları izliyor olabileceği olasılığını dikkate alarak, "Staverley'ye dönelim Hawkins!" dedi.

Arabayla bahçe yolunda ilerleyip büyük demir kapıdan çıktılar. Hastaneden yeteri kadar uzaklaştıklarını düşünüp Bobby arabayı kenara çekti, merak içinde Frankie'ye baktı.

"Ne oldu?"

Yüzü sapsarı olan Frankie sıkıntıyla yanıt verdi.

"Bobby, durum hiç hoşuma gitmedi. Moira gitmiş."

"Gitmiş mi? Bu sabah mı?"

"Ya da dün gece."

"Bize haber vermeden mi?"

"Bobby buna inanmıyorum. Adam yalan söylüyordu. Bundan eminim."

Bobby de sapsarı kesildi.

"Çok geç kaldık!" diye mırıldandı. "Aptallık ettik. Moira'nın dün kliniğe dönmesine izin vermeyecektik."

Frankie titrek bir sesle, "Onun da –öldüğünü– sanmıyorsun ya?" diye fısıldadı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir iki dakika kadar konuşmadan öylesine durdular.

Daha sonra Bobby kendi kendini de buna inandırmaya çalışıyormuş gibi çok daha sakin bir havada mırıldandı.

"Yok canım! Henüz yaşıyor olmalı, Nicholson bir cesedin kolay kolay ortadan kaldırılamayacağını bilir. Ölümü doğal nedenle olmalı, kaza filan. Hayır, bence Nicholson onu zorla başka bir yere kaçırdı ya da – ki ben buna inanıyorum – o hâlâ burada."

"Grange'da mı?"

"Evet, öyle sanıyorum."

Frankie, "Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Bobby bir an düşündü.

"Senin artık burada bir şey yapabileceğini düşünmüyorum," dedi daha sonra. "Bence Londra'ya dönmelisin. Cayman'ların izini sürmeyi planlıyordun. Yap bunu."

"Bobby!"

"Artık burada bir faydan olmaz. Köydeki herkes seni tanıyor – hatta çok iyi tanıyor. Malikânedekilere de Londra'ya gideceğini söyledin artık geride dönemezsin. Merroway'de kalman olanaksız, Anglers' Arm'a gelip orada kalman da olmaz. Böyle bir şey yaparsan çevredekilerin dillerine sakız olursun. Hayır gitmelisin. Ayrıca Nicholson da senden şüpheleniyor olabilir, ama şimdilik bir şey bildiğinden *emin* olamadığı da kesin. En iyisi senin Londra'ya gitmen. Benimse burada kalmam."

"Nerede? Anglers' Arms'ta mı?"

"Yoo hayır. Bence seninle birlikte şoförünün de ortadan kaybolması gerekiyor. Yakında Ambledever köyü var yaklaşık on beş kilometre kadar ileride oradaki hana yerleşirim. Eğer Moira hâlâ o uğursuz yerdeyse, ne yapar yapar onu kurtarırım."

Frankie homurdandı.

"Bobby çok dikkatli olacaksın, değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yılan gibi süzülüp akrep gibi sokacağım."

Frankie istemeyerek de olsa kabullendi. Bobby söylediklerinde haklıydı. Burada kalmasının hiçbir yararı olmazdı. Bobby onu Londra'ya götürdü. Brook Sokağı'ndaki evde yalnız kalan Frankie birden kendini terk edilmiş, umutsuz hissetti.

Ancak o bu tür karamsarlığa pabuç bırakacak biri değildi. Aynı gün öğleden sonra, üç sularında şık giyimli genç bir kadın gözünde okuma gözlükleri ve ciddi bir yüz ifadesiyle, St. Leonard's Garden'a yaklaşıyordu. Kadının elinde kâğıtlar ve broşürler vardı.

Paddington'daki St. Leonard's Gardens bir dizi kasvetli, iç karartıcı evden oluşan bir bölgeydi. Evlerin oldukça büyük bir kısmı harap olmasına rağmen, yöreye hâlâ bir zamanlar burada "görkemli günlerin" yaşandığını anlatan bir hava egemendi.

Frankie numaralara baka baka ilerledi. Birden bir evin önünde kalakaldı.

17 numaranın üzerine asılan tabelada satılık ya da kiralık olduğu yazıyordu.

Frankie hemen gözlüğünü çıkardı ve ciddi havasından sıyrıldı.

Oy isteyen partili havasının artık gerekli olmadığı anlaşılıyordu.

İlanın altında birçok emlakçının adı verilmişti. Frankie bunlardan iki tanesini yazdı.

Birinci emlakçı Praed Sokağı'ndaki Gordon&Porter firmasıydı.

"Günaydın," diyerek içeri giren Frankie hemen konuya girdi. "Acaba bana Bay Cayman'ın adresini verebilir misiniz? Çok yakın zamana kadar Leonard's Gardens 17 numarada oturuyordu."

Bobby'nin bu soruyu yönelttiği genç adam gülümseyerek, "Bu doğru," dedi. "Ama orada çok kısa bir süre kaldı. Bakın, biz mal sahipleri adına hareket ediyoruz. Bay Cayman orayı kiralarken de yalnızca üç aylığına kiralamış, her an yurtdışından bir haber alıp ayrılabileceğini belirtmişti. Öyle de olduğunu sanıyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyleyse sizde adresi de yok?"

"Korkarım öyle. Bize çıkacağını bildirdi, hepsi bu."

"Ama sanırım evi kiralarken bir adres bildirmiştir."

"Bir otel – sanırım Paddington istasyonundaki G.W.R. Otel'di."

Frankie ısrarla, "Ya referans?" diye sordu.

"Üç aylık kirayı peşin ödedi ve elektrik, gaz gibi masraflarını karşılayacak bir avans bıraktı."

Frankie hayal kırıklığıyla, "Oh!" diye mırıldandı.

Genç adamın merakla kendisini süzdüğünün farkındaydı. Emlakçıların müşterilerin "sosyal sınıflarını" tahmin etmekteki ustalıklarını bildikleri için, adamın Frankie'nin Cayman'a ilgisini tuhaf, beklenmedik bir durum olarak nitelendirdiği açıktı.

Frankie bir yalan uydurması gerektiğini hissederek, "Bana oldukça büyük bir miktarda borcu var," dedi.

Genç adamın yüzünde büyük bir şaşkınlık belirdi.

Adam yardımcı olmak için büyük bir çaba ve heyecanla sayısız yazışmayı elden geçirdi, elinden geleni yaptı ama Bay Cayman'ın ne o andaki ne de daha önceki evlerine ilişkin en ufak bir kayıt bulamadı.

Frankie ona teşekkür ettikten sonra oradan ayrıldı. Taksiye binerek bir sonraki emlakçının ofisine gitti. Aynı şeyleri yinelemekle zaman kaybetmedi. Birinci emlakçı Cayman'lara evi kiralayandı. Bunlar ise mal sahibi hesabına evi yeniden kiralamaya çalışıyorlardı. Bobby başka bir şey söylemeden evi görmek istediğini belirtti.

Tabii emlakçının yüzünde yine aynı meraklı, şaşkın ifade belirdi. Frankie bu kez de genç kızların kalabileceği bir yurt açmayı düşündüğünü ve bunun için ucuz bir yer aradığını söyledi. Meraklı ifade ve şaşkınlık kayboldu. Frankie, Leonard's Gardens 17 numaranın yanı sıra aslında görmek istemediği iki "evin" daha anahtarını ve bir dördüncüsü için de gezme izni aldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie emlakçının kendisine eşlik etmek istememesini büyük bir şans olarak görüyordu. Kim bilir belki de bunu ancak gezilecek ev möbleli olduğu zaman yapıyorlardı.

17 numaranın kapısını açtığı anda burnuna kapalı kalmış evden yayılan ağır bir küf ve rutubet kokusu geldi.

Burası insanın içini karartan, basit ve ucuz eşyalarla döşenmiş bir evdi. Duvardaki badanalar yer yer kabarmış ve dökülmüştü. Frankie evi sistemli bir şekilde tepeden tırnağa aradı. Evden ayrılmadan önce temizlik yapmamışlardı. Eski ip parçaları, gazeteler, birtakım çivi ve aletler yerlere saçılmıştı. Frankie'nin bulduğu yırtılmış bir mektubun parçacıklarından öteye gitmedi.

Asıl dikkatini çekense pencerelerden birinin cumbasında açık bir halde duran demiryolları tarifesi oldu. Gerçi açık olan sayfadaki yerlerden hiçbirinde bir işaret ya da iz yoktu ama Frankie yine de sayfadaki isimleri belki işe yarar diye not etti.

Cayman'lar konusunda hiçbir ipucu bulamamıştı. Bobby'nin de dediği gibi "kuşlar çoktan uçmuş" ve hiçbir iz de bırakmamışlardı.

Ancak bunun böyle olacağını tahmin ediyorlardı. Eğer Bay ve Bayan Cayman yasadışı eylemlerde bulunan kişilerse izlerinin bulunamaması için her tür önlemi almış olmaları da çok doğaldı. Aslında iz bulamamış olması bir anlamda düşüncelerinde haklı olduklarının kanıtıydı da.

Frankie yine de anahtarları emlakçıya iade edip onu birkaç gün içinde arayacağını söylerken tuhaf bir hayal kırıklığı yaşadı.

Parkın içinden yürürken büyük bir bezginlik hissediyor, bir sonraki adımının ne olması gerektiğini bilemiyordu. Dalgın dalgın yürürken birden bastıran sağanak yağmurla bu düşüncelerinden uzaklaştı. Çevrede taksi görünmüyordu. Frankie hemen şapkasını yağmurdan korunmak için kullanarak çok yakındaki banliyö istas-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yonuna koştu. Piccadilly Circus İstasyonu için bir bilet ve oradaki gazete büfesinden birkaç gazete ve dergi aldı.

Günün o saatinde genellikle boş olan trene bindiğinde ise kafasından canını sıkan düşünceleri tamamen uzaklaştırarak, aldığı gazetelerden birini açtı ve gazetedeki haberlere yoğunlaşmaya çalıştı.

Bir oradan bir buradan çeşitli haber başlıklarını okuyup duruyordu.

Çok sayıda can kaybı yaşanan trafik kazası. Kaybolan bir genç kız. Lady Peterhampton'un Claridge'de verdiği parti. Sir John Milkington'un ünlü *Astradora* yatında geçirdiği kazadan sonra iyileşmekte olduğunu bildiren haberler. Bilindiği gibi yat aslında müteveffa milyoner John Savage'ındı. Acaba yatta bir uğursuzluk mu vardı? Yatı yapan mühendis trajik bir şekilde ölmüş – John Savage ise intihar etmişti – Sir John Millington ise ölümün eşiğinden dönmüştü.

Frankie gazeteyi indirdi. Düşünürken kaşları çatıldı. Anımsamaya çalışıyordu.

Bu John Savage ismini daha önce de iki defa duymuştu – bir defasında Sylvia Bassington-ffrench, Alan Carstairs'tan söz ederken bahsetmişti bu isimden – bir defasına da Bobby, Bayan Rivington'la yaptığı konuşmayı aktarırken...

Alan Carstairs, John Savage'ın arkadaşıydı. Bayan Rivington onun İngiltere'ye John Savage'ın ölümü nedeniyle geldiğini düşünüyordu. Savage ise kanser olduğu için intihar etmişti.

Peki ama ya Carstairs İngiltere'ye gerçekten de arkadaşının, yani John Savage'ın ölümüne ilişkin açıklamalardan tatmin olmadığı için geldiyse? Ya bu ölümü şüpheli buldu ve bu gizemi çözmek üzere araştırmalara başladıysa? Belki de Bobby'le bilmeden karıştıkları bu dramın ilk perdesi – John Savage'ın ölümüne yol açan ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şullar bütününden oluşmaktaydı? Bu olabilir, diye düşündü Frankie. "Evet, kesinlikle olabilir."

Bu yeni ortaya çıkan durumda ne yapması gerektiğini derinlemesine düşündü. Doğru olan neydi, incelemeye nereden başlamalıydı. John Savage'ın dostları yakınları var mıydı? Varsa kimdi bunlar?"

Sonra birden aklına bir şey geldi – John Savage'ın vasiyetnamesi! Eğer adamın ölümünde şüpheli bir yön varsa belki de bu vasiyetname bir ipucu olabilirdi...

Londra'da bir şilin verdiğin takdirde vasiyetnameleri okuyabildiğin bir yer olduğunu biliyordu. Ama neresi olduğunu bilmiyordu.

O sırada tren bir istasyona girdi. Frankie tabeladan buranın British Museum olduğunu okudu. İnmesi gereken Oxford Circus'u yaklaşık iki istasyon geçmişti.

Hemen yerinden fırlayarak trenden indi. Sokağa çıktığı anda aklına bir fikir geldi. Beş dakikalık bir yürüyüşle Spragge, Spragge, Jenkinson&Spragge Hukuk Bürosu'na ulaştı.

Frankie hukuk bürosunda büyük bir saygıyla karşılandı ve doğruca firmanın yöneticisi Bay Spragge'in yanına götürüldü.

Bay Spragge oldukça güler yüzlü, sıcakkanlı bir adamdı. Aristokrat müşterileri en büyük çıkmazlarında bile rahatlatan, onları çıkmazdan kurtaran bir kişiliği, inandırıcı bir ses tonu vardı. Avukatın İngiltere'nin en soylu ailelerinin hiç kimsenin bilmediği sırlarını bildiği söyleniyordu.

"Sizi burada görmek benim için büyük bir onur, Lady Frances. Buyurun, lütfen oturun. O koltuk rahat mı, isterseniz değiştirebilirim. Evet, böylesi iyi. Bugün Londra'da hava ne kadar güzel değil mi? Sanki yazdan kalma bir gün. Bu arada Lord Marchington nasıllar? Umarım iyidir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie bu sorulara ve izleyenlere uygun yanıtlar verdi. Bu havadan sudan sohbet bir süre daha sürdü.

Daha sonra Spragge tel çerçeveli gözlüğünü burnundan alarak müvekkiline yol göstermeye hazır ciddi bir avukat tavrını takındı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Lady Frances? Sizi bugün burada görme onuruna ulaşmamı sağlayan neydi?"

"Şantaj mı?" diye soruyordu sanki hafifçe kaldırdığı kaşları. "Düşüncesizce yazılmış mektuplar? Ahlaksız bir gençle yaşanan bir anlaşmazlık? Bir ilişki? Terzinizle yaşanan bir sorun?"

Ancak kaşlar bu soruları Bay Spragge gibi deneyimli ve usta bir avukata yakışır bir ihtiyatla soruyordu.

Frankie, "Bir vasiyetnameye bakmak istiyorum," dedi. "Ancak Londra'da nereye gidip ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ama bir şilin karşılığında bunun yapılabileceği bir yer olduğunu da biliyorum."

Bay Spragge, "Evet," dedi. "Somerset House. Bu hangi vasiyetname? Belki de ben bu konuda size bilgi verebilirim. Ailenizle ilgili bir vasiyetnameyse size öğrenmek istediklerinizi söyleyebileceğimi sanıyorum. Gururla firmamızın uzun yıllardır ailenize ilişkin belgeleri düzenlemek ve saklamak onurunu yaşadığını belirtebilirim."

Frankie, "Bunun bizim aileyle bir ilgisi yok," dedi.

"Öyle mi?"

Avukatın müşterilerini konuşturma becerisi ve onların üzerindeki hipnotik etkisi o kadar fazlaydı ki Frankie de istemeden ona konuyu açtı.

"Ben Bay John Savage'ın vasiyetnamesine bakmak istiyordum."

"Sa... sahi mi?" Bay Spragge'in sesinden çok şaşırdığı anlaşılıyordu. Bunu beklemediği belliydi. "İşte bu ilginç hem de çok ilginç!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adamın sesindeki bir tını, alışılmadık bir tonlama Frankie'nin başını kaldırıp, merakla bakmasına neden oldu.

"Gerçekten," dedi Bay Spragge. "Gerçekten ne yapmak gerektiğini bilemiyorum. Acaba bana o vasiyetnameyi neden görmek istediğinizi açıklayabilir miydiniz, Lady Frances?"

"Hayır," dedi Frankie. "Korkarım açıklayamam."

Frankie bir an Bay Stragge'in her nedense alışıldık yumuşak, her şeyi bilen, ağırbaşlı kişiliğinin dışına çıktığını düşündü. Adam gerçekten endişelenmiş görünüyordu.

"Sanırım," dedi Bay Spragge. "Sizi uyarmam gerekiyor."

"Uyarmak mı?"

"Evet. İpuçları düşünülemeyecek kadar çelişkili ama bir şeyler olduğu açık. Sizin böylesine karmaşık bir olaya karışmış olabileceğinize dünyada inanmam."

Frankie boğazına kadar içine girdiği bu karmaşık olayı ona anlatabilmeyi isterdi. Ama bunu yapmayarak yaşlı adamı soran bakışlarla süzdü.

"Bu çok büyük bir rastlantı," diye ekledi Bay Spragge. "Gerçekten ortada tuhaf bir durum var. Bir şeyler olduğu açık. Ama bunu açıkça söylemek özgürlüğüne sahip değilim."

Frankie, adamı meraklı ve ısrarlı bakışlarla süzmeyi sürdürdü.

"Biraz önce çok tuhaf bir şey öğrendim," diye ekledi Bay Spragge. "Biri, benim kimliğime bürünerek Londra'da bir eve gitmiş. Açıkça ben olduğunu iddia etmiş. Buna ne dersiniz, Lady Frances?"

Frankie bir an öylesine bir panik yaşadı ki soluğu kesildi, hiçbir şey söyleyemedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

25. BÖLÜM

Bay Spragge Anlatıyor

Frankie, "Bunu nasıl öğrendiniz?" diye kekeledi.

Ve tabii kendisini ele vermiş oldu.

Aslında söylemek istediği bu değildi. Dilini tutamadığı için, yaptığı bu aptallıktan dolayı o an kendi kendini yediyse de sözcükler ağzından çıkmıştı bir kez. Eğer Bay Spragge kurt bir avukat olmasaydı bile bu sözcüklerde bir tür itiraf olduğunu anlardı.

"Demek bu konuda bilginiz var, Lady Frances?" diye homurdandı.

Frankie iç çekerek, "Evet," dedi. Sustu, derin bir soluk aldı ve ekledi. "Aslında bu tamamen benim suçum, Bay Spragge."

"Çok şaşırdım."

Bu duruma çok bozulan, öfkeli avukatın sesinden öfkesini bastırmak için kendini zorladığı anlaşılıyordu.

"Bu nasıl aklınıza geldi?"

"Yalnızca bir şakaydı," dedi Frankie yavaşça. "Biz... biz... bir şey yapmak istedik."

Avukat gürledi.

"Peki, BEN olduğunu iddiaya cüret eden kim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie adama baktı, birden kafası çalışmaya başlamıştı, ani bir kararla, "Şu genç dük ... hayır... hayır adını açıklamam doğru değil. Bu yakışık almaz."

Frankie sözleriyle fırtınanın durulacağını, işlerin yoluna gireceğini biliyordu. Avukatın sıradan bir rahibin oğlunun bu tür bir davranışını bağışlaması zordu ama onun asil isimler karşısındaki zayıflığı konu bir dük oğlu olunca her küstahlığı bağışlamasını sağladı. Adamın yumuşak bakışları, halim selim davranışları geri döndü.

"Ah, siz yaramaz gençler, ah siz yaramazlar!" dedi işaret, parmağını sallayarak. "Başınızı nasıl da derde sokabiliyorsunuz. Şu içinde yaşadığımız günlerde böylesine basit, zararsız görünen bir şakanın bile yasal anlamda ne büyük sorunlara yol açabileceğini düşünmüyorsunuz bile. Bazen böyle şakalar çok kötü sonuçlar verebilir. Yalnızca bir şaka, biraz eğlence ama mahkemede bunu kanıtlamak çoğu kez çok zordur."

Frankie içtenlikle, "Çok iyisiniz, Bay Spragge," diye bağırdı. "Gerçekten öyle. Sizin yerinizde başka biri olsa asla böyle hemen bağışlamazdı bizi. Gerçekten çok mahcubum, çok utanıyorum."

"Hayır, hayır, Lady Frances, hiç önemli değil."

"Bu arada sanırım bizi ele veren Bayan Rivington, değil mi? Tam olarak ne söyledi?"

"Evet. Bana bir mektup yolladı, Lady Frances. Sanırım mektup şurada. Daha yarım saat önce aldım."

Frankie elini uzattı. Avukat mektubu genç kızın avucunun içine koyarken, yüz ifadesiyle, buyurun, bu çocukça davranışınızın nasıl sonuçlar doğurabileceğini kendiniz görün, der gibiydi.

Bayan Rivington şöyle yazmıştı:

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sayın Bay Spragge,

Sanırım gerçekten çok aptallık ettim ama bize uğradığınız gün sorduğunuz konuda belki de size çok yardımcı olabilecek bir şeyi ancak siz yanımdan ayrıldıktan çok sonra anımsadım. Umarım bunun size bir yararı olur. Alan Carstairs o gün "Chipping Somerton" adlı bir yere gideceğinden söz etmişti.

Umarım bu bilgi kırıntıcığının size bir yararı olur?

Bu arada Maltravers konusunda söylediklerinize gerçekten çok ilginçti.

Saygılarımla,
Edith Rivington."

Avukat, "Gördüğünüz gibi bu olay çok ciddi sonuçlar doğurabilirdi," dedi Bay Spragge alçakgönüllülükle. "Bu mektubu okuduğum ilk anda şüpheli bir şeyler olduğu kanısına vardım," dedi. Bu Maltravers davası ya da müvekkilim Bay Alan Carstairs'la ilgili olmalıydı..."

Frankie sözünü keserek şaşkınlıkla bağırdı.

"Alan Carstairs sizin müvekkiliniz miydi?"

"Evet öyle. Bir ay önce İngiltere'ye geldiği zaman beni aradı. Bay Carstairs'ı tanıyor musunuz, Lady Frances?"

"Evet, sanırım öyle diyebilirim."

"Çok ilginç bir insan," dedi Bay Spragge. "Ofisime bir anlamda uzak ufukların havasını getirdi."

Frankie birden, "Alan Carstairs, John Savage'in vasiyetnamesi konusunda fikrinizi almak istiyordu, değil mi?" diye sordu.

Bay Spragge, "Ah," diye mırıldandı. "Anlaşılan Bay Carstairs'a benimle görüşmesini siz önerdiniz? O kim olduğunu anımsayamamıştı da. Maalesef ona pek yardımcı olamadım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie sordu. "Ona ne söylediniz? Bunu bana söylemenizin mesleki açıdan bir sakıncası var mı?"

Bay Spragge gülümsedi. "Bu durumda hayır. Çünkü Bay Carstairs'a o vasiyetname konusunda yapılacak bir şey olmadığını söyledim – tabii Bay Savage'ın akrabaları vasiyetname konusunda savaşmaya ve bu uğurda binlerce sterlin harcamaya hazır değillerse – gerçi öyle bir durumda bile ben müvekkillerime genellikle güçlü kanıtlar ve umut olmadığı sürece bu tip konuları mahkemeye götürmenin yararı olmadığını söylerim. Yasalar bazen çok esnek olabiliyor. Bazen de ortaya şaşırtıcı sonuçlar çıkabiliyor. Benim önerim daima olayları dava açmadan çözümlemekten yanadır. Carstairs'a de aynı şeyi tekrarladım."

Frankie düşünceli düşünceli, "Aslında bu çok ilginç bir olay..." diye mırıldandı.

Kendini çıplak ayakla cam kırıklarıyla dolu bir zeminde yürür gibi hissediyordu. Her an cam parçacıklarından birine basabilir bu oyun son bulabilirdi.

Bay Spragge başını salladı.

"Böyle olaylar sandığınız kadar ender değil, Lady Frances."

Frankie, "İntihar olayları mı?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Usulsüz etkileme yani yakışıksız nüfus kullanma durumunu kastediyorum. Bay John Savage zeki ve deneyimli bir işadamıydı ama kadının onu yine de parmağında oynattığı anlaşılıyor. Kadının bu işte usta olduğu açık."

Frankie açıkça, "Bana şu olayı başından başlayarak anlatabilir misiniz, Bay Spragge?" diye sordu. "Bay Carstairs – şey, o kadar öfkeliydi ki, ne demek istediğini tam olarak anlayamadım."

Bay Spragge, "Olay basit," dedi. "Ayrıca zaten duymayan da kalmadı. Onun için bunu size anlatmamda bir sakınca yok."

"Güzel. Anlatın öyleyse."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bay John Savage geçen yılın kasım ayında Amerika'dan İngiltere'ye dönüyordu. Kendisi bildiğiniz gibi çok zengindi ve hiç yakın akrabası da yoktu. Gemide... şey... bir bayanla... yani... Bayan Templeton'la tanışmış. Bayan Templeton hakkında pek bir şey bilinmiyor. Tek bilinen çok güzel olduğu ve kocasının da sürekli arka planda kalan, silik biri olduğu..."

Frankie hemen, Cayman'lar, diye düşündü.

Bay Spragge gülümseyerek başını salladı.

"Bu uzun deniz yolculukları çok tehlikelidir; Lady Frances. Bay Savage'ın kadının çekiciliğine kapıldığı anlaşılıyor. Neyse, sonuçta Bay Savage, Bayan Templeton'ın davetini kabul etmiş ve kadının Chipping Somerton'daki villasında misafir olmuş. Bay Savage'ın villaya kaç defa gittiğini kesinlikle öğrenemedim ama giderek Bayan Templeton'ın etkisi altında kaldığı çok açık. Ve sonra o trajedi yaşandı. Bay Savage zaten bir süredir sağlığı yüzünden endişeliydi. Hatta o hastalığa yakalanmış olabileceğinden..."

Frankie atıldı. "Kanser mi?"

"Evet, öyle, kanser! Ve sonunda bu John Savage'da saplantı halini aldı. Adam o sırada yine Bayan Templeton'ın villasında konuk olarak kalıyordu. Kadın onu Londra'da bir uzmana gitmeye ikna etti. Bay Savage da bunu yaptı. Bakın açıkça söylemek gerekirse bu noktada bazı şüphelerim var, Lady Frances. Bu uzman – kendisi uzun yıllardır mesleğinin zirvesinde olan, çok ünlü ve iyi bir doktor – resmi soruşturmada da John Savage'ın kanser olmadığına, bunu ona da açık açık söylediğine ilişkin yeminli ifade verdi. Ama Bay Savage nedense bunu öylesine takıntı haline getirmişti ki kendisine açıkça söylenmesine rağmen gerçeğe inanamadı. Ama bunu ne olur bir önyargı olarak algılamayın, Lady Frances, doktorları bilirsiniz, bence doktorun tavırları da zavallı adamın yanlış bir izlenim edinmesine yol açmış olabilir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eğer Bay Savage'daki hastalık belirtileri doktoru şaşırttıysa, ciddi bir tavır takınarak bazı testler yapılması gerektiğini bulgularda kanser olma ihtimalinin olmadığını söylediyse yine de John Savage adamın ciddi tavırlarını yanlış anlamış olabilir. Özellikle de çevresinden doktorların hastalardan genellikle bu *hastalığa yakalanmış* olduklarını gizlediklerini duyduysa, doktorun bu davranışlarını böyle yorumlamış olabilir. Doktorun onu yatıştıran, umut verici sözleri karşısında, '*Yalan* söylüyor, *kanser* olduğumu doktor benden gizlemeye çalışıyor,' diye düşünmüş olabilir. Neyse..."

"Neyse sonuçta Bay John Savage Chipping Somerton'a morali çok bozuk olarak dönmüştü. Çok üzgündür – kendisini çok ıstıraplı ve zor bir ölümün beklediği kanısındaydı. Yanılmıyorsam ailesinden birkaç kişi kanserden ölmüştü. Onların ıstırapla nasıl kıvrandıklarını bilen John Savage acı çekerek ölmek istemiyordu. Villaya bir avukat çağırttı – ünlü bir hukuk bürosundan, işini iyi bilen, saydın, dürüst bir avukat. O, Bay Savage'ın verdiği talimata uygun şekilde bir vasiyetname hazırladı. John Savage bunu imzaladı ve sonra da güvenli bir şekilde saklaması için avukata verdi. Ve aynı gece intihar etti. Bir de mektup bıraktı. Mektupta ani, acısız bir ölümü, ıstıraplı, ağır bir ölüme yeğlediğini yazıyordu."

"Ve Bay Spragge bu vasiyetnamesiyle tüm vergiler düşüldükten sonra servetinin yedi yüz bin sterlinlik kısmını Bayan Templeton'a, kalanını ise belirli oranlarda bazı hayır kurumlarına bırakıyordu."

Bay Spragge koltuğunda arkasına yaslandı. Bay Spragge'in bu açıklamalardan eğlendiği anlaşılıyordu. "Resmi soruşturma yapıldı. Jüri eldeki kanıtlara dayanarak olayın anlık bir şuur kaybından dolayı olağan bir intihar vakası olduğuna karar verdi. Ama ben yine de John Savage'ın vasiyetnamesini yaptığı sırada da akli dengesinin bozuk olduğunu iddia edemeyeceğimiz kanısındayım. Herhangi bir jürinin de bunu kabul edeceğini sanmıyorum. Vasiyetname

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

saygın bir avukatın eşliğinde yapılmıştı, avukat verdiği ifadede Bay Savage'ın vasiyetnameyi yazdırdığı sırada kesinlikle akli dengesinin yerinde olduğunu ve temyiz kudreti bulunduğunu belirtti. Dolayısıyla ya da haksız etkileme veya vasiyetnameyi hazırlayan üzerinde kanunsuz ve usulsüz nüfus kullanımı gibi bir iddiayı kanıtlamak neredeyse olanaksız. Ayrıca adam yakınlarını mirasından mahrum bırakmış da değil – tek yakını çok ender gördüğü iki kuziniydi. Sanırım onlar da Avustralya'da yaşıyorlar."

Avukat sözlerine ara vererek dirseklerini masasına dayadı.

"Bay Alan Carstairs, John Savage'ın böyle bir vasiyetname yapmasının olanaksız olduğunu ileri sürüyordu. Bana milyonerin yardım kurumlarından nefret ettiğini, her zaman servetin ne olursa olsun kanbağı olan akrabalara bırakılması gerektiği görüşünde olduğunu anlattı. Ancak Bay Carstairs'ın elinde bu iddialarını kanıtlayacak belgeler yoktu. Ayrıca kendisine de belirttiğim gibi insanlar fikir değiştirebilirler. Eğer vasiyetnameye itiraza kalkışsaydık, yalnız Bayan Templeton değil, aynı zamanda yardım kurumlarıyla da uğraşmak zorunda kalacaktık. Üstelik veraset mahkemesi de vasiyetnameyi kabul etmişti."

Frankie sordu.

"O zaman bir sorun çıkmamış mıydı?"

"Hayır. Dediğim gibi Bay Savage'ın akrabaları bu ülkede yaşamıyorlardı ve dolayısıyla ölüm hakkında bilgi sahibi de değillerdi. Bu konuyu asıl kurcalayan Bay Carstairs oldu. John Savage öldüğü sırada Bay Carstairs Afrika'daymış, dolayısıyla olayın ayrıntılarını ancak Afrika gezisinden döndükten sonra öğrenmiş ve bir şeyler yapılıp yapılamayacağını araştırmaya karar vermiş. Ne yazık ki ona bu konuda yapılacak hiçbir şey olmadığını söylemek zorunda kaldım. Mülkiyet hakkı yasalarla korunur ve mülkiyet de çoktan Bayan Templeton'a geçmişti. Üstelik kadın İngiltere'den ayrıla-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rak, Güney Fransa'ya yerleşmişti. Kadın bu konuda değil konuşmayı, herhangi bir şekilde bağlantı kurulmasını bile reddediyordu. Bay Carstairs'a bu meseleyi başka avukatlarla da konuşmasını önerdim. Ama bunu istemedi. "Madem siz bir şey yapılamayacağına inanıyorsunuz," dedi. "Başka birinin daha fikrini almama gerek yok." Gerçekten de ben bir şey yapılamayacağına inanıyordum, zaten çok geç kalınmıştı."

Frankie, "Anlıyorum," diye mırıldandı. "Bu Bayan Templeton hakkında kimse gerçekten bir şey bilmiyor mu?"

Bay Spragge başını sallayarak, dudaklarını büzdü.

"Hayır... aslına bakarsanız Bay Savage gibi görmüş geçirmiş bir adam bu kadına bu kadar kolaylıkla kanmamalıydı..." Avukat aynı şekilde yapmamaları gereken şeyleri yapıp, mahkemeye gitmeden sorunlarının halledilmesi isteğiyle kendisine gelen sayısız müvekkilini anımsayarak başını üzgün üzgün salladı.

Frankie ayağa kalktı.

"Erkekler anlaşılmaz yaratıklar," diye mırıldandı.

Avukata elini uzattı.

"Görüşmek üzere Bay Spragge. Çok iyisiniz, gerçekten çok iyisiniz. Size karşı çok mahcubum."

Yaşlı avukat gülümsedi.

"Ah, siz gençler, çok daha dikkatli olmalısınız."

Ve ağır ağır başını salladı.

Frankie, "Siz bir meleksiniz!" dedi.

Sonra adamın elini sıkarak, oradan ayrıldı.

Bay Spragge, Frankie oradan ayrıldıktan sonra yeniden masasına oturarak düşünmeye başladı. "Genç dük..."

Bu şekilde tanımlayabileceğimiz yalnızca iki dük vardı.

Acaba onlardan hangisiydi?

İngiliz Soyluları adlı kitaba uzandı.

26. BÖLÜM

Gece Macerası

Moira'nın nedeni anlaşılmayan ortadan kayboluşu Bobby'yi kabul edebileceğinden de fazla endişelendiriyordu. Sürekli kendi kendini bundan kötü sonuçlar çıkarmanın anlamsız olduğuna inandırmaya çalışıyordu. Moira'nın bir ev dolusu tanığın gözleri önünde ortadan kaldırılmış olabileceği düşüncesi ona pek mantıklı görünmüyordu. Hiç şüphesiz bunun çok daha basit bir açıklaması vardı. En kötüsü Moira, Grange'da bir yerde tutsak olabilirdi.

Staverley'den kendi isteğiyle ayrılmış olabileceğine bir an olsun inanamıyordu. Ona bir açıklama yapmadan, hiç değilse bir not göndermeden gitmiş olamazdı. Ayrıca zaten Moira gidecek yeri olmadığını da üstüne basa basa belirtmişti.

Bu olayın gerisinde o uğursuz Doktor Nicholson'ın olduğu açıktı. Bir şekilde Moira'nın yaptıklarını öğrenmiş olmalıydı. Bu onun karşı hamlesiydi. Moira, Grange'ın kasvetli duvarlarının gerisinde bir yerde tutsaktı ve dış dünyayla bağlantısı kesilmişti.

Ama bu tutsaklığı uzun sürmeyecekti. Bobby, Moira'nın ağzından çıkan her sözcüğe içtenlikle inanıyordu. Onun korkularının nedeni ne kuruntuydu ne de sinirlerinin bozuk oluşu. Söyledikleri gerçeğin ta kendisiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nicholson karısından kurtulmak istiyordu. Bunu birçok kez denemiş ama başarılı olamamıştı. Şimdi ise Moira korkularını başkalarına söylemişti artık bir şeyler yapması gerekiyordu. Hemen harekete geçmek zorundaydı. Ya hep ya hiç! Peki ama bunu yapacak gücü var mıydı?

Bobby olduğuna inanıyordu. Nicholson karısının korkularını açıkladığı yabancıların, ona inansalar bile ellerinde kanıt olmadığının bilincindeydi. Bu arada uğraşması gereken kişinin yalnızca Frankie olduğunu düşünüyor olmalıydı. Zaten ilk andan beri ondan şüpheleniyordu, ısrarla 'kazayı' soruşturması da bunun göstergesiydi. Bobby, Lady Frances'in şoförü olarak kendisinin bir şekilde göründüğünden başka biri olabileceğinden şüphelenebileceğini sanmıyordu.

Evet, Nicholson harekete geçecekti. Moira'nın cesedi büyük olasılıkla Staverley'den uzak bir noktada bulunacaktı. Örneğin denizde boğulmuş olabilirdi. Ya da bir uçurumun dibinde kayaların üstünde bulunabilirdi. Ve tabii olaya 'kaza' süsü verilmiş olacaktı – Bobby bundan emindi. Nicholson kaza konusunda uzmandı.

Bobby yine de böyle bir kazanın planlanması ve gerçekleştirilmesi için zamana ihtiyacı olduğu kanısındaydı – fazla olmasa da belirli bir zamana. Nicholson mecburdu – bir şekilde en kısa zamanda harekete geçmeliydi. Her ne planladıysa bunu eyleme dönüştürmeden önce en azından yirmi dört saatlik bir süreye ihtiyacı olacağını düşünmek mantıklı görünüyordu.

Ve Bobby, Moira'yı – eğer Grange'da tutsaksa – bu süre bitmeden bulmaya kararlıydı. Frankie'yi Brook Sokağı'na bıraktıktan sonra planını eyleme geçirmeye başladı. Garajın bulunduğu arka sokağa geniş bir çember çizerek gitmesinin doğru olacağı kanısındaydı. Oranın hâlâ izlenebiliyor olacağı kanısındaydı. Kendisininse Hawkins kimliğiyle izlenmediğinden emindi. Artık ortadan kaybolma sırası Hawkins'teydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aynı akşam oldukça büyük bir köy olan Ambledever'e ucuz lacivert kumaştan bir elbise giymiş, ince bıyıklı bir genç geldi. Genç adam istasyon yakınındaki hanlardan birinde bir oda tuttu. Adının George Parker olduğunu söyleyen bu genç adam valizini odasına bıraktıktan sonra yürüyüşe çıkarak, bir motosiklet kiraladı.

Aynı akşam başında kasket, gözünde iri gözlükler olan motosikletli bir genç Staverley köyünden hızla geçti. Grange yakınında, yolun ıssız bir yerinde durdu.

Motosikletleri çalıların arkasına saklayan Bobby bir süre etrafı gözetledi. Ama gelen giden yoktu, etraf ıssızdı.

Bobby, Grange'ın yüksek bahçe duvarının dibinden yavaşça ilerleyerek o küçük kapıya geldi. Birkaç gece önce olduğu gibi kapı yine açıktı. Bobby etrafına yeniden göz atıp izlenmediğinden emin olduktan sonra usulca içeri süzüldü. Elini cebine sokmuştu. Ceketinin cebindeki kabarıklıktan yanına tabanca almış olduğu da anlaşılıyordu. Tabancanın varlığını hissetmek bile rahatlatıcıydı.

Grange'ın bahçesi sessiz ve sakindi.

Bobby okuduğu gerilim romanlarını anımsayarak hafifçe gülümsedi. Bu öykülerde romanın kahramanı olan katil gece köşküne girilmemesi için bahçeye kaplan ya da buna benzer canavar hayvanlar salardı...

Doktor Nicholson'ın anahtar ve sürgüyle yetindiği anlaşılıyordu – ama bunda bile pek dikkatli olduğu söylenemezdi. Bobby o küçük kapının aslında açık olmaması gerektiğini düşünüyordu. Ama adamın dalgınlığı tutuyordu bazen. Doktor Nicholson bir katil olarak maalesef çok dikkatsizdi.

Burada ne pars var, ne de yılan, diye düşünüyordu Bobby. Hatta duvarlara elektrikli teller bile geçirilmemiş –Doktor Nicholson zamanın çok gerisinde– modern yöntemlerden bile bihaber."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bobby aslında bunları biraz moral bulmak, cesaret toplamak için düşünüyordu. Moira her aklına geldiğinde tuhaf bir hisse kapılıyor, çelikten bir pençe kalbini sıkmaya başlıyordu.

Birden gözlerinin önünde Moira'nın hayali belirdi; hüzünlü yüzü, kıvrımlı dudakları, büyük, korku dolu gözleri. Onu ilk kez tam da burada görmüştü. Düşmemesi için tuttuğu anı anımsayınca hafifçe ürperdi...

Moira neredeydi? O uğursuz doktor ona ne yapmıştı? Bari hayatta olsaydı...

"Olmalı," dedi Bobby dişlerini sıkarak. "Başka bir olasılığı düşünmek bile istemiyorum."

Bobby dikkatle evin etrafını dolaştı. Yukarı kattaki bazı odalar aydınlıktı. Alt katta ise bir tek odadan ışık sızıyordu.

Bobby ağır ağır o pencereye doğru süzüldü. Perdeler kapatılmıştı ama tam ortalarında aralık bir kısım kalmıştı. Genç adam dizini duvardaki çıkıntıya dayayarak, kendini yukarı çekti. Perdenin aralığından usulca içeri baktı.

Adamın biri bir masanın başında oturmuş dalgın dalgın yazı yazıyordu. Bobby, adamın yalnızca kolunu ve omzunu görebiliyordu. Sonra adam pozisyonunu değiştirdi ve yüzü göründü. Bu Doktor Nicholson'dı.

Tuhaf bir durumdu bu. Doktor Nicholson izlendiğinden habersiz bir şeyler yazıyordu. Bobby ise hipnotize olmuş gibiydi, orada kalakalmış, ona bakıyordu. Birden tuhaf bir duyguya kapıldı. Adam o kadar yakınındaydı ki – arada cam olmasa – elini uzattığı anda doktora dokunabilecekti.

Genç adam, Nicholson'ı ilk defa bu kadar yakından görüyordu. Doktorun güçlü kişiliğini belirten keskin hatlara sahip profilini dikkatle inceledi. Burnu iri fakat biçimliydi. Çenesi çıkıktı, tıraşlı yüzü ve dişleri temiz ve bakımlı bir insan olduğunu gösteriyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Adamın ufak ve yassı kulak memeleri yanaklarına yapışıktı. Bobby nedenini bilmiyordu ama bu gibi kulakların özel bir anlamı olduğunu duymuştu.

Nicholson hâlâ sakin ve sessiz yazmaya devam ediyordu. Arada sırada duruyor, doğru sözcüğü düşünüyor, sonra yeniden yazmaya koyuluyordu. Kalemi kâğıdın üzerinde adeta kayıyordu. Bir ara gözlüğünü çıkararak camlarını sildi ve yeniden taktı.

Bobby sonunda iç çekerek sessizce pencereden aşağıya kaydı. Doktor Nicholson'ın daha bir süre bu yazma işiyle uğraşacağı anlaşılıyordu. Dolayısıyla Grange'a girmenin tam zamanıydı.

Eğer doktor çalışma odasında meşgulken üst kat pencerelerinden birini zorlayıp içeri girmeyi başarırsa gecenin ilerleyen saatlerinde binayı ayrıntılı olarak keşfedebilecekti.

Yeniden evin etrafında dolaştı ve sonunda birinci kat pencerelerinden birini seçti. Pencere aralıktı ve içeride ışık da yanmıyordu. Dolayısıyla o an için içeride birinin olmadığı anlaşılıyordu. Ayrıca pencerenin tam önünde büyük bir ağaç vardı. Pencereye kolayca ulaşabilirdi.

Bobby derin bir soluk aldı ve bir an içinde çevik hareketlerle ağaca tırmandı. Her şey yolunda gibiydi. Ama tam pencereye doğru uzanırken altındaki dal çatırdadı. Bu Bobby'nin kulaklarında gök gürültüsü gibi yankılandı. Ve daha ne olduğunu anlayamadan dal kırıldı. Bobby kendisini aşağıdaki ortancaların arasında buldu. Neyse ki ortanca dalları düşüş hızını azaltmış, bir yerine bir şey olmamıştı.

Nicholson'ın çalışma odasının penceresi binanın aynı cephesinde ama çok ötedeydi. Bobby birden pencerenin açıldığını ve Nicholson'ın bir şeyler söylediğini işitti. Bu arada düşmenin ilk şokunu atlatmış olan Bobby yerinden sıçrayarak kendini çalılıkların arasından kurtardı ve koyu gölgelerle çevrelenmiş patikadan küçük

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kapıya doğru koştu. Ama pek fazla ilerleyemedi. Kulağına bazı sesler gelmişti. Bu kez de çalılıların arkasına saklanmak zorunda kaldı.

Giderek yaklaşan sesler duyuyor, birkaç adamın ellerinde fenerlerle ortancaların bulunduğu tarafa doğru gittiklerini görüyordu. Olduğu yerde iyice büzüldü ve soluğunu tuttu. Her an patikaya doğru gelebilirlerdi. Eğer kapının açık olduğunu görürlerse, büyük olasılıkla birinin bu yoldan kaçtığını düşünecek ve araştırmaya daha fazla devam etmeyeceklerdi.

Dakikalar ağır ağır geçti. Bobby'nin bulunduğu tarafa gelen olmadı.

Bobby sonunda Nicholson'ın bir şeyler sorduğunu duydu. Doktorun sözlerini anlayamadı ama diğer adamın kalın ve kaba bir sesle verdiği yanıtı duydu.

"Her yere baktık, efendim. Her şey yolunda, herkes odasında."

Sonra sesler hafifledi. Işıklar kayboldu. Adamların içeri girdikleri anlaşılıyordu.

Bobby yavaşça saklandığı yerden çıktı. Patikada durarak etrafı dinledi. Etraf sessizdi. Bobby eve doğru bir iki adım attı.

Sonra karanlıkların arasından uzanan bir şey tüm şiddetiyle Bobby'nin ensesine indi. Genç adam öne doğru yalpaladı... ve ardından yere yığıldı ve karanlığa gömüldü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

27. BÖLÜM

"Ağabeyim Öldürüldü"

Cuma sabahı yeşil bir Bentley Ambledever'deki İstasyon Otel' inin önünde durdu. Frankie anlaştıkları gibi oraya, George Porter adına telgraf çekmiş, Henry Bassington-ffrench'in ölümüyle ilgili resmi soruşturmada tanık olarak bulunacağını ve Londra'dan Staverley'ye giderken Ambledever'e uğrayacağını da bildirmişti.

Frankie, Bobby'nin de karşılık olarak ona telgraf çekeceğini, buluşma yeri ve saatini bildireceğini ummuştu. Ama genç adamdan hiç ses çıkmamıştı. Dolayısıyla Frankie de otele uğramaya karar vermişti.

Kapıcı, "Bay George Porter mı?" dedi. "Otelde bu isimde birinin kaldığını sanmıyorum ama bir sorayım..."

Adam bir iki dakika sonra geri döndü.

"Bay Porter buraya çarşamba akşamı gelmiş. Eşyasını odasına bıraktıktan sonra yürüyüşe çıkmış ve geç vakit döneceğini söylemiş. Valizi hâlâ buradaymış ama kendisi henüz almaya bile gelmemiş."

Frankie'nin bacakları titremeye başlamıştı. Kendini çok kötü hissediyordu. Yere yığılmamak için masaya tutundu.

Adam ona yumuşak bir ifadeyle baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi misiniz, bayan?"

Frankie başını salladı.

Zorlukla da olsa kendini toparlayarak, "İyiyim," demeyi başardı. Kuruyan dudaklarını yaladı. "Acaba... Bay Porter mesaj bıraktı mı?"

Kapıcı yine içeri girdi. Sonra yeniden başını sallayarak geri döndü.

"Ne yazık ki bırakmamış, bayan. Yalnızca kendisine bir telgraf gelmiş. Hepsi bu."

Adam, Frankie'yi meraklı bakışlarla süzüyordu.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Frankie başını salladı.

O anda tek istediği oradan uzaklaşmaktı. Ne yapacağını düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Teşekkür ederim, yok," diye mırıldanarak Bentley'ye bindi ve hızla Staverley'ye doğru ilerledi.

Adam arkasından bakarak bilgiç bilgiç başını salladı.

Sonra da kendi kendine, "Adam tüymüş," diye mırıldandı. "Onu aldatmış. Hayal kırıklığı! Kadından kaçmış, savuşup gitmiş. Kadın hiç fena parça değil? Acaba adam nasıl bir tip?"

Resepsiyondaki kıza aranan adamın nasıl biri olduğunu sordu ama kız anımsamadığını söyledi.

"Paralı, belki de soylu bir çift," diye homurdandı kapıcı bilgiç bir tavırla. "Gizlice evlendiler... sonra da adam tüydü."

Bu arada Frankie, Staverley'ye doğru ilerliyordu. Kafası karmakarışıktı.

Bobby neden otele geri dönmemişti? Bunun iki nedeni olabilirdi: Ya yeni bir bilgi edinmiş bu yüzden peşinden gitmek zorunda kalmış ya da bir şeyler ters gitmişti. Başına bir şey gelmişti.

O anda Bentley tehlikeli bir şekilde savruldu. Frankie tam zamanında direksiyona hâkim oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Aptallık ediyordu olmayacak şeyler düşünüyor, kuruyordu. Tabii ki Bobby'ye bir şey olmamıştı. Birinin ya da bir şeylerin peşindeydi hepsi buydu gereksiz endişe!

Ama içinden bir ses, "Öyleyse neden sana bir haber iletmedi?" diye soruyordu.

İşte bunu yanıtlamak hiç kolay değildi. Ama yine de olası yanıtlar vardı: Zor koşullar, zaman ve fırsat yokluğu, Bobby Frankie'nin kolay kolay paniğe kapılmayacağını bilirdi. Her şey yolundaydı, öyle olmalıydı. Endişelenecek bir şey yoktu.

Frankie için resmi soruşturma düşten farksızdı. Roger da oradaydı Sylvia da... Sylvia siyah matem giysileri içinde çok güzel görünüyordu. Gerek duruşuyla gerekse görünümüyle herkesi etkiledi. Frankie, onu sanki tiyatrodaki bir oyuncuyu izliyormuşçasına bir hayranlıkla izledi.

Soruşturma ustaca yönetildi. Bassington-ffrench'ler köyün sevilen ve takdir edilen kişileriydi, dolayısıyla her şey müteveffanın dul karısıyla kardeşinin duygularını incitmeyecek şekilde geçti.

Frankie'yle Roger tanıklık ettiler... Doktor Nicholson da öyle. Sonra intihar mektubu gösterildi. Her şey çok kısa bir süre içinde olup bitti ve karar açıklandı:

"Akli dengesizlik sonucu intihar."

Bay Spragge'in deyimiyle "sempatik" karar.

Bir an Frankie'nin zihninde iki olay birbirini çağrıştırdı.

Akli dengesizlik nedeniyle gerçekleşen iki intihar olayı. Acaba bunların arasında bir bağlantı olabilir miydi?

Bunun gerçek bir intihar olayı olduğundan emindi çünkü o sırada kendisi de oradaydı. Bobby'nin bunun cinayet olabileceğine ilişkin varsayımı savunulması temelsiz, ihmal edilebilir bir iddiaydı. Doktor Nicholson'ın kanıtı çürütülemez nitelikteydi üstelik dul eş de bunu doğruluyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie ve Doktor Nicholson eve kadar onlara eşlik eden diğer insanlar gittikten sonra da orada kaldılar. Sorgu yargıcı Sylvia'nın elini sıktıktan sonra içtenlikle onu rahatlatmak için birkaç sözcük mırıldandı.

Sylvia, onu geçirdikten sonra Frankie'nin yanına geldi.

"Gidip biraz uzanırsam kusuruma bakmazsın değil mi Frankie? Bu arada sanırım sana gelen birkaç mektup vardı."

Arkasını dönerek odadan çıktı.

Nicholson da onun peşinden gitti. Bir yandan da, "Sakinleştirici bir ilaç," diye mırıldanıyordu.

Frankie, Roger'a döndü.

"Roger, Bobby kayboldu."

"Kayboldu mu?"

"Evet."

"Nerede? Nasıl?"

Frankie çabucak birkaç sözcükle durumu açıkladı.

"Peki, o zamandan sonra onu gören olmamış mı?"

"Hayır. Sence ne olmuş olabilir?"

Roger ağır ağır, "Bilmem ama bu iş hoşuma hiç gitmedi..." diye mırıldandı.

Frankie kendini çok kötü hissediyordu.

"Yoksa sen onun..."

"Bobby'ye hiçbir şey olmamış da olabilir, ama... ah, işte Doktor Nicholson da geliyor!"

Doktor her zamanki gibi sessizce salona girmişti. Ellerini ovuşturuyor ve anlamlı anlamlı gülümsüyordu.

"Soruşturma iyi gitti. Hatta çok iyi. Doktor Davidson gerçekten düşünceli ve anlayışlı bir insan. Böyle bir sorgu yargıcımız olduğu için çok şanslıyız."

Frankie dalgın dalgın mırıldandı. "Sanırım öyle..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu aslında çok önemlidir Lady Frances. Bir soruşturmanın yürütülmesi tamamen yargıca bağlıdır. Çok büyük yetkisi vardır. İster güçlük çıkarır ister her şeyi çabucak bitirir. Ama bu kez her şey gerçekten çok iyi gitti."

Frankie öfkeyle, "Yani aktörler rollerini iyi oynadılar..." diye homurdandı.

Nicholson, onu hayret dolu bakışlarla süzdü.

Roger hemen, "Lady Frances'in neler hissettiğini anlıyorum," dedi. "Ben de onunla aynı fikirdeyim Doktor Nicholson. Ağabeyim öldürüldü."

Roger, doktorun biraz gerisinde durduğu için onun gözlerinde beliren hayret dolu ifadeyi fark edemedi. Ama Frankie gördü.

Roger, Nicholson'ın cevap vermeye hazırlandığını hissederek buna fırsat tanımadan, "Ben ne dediğimin farkındayım!" diye haykırdı. "Belki yasalar bunu cinayet saymıyor! Ama bu cinayetti. Onu bu korkunç zehire alıştıranlar, morfinin esiri haline sokanlar öldürdü. Bunun onu vurmaktan hiçbir farkı yok."

Öne doğru bir iki adım attı. Mavi gözlerinde müthiş bir öfkeyle Nicholson'a bakıyordu. "Onlardan bunun intikamını alacağım!" Sözlerinde korkunç bir tehdit gizliydi.

Doktor Nicholson uçuk renkli gözleriyle önüne baktı. Üzgün üzgün başını salladı.

"Size hak vermediğimi söyleyemem," dedi. "Uyuşturucu bağımlılığı konusunda sizden çok daha fazla deneyimim var. Bir insanı uyuşturucuya alıştırmak gerçekten dünyanın en büyük cinayetidir."

Frankie'nin düşünceleri karmakarışıktı, kafasında türlü türlü düşünce birbirini izliyordu. Özellikle de bir tanesi...

"Gerçek olamaz bu..." dedi kendi kendine. "Korkunç bir şey. Ama yine de... Sonuçta Nicholson'ın kanıtının temeli Sylvia. Ve Sylvia da... Ama bu durumda..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Nicholson'ın kendisine bir şeyler söylediğini fark ederek daldığı bu korkunç düşüncelerden sıyrıldı.

"Arabayla mı geldiniz, Lady Frances? Bu kez kaza geçirmediğinizi umarım."

Frankie, adamın gülümsemesinden tiksindiğini hissediyordu.

Başını kaldırarak dik dik ona baktı.

"Hayır geçirmedim. Ama kazalarla fazla ilgilenmek doğru değildir sizce de öyle, değil mi, doktor?"

Nicholson gözlerini gerçekten kırpıştırmış mıydı? Yoksa Frankie'ye mi öyle gelmişti?

"Herhalde sizi bu sefer şoförünüz getirdi."

"Hayır, getirmedi. Çünkü şoförüm kayboldu."

Frankie hâlâ dikkatle Nicholson'ı süzüyordu.

"Sahi mi?"

Frankie ekledi.

"Onu en son Grange'ın yakınlarında görmüşler."

Nicholson, "Ya?" diye kaşlarını kaldırdı. "Acaba mutfakta çalışan kızların arasında ona çekici gelen biri mi oldu?" Sesi alaycıydı. "Hoş bunu pek sanmıyorum ya."

Frankie omzunu silkti.

"Her neyse, en son sizin kliniğin yakınında görülmüş."

Nicholson, "Bu çok çarpıcı bir iddia. Sanırım köylülerin dedikodularına gereğinden fazla inanıyorsunuz. Yerel dedikodulara pek fazla kulak vermemek gerekir. İnandırıcı değiller. Ben de neler duydum bir bilseniz." Birden sustu, yeniden konuşmaya başladığında ses tonu değişmişti. "Hatta kendi kulaklarımla duydum karımla şoförünüzün nehrin kıyısında buluştuklarını konuşuyorlardı." Bir süre durakladı. "Sanırım şoförünüz yakışıklı ve çekici bir gençti Lady Frances?"

Frankie, acaba Moira'nın şoförümle kaçtığını mı iddia edecek, diye düşünüyordu. Yeni oyunu da bu mu?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonra doktora bakarak, "Hawkins diğer şoförlere benzemez, soylu biridir," dedi.

Nicholson, "Öyle olduğu anlaşılıyor," diyerek başını salladı. Sonra Roger'a döndü. "Artık gitmem gerekiyor. Buna ne kadar üzüldüğümü bilemezsiniz, inanın kalbim sizinle ve Bayan Bassington-ffrench'le."

Roger, doktorla birlikte antreye çıktı. Frankie de onları izledi. Holdeki küçük masanın üzerinde ona gönderilmiş birkaç mektup duruyordu. Bunlardan biri faturaydı. Diğeri ise...

Frankie'nin bir an kalbi durdu sanki.

Zarfın üstüne bakar bakmaz Bobby'nin yazısını tanımıştı.

Başını kaldırıp baktı. Roger'la Nicholson kapının önündeydiler.

Zarfı yırtarak açtı. Elleri titriyordu.

"Sevgili Frankie

Sonunda önemli bir ipucu yakaladım. Hemen Chipping Somerton'a gel. Bentley dikkat çeker. Onun için arabayı bırak, trenle gel. Trenler pek rahat değil ama Chipping Somerton'a sağ salim ulaşacağından eminim. Kasabada iner inmez hemen Tudor Villası'na gel. Sakın kimseye yol sorma. Sana orayı nasıl bulacağını tam olarak açıklayacağım. (Bobby bu noktada ayrıntılı bir yol tarifi vermişti.) *Anladın, değil mi?*

Sakın bu mektuptan da kimseye söz etme. (Bunun altı iki kez çizilmişti.)

Hiç kimseye,
Sevgiler,
Bobby."

Frankie sevinçle mektubu avucunda buruşturdu.

Demek her şey yolundaydı.

Bobby'nin başına kötü bir şey gelmemişti.

O da bir ipucu bulmuştu ve bir izin peşindeydi... aslında ikisinin de aynı ipucunun peşinde olmaları ilginç bir tesadüftü. Frankie avukatın bürosundan çıktıktan sonra John Savage'ın vasiyetnamesine bakmak için Somerset House'a gitmişti. Vasiyetnamede Rose Emily Templeton'ın Chipping Somerton'da, Tudor Villası'nda yaşayan Edgar Templeton'ın karısı olduğu yazılıydı. Bu adres Frankie'nin Leonard's Gardens'da Cayman'ların terk ettiği evde açık olarak bulduğu tren tarifesindeki sayfayla da uyum içindeydi. Açık sayfadaki istasyonlardan biri Chipping Somerton'du. Cayman'lar da Chipping Somerton'a gitmişlerdi.

Bütün parçalar yerine oturuyordu. Bu olayda sona yaklaştıklarını hissediyordu.

O sırada Roger geri dönerek Frankie'nin yanına geldi.

Kayıtsızca, "Gelen mektuplarınızda ilgi çekici bir şey var mı?" diye sordu.

Frankie bir an kararsızlık içinde durakladı.

Bobby kimseye bir şey söylemememi yazmış, diye düşünüyordu. Ama herhalde Roger'ı kastetmiyordu.

Ama sonra Bobby'nin bu sözcüklerin altını iki kez çizmiş olduğunu ve aklına gelen o korkunç olasılığı anımsadı. Eğer *bu* doğruysa, diye düşündü. Roger farkında olmadan safça ikimizi birden ele verebilir. Ona şüphelerinden söz etmeye cesareti yoktu... Sonuçta Frankie kararını verdi.

"Yok," dedi. "İlgi çekici hiçbir şey yok."

Ne var ki aradan yirmi dört saat geçmeden bu kararını anımsayacak ve çok pişman olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie daha sonraki birkaç saat içinde arabasını almamasını tembihlediği için Bobby'ye çok kızdı. Aslında Chipping Somerton uzak sayılmazdı ama Frankie üç kez aktarma yapmak ve her istasyonda uzun uzun beklemek zorunda kaldı. Frankie gibi acul ve sabırsız biri için bu bekleyişler ölümden daha beterdi.

Ama yine de içinden Bobby'ye hak veriyordu. Bentley gerçekten çok dikkat çeken bir *arabaydı.*

Frankie, Merroway Malikânesi'nden çok sudan bir bahaneyle ayrılmıştı, ama o anın gerilimi içinde daha geçerli, zekice bir bahane bulamamıştı. Bunun için kendi kendine kızıyordu.

Frankie'nin bindiği ağır aksak tren, küçük Chipping Somerton istasyonuna girdiğinde hava kararmak üzereydi. Frankie'ye ise sanki gece yarısı olmuş gibi geliyordu. Tren öylesine rahvan ilerlemişti ki sanki saatler değil günler geçmişti.

Üstelik yağmur da başlamıştı.

Frankie mantosunun yakasını kaldırdı, istasyondaki lambanın altında Bobby'nin mektubuna bir kez daha göz attı. Sonra doğruca verilen tanımdaki yönde ilerlemeye başladı. Bobby yolu çok iyi tarif etmişti, ileride köy ışıklarını fark eden Frankie soldaki dar yola saptı. Yol dik bir yokuşla tepeye tırmanıyordu. Frankie tepeye erişince bu kez de sağa dönen yola saptı. Bir süre sonra da köy aşağılarda belirdi. Yukarıda ise büyükçe bir çam korusu vardı.

Frankie sonunda tahtadan yapılmış bir bahçe kapısının önünde durdu. Bir kibrit çaktı.

Evet yanılmamıştı. Kapının üzerindeki levhada, "Villa Tudor" yazıyordu.

Frankie etrafına bakındı, ortalıkta kimsecikler yoktu. Frankie bahçe kapısını açarak, içeri girdi. Çam ağaçlarının arkasında kaba hatlarıyla evi görebiliyordu. Evi net olarak görebileceği çam ağaçlarından birinin arkasına gizlenerek villaya doğru baktı. Kalbi çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hızlı çarpıyordu. Derin bir soluk aldı ve elinden gelen en iyi baykuş sesini taklit etmeye çalıştı.

Sesi etrafta yankılandı. Birkaç dakika geçti ama yanıt gelmedi.

Frankie kuş taklidini yineledi.

O sırada villanın kapısı aralandı ve üzerinde şoför elbisesi olan genç bir adam dikkatle dışarı baktı. Bobby'ydi bu! Genç adam eliyle Frankie'ye gelmesini işaret etti. Sonra da gözden kayboldu. Bu arada kapıyı aralık bırakmıştı.

Frankie ağacın arkasından çıkıp, kapıya doğru ilerledi. Pencerelerden hiçbirinde ışık yoktu. Her yere tam bir karanlık ve sessizlik hâkimdi.

Frankie ayaklarının ucuna basarak aralık kapıdan geçip karanlık antreye girdi. Burada durarak etrafına bakındı.

Sonra da, "Bobby..." diye fısıldadı.

İlk uyarıyı burnu verdi. Bu kokuyu daha önce nerede duymuştu nereden biliyordu bu ağır iç bayıltıcı kokuyu?

Tam zihninde, kloroform, sözcüğü belirdiği anda kuvvetli iki kol genç kızı arkasından sımsıkı sardı. Frankie bağırmak için ağzını açtıysa da aynı anda yüzüne ıslak bir pamuk bastırıldı. Tatlı, iç bayıltıcı koku burnuna doldu.

Frankie çaresizlik içinde çırpındı, kendini savunmaya çalıştı. Çırpınıyor, dönüyor, tekmeler atıyordu. Buna rağmen fazla dayanamayacağını da biliyordu. Kulakları uğuldamaya başlamıştı, soluğunun kesildiğini hissediyordu.

Ve kendinden geçti, her yer bir anda karardı...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

28. BÖLÜM

Son Anda

Frankie'nin kendisine geldiği anla birlikte kloroformun moral bozucu etkileri de kendini göstermeye başladı. Asla kloroformun ardıl etkilerinin katlanılabilir olduğu söylenemezdi. Frankie yerde, tahta döşemenin üzerinde yatıyordu. Elleri ve ayakları bağlıydı. Kendini zorlayarak yerde yuvarlanmaya çalışırken başı neredeyse eski bir kömür tenekesine çarpacaktı. Bunu çok daha üzücü başka olaylar da izledi.

Frankie ancak iki üç dakika sonra – doğrulup oturamasa da– kendisini toparlayabildi. Hiç değilse bilinci bir ölçüde olsun yerindeydi.

Birden çok yakınında birinin inlediğini duydu. Etrafına bakındı. Anladığı kadarıyla bir tür tavan arasına kapatılmıştı. Tavandaki küçük camdan içeri hafif bir ışık giriyordu. Zaten o an için odadaki tek ışık da buydu, üstelik birazdan karanlık iyici çökecek ve göz gözü görmeyecekti. Frankie sonra duvara dayanmış birkaç kırık tablo olduğunu fark etti. Odada bunun dışında biraz önce çarpmak üzere olduğu kömür tenekesi, eski kırık bir demir karyola ve kırık birkaç iskemle vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie iniltinin odanın köşelerinden birinden geldiğini fark ederek o tarafa döndü. Neyse ki el ve ayak bileklerindeki bağlar pek sıkı sayılmazdı. Sürünerek de olsa ona hareket olanağı tanıyordu. Frankie tozlu zeminde yengeç gibi yan yan ilerlemeye başladı.

"Bobby!" diye seslendi.

Gerçekten de orada yatan Bobby'di. Onun da elleriyle ayaklarını bağlamış, üstelik ağzını da tıkamışlardı. Ama Bobby ağzındaki tıkacı biraz gevşetebilmişti. Frankie de ona yardımcı olmaya çalıştı. Bağlı olmasına rağmen ellerini biraz olsun kullanabiliyordu. Gerek parmaklarını gerekse son bir hamle olarak dişlerini kullanarak Bobby'nin ağzındaki bağı çözmeyi başardı.

Bobby boğuk bitkin bir sesle, "Frankie," diye seslenmeyi başardı.

Frankie, "Neyse, hiç olmazsa beraberiz," diyerek iç çekti. "Ama sandığımız kadar akıllı olmadığımız da anlaşılıyor."

Bobby üzüntüyle, "Sanırım öyle..." dedi. "Bizi gafil avladılar. Nasıl diyorlar *temiz iş*."

Frankie merakla sordu.

"Seni nasıl yakaladılar? Bana o mektubu yazdıktan sonra mı tuzağa düştün?"

"Ne mektubu? Ben sana mektup yazmadım ki."

Genç kızın gözleri büyüdü.

"Ah, şimdi anlıyorum ne kadar aptallık ettiğimi! Üstelik kimseye de bir şey söylemedim."

"Neyse Frankie, homurdanmaktan vazgeç! Sana başıma gelenleri anlatacağım. Sonra da sen bana olanları, bildiklerini anlat."

Bobby, Grange'da başına gelenleri ve sonrasını anlattı.

"Kendime geldiğimde bu pis yerdeydim. Yanıma içinde yemek ve su bulunan bir tepsi bırakılmıştı. Çok acıkmıştım, dayanamayıp yedim. Ama sanırım yemekte uyku ilacı vardı. Çünkü hemen uyuyup kalmışım. Sahi Frankie, bugün günlerden ne?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Cuma."

"Grange'a çarşamba gecesi gittim. Lanet olsun, demek o zamandan beri de burada baygın yatıyorum. Evet, şimdi de sen anlat. Başına neler geldi?"

Frankie de kısaca olanları özetledi. Bay Spragge ile yaptığı konuşmadan başlayarak kendini bağlı bir şekilde tavan arasında bulduğu ana kadar tüm yaşadıklarını anlattı.

"Beni kloroformla bayılttılar Bobby. Biraz önce de neredeyse kömür tenekesine çarpıyordum."

Bobby takdirle, "Aferin," dedi. "Ellerin bağlı olmasına rağmen bunca şeyi başarmışsın... Ama asıl önemli olan nokta şu: Şimdi ne yapacağız, Frankie? Şimdiye kadar kozlar bizim elimizdeydi, istediğimiz gibi at koşturduk ama şimdi durum değişti."

Frankie, "Ah..." diye inledi. "Roger'a senden aldığım mektuptan söz etmiş olsaydım... Aslında bunu düşünmedim de değil... ama sonra vazgeçtim. Senin söylediğin şekilde davranmaya ve kimseye bir şey söylememeye karar verdim."

Bobby karamsar bir havada, "Ve bu yüzden de," dedi. "Şimdi kimse nerede olduğumuzu bilmiyor. Frankie hayatım, korkarım senin de başını belaya soktum."

Frankie sıkıntıyla, "Kendimize biraz fazla güvendik," dedi.

Bobby düşünceliydi.

"Bu işte anlayamadığım neden bizi kafamıza vurup hemen öldürmedikleri? Nicholson'ın bu konuda bir an bile tereddüt etmeyecek bir tip olduğundan eminim."

Frankie hafifçe ürperdi.

"Bir planı olmalı."

"İyi ya o zaman biz de bir plan yapmalıyız. Bir şekilde buradan kaçmamız gerekiyor Frankie. Bunu nasıl başarabiliriz?"

"Bağırıp imdat isteyelim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bobby, "E... evet," diye mırıldandı. "Sokaktan geçen biri sesimizi duyabilir. Ama Nicholson senin ağzını bağlamadığına göre buradan pek fazla geçen olmadığı anlaşılıyor. Senin bileklerindeki bağ benimkinden çok daha gevşek. İplerini dişlerimle çözmeye çalışayım."

Bundan sonra beş dakika Bobby'nin dişçisini gururlandıracak bir çabalamayla geçti.

Bobby bir süre sonra durdu.

"İlginç, romanlardaki kahramanlar bu işi kolaylıkla başarırlar. Ama ben daha ipleri gevşetemedim bile."

Frankie, "Hayır," dedi. "Biraz gevşediler bak. Bobby! Biri geliyor!"

Yuvarlana yuvarlana çabucak genç adamın yanından uzaklaştı. Gerçekten de biri ağır adımlarla merdivenlerden çıkıyordu. Kapının altından içeriye hafif bir ışık sızdı. Anahtar kilitte çatırdayarak döndü. Ve kapı gıcırdayarak, ağır ağır açıldı.

İki genç Nicholson'ın alaycı sesini duydular.

"Evet, bizim küçük kuşlar nasıllar bakalım?"

Elinde bir mum vardı. Şapkasını kaşlarına kadar indirmiş, paltosunun yakasını kaldırmış olsa bile sesi onu hemen ele veriyordu. Gözlüğünün kalın camlarının arkasında mavi gözleri tuhaf tuhaf parlıyordu.

Yapmacık bir neşeyle onlara bakarak başını salladı.

"Doğrusu ya tuzağıma bu kadar kolaylıkla düşeceğinizi sanmıyordum Lady Frances,"

Ne Frankie ne de Bobby yanıt vermediler. O an için tüm kozlar Nicholson'ın elindeydi, söylenecek fazla bir şey yoktu?

Nicholson mumu sandalyelerden birinin üzerine bıraktı.

"Bakalım rahatınız yerinde mi?" Nicholson, Bobby'nin bağlarını kontrol ettikten sonra memnuniyetle başını salladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie'nin bileğindeki iplere bakar bakmaz ise başını sallayarak, "Ah, işte bu olmadı," dedi. "Gençliğimde 'Çataldan önce parmaklar, parmaktan önce de dişler vardı,' derlerdi. Genç dostumuzun dişlerinin çok sağlam ve aktif olduğu anlaşılıyor."

Odanın köşesinde meşeden yapılmış büyük harap bir sandalye duruyordu. Nicholson, genç kızı bu sandalyeye oturtarak, sıkıca bağladı.

"Rahatsız olmadığınızı umarım Lady Frances... neyse... Zaten uzun sürmeyecek."

Bu arada Frankie kendisini toplamıştı.

"Bize ne yapacaksınız?"

Nicholson sandalyeye bıraktığı mumu aldı.

"Kazalarla çok fazla ilgilendiğimi söyleyerek benimle alay ettiniz, Lady Frances. Anımsıyor musunuz? Belki de haklısınız. Sanırım bir kaza daha planlamam gerekecek."

Bobby haykırdı.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Acaba açıklasam mı? Evet, belki de böylesi daha iyi. Şöyle düşünüyorum: Lady Frances Derwent yanına şoförünü alarak arabayla gezintiye çıkacak. Sonra yolunu şaşıracak ve terk edilmiş bir taş ocağına giden yola sapacak. Ve otomobil uçurumdan aşağıya yuvarlanacak. Lady de şoförü de ölecek."

Kısa bir sessizlik oldu.

Bobby, "Ama ölmeyebiliriz," dedi. "Bazen planlar umulduğu gibi gitmez. Wales'te olduğu gibi..."

Nicholson omuz silkti.

"Morfin konusu beni çok şaşırttı, akıl almaz bir karşı koyma gücünüz var aslında bu bizim açımızdan çok kötü bir durumdu. Neyse, bu kez hiç endişelenmeyin. Cesetlerinizi bulduklarında çoktan ölmüş olacaksınız."

Bobby ürperdi... adamın sesinde, aynen tiyatroda ünlü son tiradını söylemek üzere olan bir aktörün etkileyici tınısı vardı.

Nicholson cinayet işlemekten zevk alıyor, diye düşündü. Hatta buna bayılıyor.

Nicholson'ın daha fazla keyiflenmesine izin vermeyecekti, buna kararlıydı.

Kayıtsızca, "Yanılıyorsunuz," dedi. "Özellikle Lady Frances konusunda korkunç bir hata yapmak üzeresiniz."

Frankie hemen, "Tabii," diye atıldı. "Bobby'nin yazısını taklit ederek yazdığınız o mektupta buraya geleceğimden kimseye söz etmememi öneriyordunuz. Ama ben dayanamadım. Durumu Roger Bassington-ffrench'e açıkladım. O her şeyi yani sizden şüphelendiğimizi biliyor. Başımıza bir şey gelirse bundan kimin sorumlu olduğunu hemen anlayacak gerekeni yapacaktır. Bence en iyisi hemen bizi serbest bırakıp elinizden geldiğince çabuk bu ülkeyi terk etmeniz."

Nicholson bir an susup düşündü.

Sonra ağır ağır, "Şahane bir blöf," dedi. "Ama ben buna kanmayacağım. Blöfünüzü görüyorum Lady Frances."

Kapıya doğru gitti.

Bobby arkasından bağırdı.

"Peki ya karın, aşağılık domuz? Yoksa onu da mı öldürdün?"

Nicholson, "Moira henüz yaşıyor," dedi. "Ama daha ne kadar yaşar, bunu bilemiyorum. Koşullara bağlı."

Alaycı bir havada eğilerek selam verdi.

"*Au revoir*. Gerekli ayarlamaları yapmam bir iki saatimi alacak. Bu arada konuşmak isteyebilirsiniz. Gerekli olmadığı sürece ağzınızı bağlamayı düşünmüyorum. Anlıyorsunuz değil mi? Eğer bağırıp yardım isterseniz, hemen gelir, bunu da yaparım."

Dışarı çıkarak kapıyı kilitledi.

Bobby, "Bu doğru değil," dedi. "Doğru olamaz. Bu olamaz."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama Nicholson'ın doğruyu söylediğini ve adamın kısa bir süre sonra onu ve Frankie'yi öldüreceğini hissediyordu.

Frankie de pek umutlu değildi. Aslına bakılırsa morali çok bozuktu, tüm umudunu yitirmişti.

Bobby her şeye rağmen moral vermeye çalışarak, "Bütün bu olanlar öylesine yapay, gerçekdışı görünüyor ki. Akıl almaz. Fantastik! Nicholson'ın kendisi bile öylesine yapmacık ki, sanki verilen rolü yapan bir aktör. Romanlarda bizim gibi zor durumda olanları son anda biri gelir kurtarır, peki ama bizi kim kurtarabilir ki?"

Frankie inleyerek, "Keşke Roger'a buraya geleceğimden söz etseydim," dedi.

Bobby, "Belki de Nicholson aksini iddia etmesine rağmen yine de senin durumu Roger'a açıkladığına inanmıştır," dedi.

Frankie, "Hiç sanmıyorum..." dedi. "Yalanıma inanmadı. Çok zeki bir adam o."

Bobby üzgün üzgün, "Bize göre çok zeki," dedi. "Zaten o sayede bizi tuzağa düşürdü. Frankie biliyor musun en çok neye kızıyorum?"

"Hayır, neye?"

"Şurada öte dünyaya göçmemize ramak kalmışken, hâlâ Evans'ın kim olduğunu öğrenememiş olmamıza."

Frankie, "Bunu Nicholson'a soralım," dedi. "Biliyorsun ya ölmeden önceki son arzu. Reddedeceğini sanmam. Haklısın, ben de senin gibi düşünüyorum Bobby. Bu merakım giderilmeden ölmek istemiyorum."

Kısa bir sessizlik yaşandı.

Ardından Bobby, "İstersen bağıralım," dedi. "Son bir olasılık! Zaten başka şansımız olacağını da sanmıyorum."

Frankie, "Daha değil," dedi başını sallayarak. "Doğrusunu istersen – birincisi– sesimizi duyup bizi kurtarmaya geleceklerini hiç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sanmıyorum yoksa Nicholson bu riski göze almazdı. İkincisi burada sessizce, biriyle konuşmadan ölümü beklemek niyetinde değilim. Seninle konuşursam rahatlarım belki. Bunun için bağırma işini son dakikaya bırakalım. Seninle konuşmak öyle rahatlatıcı ki, Bobby." Sesi titriyordu.

"Senin de başını derde soktum Frankie. Bu belaya seni ben bulaştırdım."

"Aslında doğru ama beni bunun dışında bırakamazdın. Sen istemeseydin de ben bu işe yine de karışırdım. Kendim istedim. Neyse Bobby, sence Nicholson tehdidini gerçekten yerine getirecek mi? Yani... bizi?..."

"Evet, korkarım yapacak bunu. Lanet herif ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor.

"Bobby artık Henry Bassington-ffrench'i öldürenin o olduğuna inanıyorsun, değil mi?"

"Ama bunun olanaksız olduğuna karar vermiştik..."

"Yanıldık Bobby. Bu mümkün eğer Sylvia Bassington-ffrench de bu işin içindeyse pekâlâ da mümkün!"

"Frankie!"

Nicholson, Henry'yi öldürdü. Sylvia da onun malikâneye cinayetten sonra geldiğini söyleyerek adamı korudu."

"Sylvia!"

"Neler hissettiğini biliyorum. Bu ilk aklıma geldiği zaman ben de senin gibi bunu düşünmüş olmaktan bile dehşete kapıldım. Ama durum ortada. Herkes Henry'nin uyuşturucu bağımlısı olduğunu anlamıştı. Neden Sylvia sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranıyordu. Ayrıca Henry'nin Grange'dan başka bir yerde tedavi olmasını istediğimizde neden o kadar öfkelendi, neden şiddetle karşı koydu? Sonra silah sesi duyulduğunda evin içinde bir o vardı..."

"Belki Henry'yi öldüren de o."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır! Sanmam."

"Öldürmüş olabilir Frankie. Sonra da anahtarı kocasının cebine koyması için Nicholson'a vermiştir..."

Frankie çaresizce iç geçirdi.

"Hiçbir şey anlayamıyorum artık. Çılgın bir şey bu." Sesinden ne kadar umutsuz olduğu anlaşılıyordu. "Dev aynasına bakmak gibi bir şey. Katillerin ayırt edilmesi için bir yol bulunması gerekiyor. Onların gözlerine veya kulaklarına bakınca, 'Hah, işte bu katil,' diyebilmelisin."

Bobby birden haykırdı.

"Tanrım!"

"Ne oldu?"

"Frankie biraz önce buraya gelen adam Nicholson değildi."

"Bobby, aklını mı kaçırdın sen? Nicholson değildi de kimdi?"

"Bilmiyorum daha başlangıçta bir terslik olduğunu sezmiştim ama ne olduğunu kestiremiyordum. Sonra sen kulaklardan söz edince birden anladım. Geçen gece Nicholson'ı pencereden gözetlerken kulakları özellikle dikkatimi çekti; doktorun kulak memeleri yanaklarına yapışıktı. Ama bu gece buraya gelen adamın kulakları tamamen farklıydı Frankie,"

"Yani, bu ne anlama geliyor?" diye mırıldandı Frankie umutsuzca.

"Rol yapmasını bilen biri Nicholson'ın kılığına girmiş."

"Ama neden? Kim bunu yapabilir?"

Bobby birden haykırdı:

"Bassington-ffrench! Roger Bassington-ffrench. Başlangıçta katilin o olduğunu anlamıştık. Ama sonradan aptallık edip bile bile yanlış yollara saptık, başkalarının peşinden koştuk."

Frankie fısıldadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Roger Bassington-ffrench. Bobby kesinlikle haklısın. Gelen Roger'dı. Nicholson'a kazalar konusunda sataştığımda yanımızda bir tek o vardı."

Bobby, "İşte şimdi işimiz bitti," dedi. "İçimde her şeye rağmen bir mucize olup Roger'ın izimizi bulup bizi kurtarmaya gelebileceği gibi ufacık bir umut vardı. Artık bu da yok. Moira bir yerlere kapatılmış durumda. Bizimse elimiz kolumuz bağlı. Nerede olduğumuzu bilen yok. Frankie korkarım oyun bitti."

Tam konuşmasını tamamladığı anda bir ses duyuldu. Ardından bir şangırtı koptu. Ve tavandan ağır bir vücut aşağı düştü.

İçerisi hiçbir şey görülemeyecek kadar karanlıktı.

Bobby, "Lanet olsun... Ne oluyor?" diye haykırdı.

Kırık camların arasından bir ses duyuldu.

"B -b -b- Bobby."

Bobby, "Tanrım! Olur şey değil!" diye bağırdı. "Bu Badger!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

29. BÖLÜM

Badger'ın Öyküsü

Kaybedilecek zaman yoktu. Aşağıdan gürültüler gelmeye başlamıştı bile.

Kendini toplamış olan Bobby, "Badger, çabuk ol, aptallık etme!" diye fısıldadı. "Hemen ayakkabılarımdan birini çıkar! Şimdi soru sormanın zamanı değil! Tartışmaya da kalkma! Haydi, durma, hemen ayakkabılarımdan birini çıkar. Sonra da ayakkabıyı cam kırıklarının ortasına at. Sen de şuradaki karyolanın altına saklan. Haydi, *çabuk ol*, diyorum!"

Merdivenlerden hızla birilerinin çıktığını duyuyorlardı. Anahtar kilitte döndü.

Nicholson daha doğrusu sözde Nicholson elinde mumla eşikte belirdi.

Çabucak etrafa bakındı. Bobby'le Frankie bıraktığı yerde oturuyorlardı. Ama odanın ortasında cam kırıkları ve bunların arasında da bir ayakkabı vardı.

Nicholson hayretle bir ayakkabıya baktı, bir Bobby'ye. Bobby'nin sol ayağı ayakkabısızdı.

Alaycı bir tonda, "Çok zekisiniz, sevgili genç dostum," diyerek güldü. "Kusursuz bir akrobat olduğunuz anlaşılıyor." Bobby'ye yak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

laşarak onun iplerini yokladı. Ek olarak bir iki düğüm daha attı. Bir taraftan da onu meraklı bakışlarla süzüyordu.

"Ayakkabınızı tepe camına nasıl fırlatmayı başardığınızı bilmek isterdim. İnanılır gibi değil. Dostum, sizde biraz Houdini'lik[1] var anlaşılan."

Yeniden iki dosta, sonra kırık tepe camına baktı ve omuz silkerek odadan dışarı çıktı.

Bobby hemen, "Badger, haydi, çabuk!" diye fısıldadı.

Arkadaşı yatağın altından dışarı süzüldü. Cebinden çakısını çıkararak Frankie'yle Bobby'nin bağlarını kesti.

Bobby ayağa kalkarak uzun uzun gerindi.

"Oh, dünya varmış. Ahh! Her tarafım uyuşmuş. Frankie dostumuz Nicholson konusundaki fikrin ne?"

Frankie, "Yanılmamışsın," dedi. "O adam Roger-Bassingtonffrench. Sen onun Roger olduğunu, Nicholson rolü oynadığını *söyleyince* adama başka gözle baktım ve gerçeği *gördüm*. Ama yine de hakkını vermek gerek, Roger çok usta bir aktör."

"Özellikle de gözlükleri ve sesiyle."

Badger da söze karıştı.

"B-b-b-ben Oxford'da okurken, orada B-b-b-b- Bassingtonfrench adlı bir öğrenci vardı. Ç- ç-çç-ok iyi bir aktördü. A-a- a- aama ahlaksızın tekiydi. B- b- b- b- babasının imzasını taklit ederek bir ç- ç- çek yazdı. F- f- f- f- fakat zavallı babası işi örtbas etmek zorunda kaldı."

Bobby'le Frankie o anda aynı şeyi düşündüler. Sırlarını Badger'a açmalarının doğru olmayacağını sanmışlardı. Halbuki o Ro-

(1) Harry Houdini, asıl adı Erik Weisz (24 Mart 1874 - 31 Ekim 1926), Macar asıllı ABD'li illüzyonist. Özellikle, elleri ve ayakları bağlı olarak girdiği kilitli bir sandıktan kurtulma numarasıyla ünlüdür.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ger'ın iç yüzünü biliyordu, onlara çok önceden çok değerli olabilecek bilgiyi sağlayacaktı.

Frankie düşünceli bir tavırla, "Belge sahtekârlığı," diye mırıldandı. "O mektubu senin yazdığını sanmamın nedeni de buydu işte, öylesine kusursuzdu ki! İyi de Roger senin elyazını nereden biliyordu?"

"Cayman'lardan. Eğer onların suç ortağıysa o zaman Cayman' lara yazdığım mektubu da görmüştür."

Badger araya girip, "Ş- ş- ş- şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Bobby, "Seninle ben kapının arkasına saklacağız," dedi. "Dostumuz geri dönünce ki bunun pek fazla uzun süreceğini sanmıyorum ikimiz birden arkasından üzerine yüklenip ona hayatının sürprizini yapacağız. Ne dersin Badger? Var mısın buna?"

"Ah... T-t- t- t- tabii."

"Sen Frankie, Roger'ın merdivende ayak seslerini duyar duymaz hemen sandalyene otur. Kapıyı açınca senin yerinde olduğunu görürse şüphelenmeden içeri girer."

"Tamamdır. Ama Badger'le birlikte onu hareket edemez hale getirdiğinizde ben de size katılacak, bileklerini ısıracak, yüzünü parçalayacağım."

"Kadınca duygular bunlar aynen dişi bir kaplan gibisin," dedi Bobby başını sallayarak. "Neyse, haydi oturup konuşalım. Badger'ın tepedeki camdan içeri girmesini sağlayan mucizenin ne olduğunu öğrenemeye can atıyorum."

Badger yere oturdu.

"Ş- ş- ş- şey... s- s- s- sen gittikten sonra b- b- başım belaya girdi, Bobby."

Kısa bir ara verdi. Sonra öyküyü anlattı: Borçlar, alacaklılar, icra takipleri. Yani tam Badger'a yakışık bir felaket! Bobby oradan adresini bırakmadan ayrılmış, yalnızca Bentley'ye binip,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Staverley'ye gideceğini söylemişti. Sonuçta Badger de arkadaşını bulabilmek için Staverley'ye gelmişti.

"S- s- s- senden beş sterlin isteyecektim, b- b- b- belki ve-ve-verebilirsin diye düşündüm."

Bobby'nin içi sızladı. Badger'a destek olmak için Londra'ya gitmiş ama sonra birden onu yalnız bırakarak Frankie'yle birlikte dedektifliğe soyunmuştu. Ama zavallı Badger ona bundan dolayı değil kızmayı sitem etmeyi bile düşünmüyordu.

Badger'ın asla Bobby'nin gizemli işlerine burnunu sokmak gibi bir isteği olmamıştı, ama yeşil Bentley'yi Staverley gibi bir köyde kolaylıkla bulabileceğini düşündüğü de ortadaydı.

Gerçekten de Badger daha Staverley'ye erişmeden Bentley'yi görmüştü. Hanın önünde duruyordu ve boştu.

Badger, "Biliyor m-m-musun, o- o- o- zaman sana s- s- s- sürpriz, yapmaya karar verdim," dedi. "H- h h- h- hoş bir şaka. A- a- a- a- arabanın a-a-a–a-arka koltuğunda battaniye vardı. E-e-e-etrafıma bakındım. K-k-k-kimseler yoktu. H-h-h-h-hemen arabaya binerek battaniyeyi üzerime çektim. B-b-b-b-beni görünce çok şaşıracaktın."

Sonra meyhaneden çıkan yeşil üniformalı bir şoför arabaya binmişti. Badger örtülerin arasından ona bakmış ve şoförün Bobby olmadığını görünce büyük bir şok yaşamıştı. Adam, Badger'a bir şekilde tanıdık gelmişti, adamı daha önce bir yerde gördüğünü düşünmüş ama çıkaramamıştı. Sonra da yabancı gaza basıp oradan hızla uzaklaşmıştı.

Badger şaşırıp kalmış, ne yapacağını bilememişti. Ortaya çıkıp şoförden özür dileyerek durumu anlatması olacak iş değildi. Zaten araba saatte doksan kilometre gibi bir hızla ilerlerken sürücüyle konuşması da olanaksızdı. Sonrasında sesini çıkarmayıp araba durunca usulca kaçmaya karar vermişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sonunda araba Tudor Villası'nın önünde durmuştu. Şoför Bentley'yi garaja sokarak çıkarken garaj kapısını kilitlemişti. Dolayısıyla Badger içeride kilitli kalmıştı. Garajın yan duvarında küçük bir pencere vardı. Buradan dışarı bakan Badger bir saat kadar sonra Frankie'nin geldiğini, ıslık çaldığını ve eve girdiğini görmüştü.

Badger bu duruma çok şaşırmıştı. Durumdan şüphelenmiş, garajdan çıkmaya ve neler olduğuna bakmaya karar vermişti.

Sonunda da garajda bulduğu aletlerle kilidi açmayı başarmıştı. Ardından da villanın etrafında keşif gezisine çıkmıştı. İlk katın panjurları kapalıydı. Sonuçta Badger çatıya tırmanarak üst katın pencerelerinden birinden içeri bakmaya karar vermişti. Çatıya tırmanmak zor değildi. Garajın yan duvarında kalınca bir boru vardı. Badger bundan yararlanarak garajın damına çıkmış, oradan da villanın damına geçmişti. Araştırmayı sürdüren Badger sonra o çatı penceresini görmüştü. Gerisini ise doğa ve Badger'ın iri cüssesi halletmişti.

Badger'ın öyküsü sona erdiğinde Bobby derin bir doluk aldı.

"Badger! Sen Tanrı'nın bir armağanısın –bir mucize bu– gerçek bir mucize! Eğer sen olmasaydın, Frankie'yle ben bir saate kalmadan ölmüş olacaktık."

Ardından arkadaşına olanları, gerek kendisinin gerekse Frankie'nin yaşadıklarını özetledi.

Sonra birden sözlerine ara verdi.

"Biri geliyor." Frankie sen yerine geç. Şu ünlü aktörümüz –Roger Bassington-ffrench'e– yaşamının en büyük sürprizini yaşatalım."

Frankie hemen kırık sandalyeye oturdu. Badger'la Bobby de kapının arkasına saklandılar.

Ayak sesleri giderek yaklaştı. Kapının altında yine mumun hafif ışığı görüldü. Ve kilit döndü kapı açıldı. Mumun ışığı sandalye-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sinde yığılmış bir halde oturan Frankie'yi aydınlattı. Zindancı içeriye doğru adım attı.

Ve Bobby'le Badger büyük bir keyifle düşmanlarına arkadan saldırdılar.

Boğuşma kısa, sonuç ise kesin oldu. Roger gafil avlanmıştı. Daha ne olduğunu anlayamadan yere yığıldı. Mum yana fırladı. Frankie hemen atılıp mumu kaptı.

Birkaç dakika sonra üç arkadaş kinle karışık bir sevinçle daha önce kendilerini bağlayan iplerle sıkı sıkı bağladıkları adama bakıyorlardı.

Bobby, "İyi akşamlar, Bay Bassington-ffrench," dedi. Sesinde kaba bir coşku vardı ama bundan dolayı onu kim kınayabilirdi ki? "Cenaze töreni için güzel bir gece."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

30. BÖLÜM

Kaçış

Yerdeki adam gözlerini dikmiş, onlara bakıyordu. Boğuşma sırasında hem şapkası hem de gözlüğü düşmüştü. Artık kimliğini gizlemesi olanaksızdı. Gerçi kaşlarının etrafında hâlâ makyaj izleri vardı ama karşılarındaki Roger Bassington-ffrench'in neşeli, biraz boş, çekici yüzüydü.

Adam sanki kendi kendine konuşurcasına o tatlı ve ahenkli tenor sesiyle, "Çok ilginç," diye mırıldandı. "Sizin gibi ayakkabılarının bağı sıkı olan bir adamın ayakkabısını tepedeki cama atamayacağını çok iyi biliyordum. Ama ayakkabıyı cam kırıkları arasında görünce bir an bundan bir sebep sonuç ilişkisi çıkarıp bunun mümkün olabileceğini gördüm. Bu da insan beyninin ne kadar kısıtlı olduğunu gösteriyor."

Kimsenin yanıt vermediğini görünce aynı ses tonuyla ekledi.

"Evet, sonuçta bu raundu siz kazandınız. Hiç beklenmedik ve kesinlikle üzücü bir durum. Oysa siz aptalları tuzağa düşürdüğümden o kadar emindim ki."

Frankie içini çekti. "Gerçekten de düşürdünüz. O mektubu siz yazdınız değil mi? Bobby'nin yazısını taklit ettiniz."

Roger alçakgönüllülükle, "Bu konuda oldukça yetenekliyim," dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Ya Bobby?"

Sırtüstü yatan Roger dostça bir tavırla gülümsüyordu. Bobby onun olanları anlatmaktan tuhaf bir zevk duyduğunu hissediyordu.

"Onun Grange'a gideceğini biliyordum. Tek yapmam gereken bahçedeki patikanın kenarındaki çalılıkların arkasına gizlenip beklemekti. O ağaçtan düşüp kaçtığı sırada ben hemen arkasındaydım. Ortalığın yatışmasını bekledim. Sonra kum torbasını başına indirdim. Bundan sonra geriye kalan onu arabamın beklediği yere götürmek, bagaja koymak ve buraya getirmekti. Sonra da sabah olmadan eve döndüm."

Bobby sordu.

"Peki ya Moira? Onu nasıl tuzağa nasıl düşürdünüz?"

Roger kıkırdadı. Bu soru onu eğlendirmişe benziyordu.

"Yazı taklidi çok yararlı sanattır, sevgili dostum Jones," dedi.

Bobby öfkeyle haykırdı.

"Alçak domuz!"

Frankie hemen araya girdi. Hâlâ merak ettiği birçok nokta vardı. Roger'ın da konuşmaktan kaçınmayacağı anlaşılıyordu.

"Peki, neden Nicholson'ın kılığına girdiniz?"

Roger sanki bu soruyu kendi kendine soruyormuş gibi, "Sahi, neden girdim?" dedi. "Hım... sanırım kısmen de olsa sizi kandırıp kandıramayacağımı merak ediyordum. İkiniz de zavallı Nicholson'ın boğazına kadar bu işe bulaşmış olduğundan o kadar emindiniz ki!" Yeniden güldü. Frankie kızardı. "Lady Frances, doktor size her zamanki ukala tavrıyla o sözde kazaya ilişkin bir iki soru sorunca hemen şüphelenmeye başladınız. Oysa bu yalnızca Nicholson'ın anlamsız ayrıntı merakıydı – hepsi o kadar!"

Frankie ağır ağır başını salladı.

"Yani Nicholson aslında suçsuzdu, öyle mi?"

"Hem de yeni doğmuş bir bebek kadar masumdu. Ama *bana* büyük bir iyilik yaptı. Dikkatimi geçirdiğiniz o kazaya çekti. Bu ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir başka rastlantı daha bana sizin aslında sandığım kadar saf ve zararsız olmadığınızı gösterdi. Sonra bir sabah, siz şoförünüzle telefonda konuşurken ben antredeydim, şoförünüzün size 'Frankie' diye hitap ettiğini duydum. Kulaklarım çok keskindir. Sizinle beraber şehre gelmeyi önerdim, beklentimin aksine bunu kabul ettiniz ama sonra fikrimi değiştirdiğimi söylediğimde yüzünüzden çok rahatlamış olduğunuz anlaşılıyordu. Daha sonra da..." Sustu ve elinden geldiğince bağlı omuzlarını silkti. "Açıkçası sizin Nicholson'dan şüphelenmeniz beni çok eğlendirdi. Zavallı doktor aslında sineği bile incitemeyecek kadar iyi bir insandır ama ne yazık ki korku filmlerindeki paranoyak katillere benziyor. Ben de sizi hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Bunun için bu oyunu oynamaya karar verdim. Ne de olsa bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektiniz. Ama gördüm ki kusursuz diyebileceğim bir planda bile bazı şeyler ters gidebiliyormuş."

Frankie, Roger'a döndü.

"Bana söylemeniz gereken bir şey var: Merakımdan neredeyse delireceğim. Lütfen söyleyin: şu Evans kim?"

Roger kaşlarını kaldırdı.

"Yani... onun kim olduğunu bilmiyor musunuz?"

Sonra kahkahalarla güldü.

"Ah, bu çok hoş işte. Bu bile insanın ne kadar aptal olabileceğini gösteriyor."

Frankie homurdandı. "Bizi mi kastediyorsunuz?"

Roger, "Hayır," diyerek iç çekti.

"Kendimi kastediyorum. Evans'ı bilmiyorsunuz demek? O halde ben de size onun kim olduğunu ve şu anda kendisini nerede bulabileceğinizi açıklamayacağım. Artık bu da sır olarak bana kalsın."

İlginç bir durumdu bu. Son anda durumu Roger Basingtonffrench'in aleyhine çevirmeyi başarmışlardı, ama adam yine de tu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

haf bir şekilde onların bu zaferin tadını çıkarmalarını engelliyordu. Hem de yerde bağlı yatmasına rağmen...

Roger, "Şimdi ne yapmayı düşündüğünüzü sorabilir miyim?" dedi.

Henüz bunun için bir karar vermemişlerdi. Bobby kararsızlık içinde, "Polis..." gibi bir şeyler mırıldandı.

Roger neşeyle, "Bence de en iyisi bu," dedi. "Telefon edin ve polis çağırın. Sonra da beni onlara teslim edin. Sanırım beni ancak sizi kaçırmış olmakla suçlayabilirsiniz. Tabii ben de bunu kolaylıkla inkâr ederim." Frankie'ye baktı. "Onlara size çılgıncasına âşık olduğumu söylerim."

Genç kız kızardı.

"Ya cinayet?"

"Bu konuda elinizde tek bir kanıt bile yok, tatlım. İşe yarar bir kanıt! Düşünürseniz, haklı olduğumu anlayacaksınız."

"Badger," dedi Bobby. "Sen burada onun başında bekle ve gözünü ondan ayırma. Ben aşağıya inip polise telefon edeceğim."

Frankie hemen, "Dikkatli ol," dedi. "Evde başkalarının olup olmadığını bilmiyoruz."

Roger, "Benden başka kimse yok," diye mırıldandı. "Bu işte tek başınayım."

Bobby onu hiddetle düzdü.

"Bu yalanına da inanacağımı sanmıyorsun herhalde?" Eğilerek ipleri yokladı. "İyi, bunlar yeterince sıkı. Bence aşağıya hep birlikte inelim. Kapıyı kilitleriz."

Roger alay etmeyi sürdürüyordu.

"Siz de bana hiç güvenmiyorsunuz, dostum. Cebimdeki tabancayı da alın isterseniz. Belki bu size biraz cesaret verir, ayrıca zaten şu durumda tabancaya pek ihtiyacım olmayacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bobby, adamın alaycı tavrına aldırmayarak eğilip tabancayı cebinden aldı.

"İyi ki söylediniz. Cesaretim değilse bile neşem arttı."

Roger, "İyi güzel," dedi. "Bu arada, dikkat edin, tabanca dolu."

Bobby mumu aldı, hep birlikte Roger'ı yerde bağlı bırakarak, dışarı çıktılar. Bobby kapıyı kilitleyerek anahtarı cebine koydu. Tabanca elindeydi.

"Ben önden ineceğim," dedi. "Öncelikle güvende olduğumuzdan emin olmalıyız. Son dakikada yine yenilgiye uğramayalım."

Badger başıyla tavan arasındaki odayı işaret etti.

"N- n- n- n- ne tuhaf bir adam, değil mi?"

Frankie mırıldandı.

"Lanet olası, yenilgiyi bile neşeyle karşılıyor."

Hâlâ son derece çekici ve etkileyici bir adam olan Roger'ın etkisinden kurtulamamıştı.

Eski merdivenlerden birinci katın sahanlığına indiler. Eve tam bir sessizlik hâkimdi. Bobby tırabzanın üzerinden eğilerek aşağıya baktı. Telefon giriş katındaki holdeydi.

Genç adam, "Önce odalara bir göz atalım," diye fısıldadı. "Arkamızdan birinin gelip bizi tuzağa düşürmesini istemem."

Badger sırasıyla bütün kapıları açtı.

Üç oda boştu. Dördüncüsünde ise ufak tefek bir kadın yatıyordu.

Frankie heyecanla bağırdı.

"Moira!"

İçeri koştular. Moira hareketsiz yatıyor, göğsünün hafifçe inip çıkmasından soluk aldığı, hâlâ hayatta olduğu anlaşılıyordu.

Bobby sordu.

"Uyuyor mu?"

Frankie, "Sanırım ilaç verip bayıltmışlar," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Etrafa bakındı. Pencerenin önündeki küçük masanın üzerinde emaye bir tepsi ve üstünde de bir enjektör duruyordu. Ayrıca küçük bir ispirto lambası ve morfin yapmak için kullanılan bir iğne vardı.

"İyileşeceğini sanıyorum. Ama doktor çağırmalıyız."

Bobby bağırdı. "Hemen aşağıya inip telefon edelim."

Aceleyle hole indiler. Frankie telefon tellerinin kesilmiş olmasından endişe ediyordu. Ama neyse ki boşuna endişelenmişti. Hemen numarayı bulup polis merkezini aradılar, ama olayı açıklamakta bir hayli zorlandılar. Yerel polis bu türden çağrıları şaka olarak nitelendirme eğilimindeydi.

Yine de sonunda polisi ikna etmeyi başardılar ve Bobby rahat bir soluk alarak ahizeyi yerine bıraktı. Bu arada doktora da ihtiyaç olduğunu belirtmişler ve telefona bakan polis de yanında doktor getirmeye söz vermişti.

On dakika sonra villanın önünde duran arabadan bir müfettiş, bir polis memuru ve doktor olduğu hemen anlaşılan yaşlıca bir adam indi.

Bobby'le Frankie onları kapıda karşıladıktan sonra kısaca başlarından geçenleri anlattılar ve onları tavan arasına çıkardılar. Bobby önden ilerleyip tavan arasının kapısını açtı ve kalakaldı. Odanın ortasında yerde bir sürü kesik ip vardı. Üzerine bir sandalye konulmuş olan karyola ise tam kırık tepe camının altına çekilmişti.

Roger Bassington-ffrench ortalarda yoktu. Bobby, Badger ve Frankie şaşakalmışlardı.

Bobby, "Houdini'den söz etmişti," dedi. "Tam Houdini'ye yakışır bir kaçış gerçekleştirmiş. Lanet olsun, ipleri kesmeyi nasıl başardı ki?"

Frankie, "Herhalde cebinde çakı ya da bıçağı vardı."

"Olsa bile iki eli birden arkasında bağlıyken ipleri nasıl kesmiş olabilir ki?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Müfettiş hafifçe öksürdü. Kuşkuları geri dönmüştü. Aldatıldığını, bu gençlerin kendisiyle dalga geçtiklerini düşünüyor ve yine oyuna geldiği için kendine belki de her zamankinden çok kızıyordu.

Bobby ve Frankie içinde bulundukları durumda hiç de inandırıcı görünmeyen öykülerini anlatma çabasıyla kıvranıyorlardı.

Neyse ki onları kurtaran doktor oldu.

Moira'nın yattığı odaya götürdükleri adam genç kadının morfin ya da afyondan çıkarılmış benzer bir maddeyle uyutulmuş olduğunu söyledi. Ayrıca genç kadının durumunun tehlikeli olmadığını ama ancak dört beş saat sonra uyanabileceğini belirtti. Ve onu yakındaki bir hastaneye yatırıp hemşire gözetiminde tutmalarının iyi olacağı önerisinde bulundu.

Frankie'yle Bobby'nin bunu kabul etmekten başka çareleri yoktu. Her ne kadar müfettiş özellikle de Frankie'ninkine inanmasa da isim ve adreslerini de verdikten sonra polisin nezaretinde Tudor Villası'ndan ayrılarak hemen yakındaki köydeki Seven Stars Hanı'na gittiler.

Hâlâ suçlu olarak görüldükleri duygusundan kurtulamamışlardı. Bu yüzden de polisin desteğiyle Bobby ve Badger'e iki kişilik, Frankie'ye ise son anda tek kişilik bir oda verildiğinde bundan büyük mutluluk duydular.

Odalarına çekilmelerinin üzerinden on dakika geçmişti ki Bobby'nin oda kapısı tıklatıldı. Gelen Frankie'ydi.

Bobby," dedi. "Aklıma bir şey geldi. Eğer o aptal müfettiş hala şaka yapıp, ona masal anlattığımızda ısrar ederse o zaman kendisine gösterebileceğim, kloroformla bayıltıldığımın kanıtı var."

"Sahi mi? Nasıl?" Bobby meraklanmıştı. "Nerede?"

Frankie kararlılıkla, "Kömür tenekesinde," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

31. BÖLÜM

Frankie Bir Soru Soruyor

Yaşadıkları maceradan bitkin düşen Frankie ertesi sabah geç saatlere kadar uyudu. Sabah küçük kahvaltı salonuna indiğinde saat on buçuktu. Bobby onu orada bekliyordu.

"Ah, nihayet kalkabildin."

Frankie sandalyesine otururken, "Tamam Bobby, siteme gerek yok," diye mırıldandı.

"Ne isterdin? Yumurta, jambon, sosis ve salamları var."

Frankie yüzünü buruşturdu.

"Yalnızca bir tost ve açık bir çay istiyorum. Neyin var senin? Bu telaş ne?"

Bobby güldü.

"Sanırım nedeni kafama inen kum torbası. Beynimde bir şeyler olmasına neden oldu. Kendimi son derece enerjik ve kuvvetli hissediyorum, sanki içim içime sığmıyor. Kafamda bir sürü fikir var, hemen dışarı çıkıp bir şeyler yapmak istiyorum."

"Neden çıkmadın ki?"

"Çıktım zaten. Bak dinle, Frankie, son yarım saati Müfettiş Hammond'la konuşarak geçirdim. Şu an için bunun tatsız bir şaka olduğunu söylemekten başka çaremiz yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyi de Bobby..."

"*Şu an için*, dedim. Bu işte battık zaten, Frankie. Doğru iz üzerindeyiz ve bu işin gizemini çözmemiz gerekiyor. Bir yerden yeniden işe koyulmalıyız. İsteğimiz Roger'ı bizi kaçırdığı için değil, cinayet suçuyla yakalatmak – bunun için bir şeyler yapmalıyız."

Frankie birden canlandı.

"Onu yakalayacağız."

Bobby takdirle başını sallayarak, "Tamam işte bu," dedi. "Çay sana iyi geldi."

"Moira nasıl?"

"Pek iyi sayılmaz. Kendine geldiğinde sinirleri berbattı. Zavallı, ölesiye korkmuş. Londra'ya gitti – Queen's Gate Hastanesi'nde tedavi görecek. Orada kendini daha güvende hissedeceğini söyledi. Burada çok korkuyordu."

Frankie, "Moira zaten cesur bir kadın değil," diyerek omzunu silkti.

"Roger Bassington-ffrench gibi dengesiz, soğukkanlı bir katil çevredeyken kim cesur olabilir ki?"

"Ama Roger'ın *onu* öldürmeyi düşündüğünü sanmıyorum. O bizim peşimizde."

Bobby, "Herhalde şu aralar onun tek düşündüğü yakasını kurtarmaktır, bizimle ilgilenecek zamanı da hali de yoktur," dedi. "Neyse, Frankie, artık harekete geçme zamanı. Bu olayı çözmeliyiz. Her şeyin başlangıç noktası John. Savage'ın ölümü ve vasiyetnamesi olmalı. Bunda bir terslik var. O olayın iç yüzünü öğrenmeliyiz. Ya John Savage öldürüldü ya da vasiyetname sahteydi ya da öyle bir şey işte..."

Frankie mırıldandı.

"İşin içine Roger Bassington-ffrench karıştığına göre vasiyetnamenin sahte olması gerekir. Sahte belge düzenlemek adamın uzmanlık alanı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Belki de cinayet *ve* belge sahtekârlığıyla birlikte bunu da ortaya çıkarmalıyız."

Frankie başıyla onayladı.

"Evet... Somerset House'da vasiyetnameye baktıktan sonra defterime bazı notlar almıştım. Vasiyetnameye aşçı Rose Chudleigh ve bahçıvan Albert Mere tanıklık etmişler. Onları kolayca bulabileceğimizi sanıyorum. Ayrıca vasiyetnameyi hazırlayan avukat var –Elford & Leigh– Bay Spragge saygın bir avukatlık firması olduğunu söyledi."

"İyi, o zaman araştırmalara oradan başlayalım. Bence sen avukatla konuş. Onların ağzından benden çok daha iyi laf alabilirsin Ben de aşçı Rose Chudleigh'la bahçıvan Albert Mere'i bulmaya çalışayım."

"Peki ya Badger?"

"O asla öğlen yemeğinden önce uyanmaz, onun için endişelenmene hiç gerek yok."

Frankie, "Badger'ın işlerini de yoluna koymamız gerekiyor," dedi. "Ona borçluyuz. Ne de olsa hayatımızı kurtardı."

Bobby iç çekti.

"Yardımcı olalım da çok kısa bir süre sonra yeniden karışacağından emin olabilirsin. Ah, sahi – bu arada– buna ne dersin?"

Frankie'ye bakması için kirli bir fotoğraf parçası uzattı.

Frankie hemen heyecanla haykırdı.

"Bay Cayman bu. Fotoğrafı nerede buldun?"

"Dün gece telefon masasının arkasında."

"O zaman Bay ve Bayan Templeton'ın kim olduğu anlaşılıyor. Bir dakika..."

Tam o sırada garson kız tost tabağıyla masalarına yaklaştı. Frankie fotoğrafı ona gösterdi. "Bu fotoğraftaki adamı tanıyor musunuz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Garson kız başını hafifçe yana eğerek fotoğrafı inceledi.

"Aslında bu fotoğraftaki adamı daha önce gördüğümden eminim ama kafamı toparlayamıyorum. Oh evet şimdi hatırladım, bu Tudor Villası'nda oturan beyefendi – Bay Templeton. Ama şimdilerde burada yoklar sanırım uzaklarda bir yerlere gittiler."

Frankie sordu.

"Bay Templeton nasıl bir insandı?"

"Bu konuda bir şey söyleyemem. Buraya pek sık gelmezlerdi yalnızca bazen hafta sonlarında. Zaten Bay Templeton köyde de pek görünmezdi. Bayan Templeton ise gerçekten pek hoş ve nazik bir hanımdı. Templeton'lar Tudor Villası'nda fazla oturmadılar yalnızca altı ay. Sonra çok zengin bir adam öldü ve bütün servetini Bayan Templeton'a bıraktı. Onlar da sanırım yurtdışına gittiler. Ama Tudor Villası'nı asla satışa çıkarmadılar. Sanırım bazen arkadaşlarına hafta sonu geçirmeleri için veriyorlar. Bence bunca paraları varken asla buraya dönüp bir daha o villada yaşamazlar."

Frankie, "Rose Chudleigh diye bir aşçıları vardı, değil mi?" diye sordu.

Kız aşçılarla pek ilgilenmiyor gibiydi. Özellikle de aklı zengin birinden kalan büyük bir miras gibi bir hayale takılıp kalmışken– Frankie'nin bu sorusuna yanıt veremeyeceğini, bilmediğini söyledikten sonra boş tost tabağıyla mutfağa döndü.

Frankie, "Durum apaçık ortada," dedi. "Cayman'lar artık buraya gelmiyorlar. Ama villayı çetenin kullanımı için ellerinde tutuyorlar."

Daha sonra yapılacak işleri Bobby'nin önerdiği şekilde paylaştılar. Frankie Bentley'ye binerek avukatlardan bilgi almaya gitti. Bobby ise bahçıvan Albert Mere hakkında bilgi toplamaya.

Bobby'le Frankie, öğle yemeğinde yeniden handa buluştular.

Bobby, "Evet?" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie başını salladı. "Vasiyetnamenin sahte olması olanaksız. Bay Elford'la uzun uzun konuştum – adam oldukça yaşlı biri. Ama tam bir kurt –geçen gece olanları duymuş, tabii ayrıntıları öğrenmek istedi. Sanırım bundan pek hoşlanmadı. Ama neyse adamı kısa sürede avucuma almayı başardım. Ona Savage'dan bahsettim– Savage'ın bazı akrabalarını tanıdığımı, onların vasiyetnamenin sahte olduğunu iddia ettiklerini söyledim. Bu bizim ihtiyar kurdu çok kızdırdı. "Olanaksız – söz konusu bile değil!" diye bağırdı. Öyle mektupla filan talimat almadığını, Bay Savage'la kendisinin bizzat görüştüğünü söyledi. Bay Savage vasiyetnamenin burada, hemen onun gözü önünde hazırlanması için ısrar etmiş. Aslında Bay Elford bürosuna dönüp bunu doğru şekilde yapmak istemiş ama – bilirsin işte – belgeler, bir sürü gereksiz belge filan..."

"Bilmiyorum," dedi Bobby. "Şimdiye dek hiç vasiyetname yapmadım."

"Ben yaptım. İki tane. Hem de ikincisini bu sabah. Avukata gitmek için bir bahane bulmam gerekiyordu."

"Paranı kime bıraktın?"

"Sana."

"Düşüncesizlik etmişsin. Sence de öyle değil mi? Eğer Roger Bassington-ffrench bir şekilde seni ortadan kaldırmayı başarırsa, büyük olasılıkla bu yüzden tek çıkarı olan kişi olarak beni de asarlar."

"Bu aklıma bile gelmedi. Neyse, bizim avukat daha önce de belirttiğim gibi Savage konusunda çok sinirli ve heyecanlıydı. Bay Elford, Bay Savage'ın istediği vasiyetnameyi onun yanında hazırlamış. Aşçıyla bahçıvan da tanıklık etmişler. Daha sonra da Bay Elford imzalı vasiyetnameyi alarak büroma götürmüş ve kasasına kilitlemiş."

Bobby, "Evet," diye mırıldandı. "Bu durumda vasiyetnamenin sahte olma olasılığı imkânsız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet. Savage vasiyetnameyi Bay Elford'un gözünün önünde imzalamış. Diğer konuya yani cinayete gelince bu konuda da bir kanıt bulabileceğimizi sanmıyorum. Savage için çağırılan doktor geçenlerde ölmüş. Dün gece gördüğümüz doktor buraya bir iki ay önce gelmiş."

Bobby içini çekti.

"Bu ne talihsizlik, herkes ölüyor."

"Neden? Başka kim öldü ki?"

Bobby, üzgün üzgün, "Albert Mere," diye cevap verdi.

"Yoksa *hepsi* özellikle ortadan mı kaldırıldılar?"

"Frankie, bu kadarı da artık toptancılık olur. Bahçıvanın cinayete kurban gittiğini hiç sanmıyorum adam yetmiş iki yaşındaymış."

Frankie, "İyi öyleyse," dedi. "Bahçıvanın ölümünün doğal nedenlerle olduğunu kabul edelim. Rose Chudleigh'i bulma konusunda şansın yaver gitti mi?"

"İyiydi. Kadın Templeton'lardan ayrıldıktan sonra Kuzey İngiltere'de bir yerlere gitmiş. Ama sonra buraya geri dönmüş ve anlaşılan son yedi yıldır ilişkide olduğu bir adamla evlenmiş. Ama maalesef kadın çok aptal, Frankie. Hiç kimseyi, hiçbir şeyi anımsamıyor. Belki onu sen konuşturabilirsin."

"Bir denerim. Aptalları konuşturmakta ustayımdır. Sahi, bu arada Badger nerede."

Bobby, "Tanrım!" diye bağırdı. "Onu tamamen unutmuştum." Masadan fırlayarak dışarı çıktı. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde gülüyordu.

"Badger uyuyordu ama neyse ki kalktı. Oda hizmetçisi kapıya dört defa vurmuş ama Badger bunu duymamış bile."

Frankie de kalktı.

"Haydi gel, gidip şu senin aptal aşçıyla konuşalım. Sonra diş fırçası, gecelik, sünger gibi uygar bir yaşamın gerekliliği olan bir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kaç şey satın almam gerekiyor. Dün gece o kadar bitkin durumdaydım ki bunlar aklıma bile gelmedi. Tek yapabildiğim üzerimdekileri çıkarıp kendimi yatağa atmak oldu."

"Biliyorum," dedi Bobby. "Ben de öyle."

Rose Chudleigh ya da yeni soyadıyla Bayan Pratt tıklım tıklım eşya ve her boyda porselen köpek biblolarıyla dolu küçük bir evde oturuyordu. İriyarı, hantal görünümlü, kafası büyük, ay yüzlü, aptal ifadeli, balıkgözlü, tiroitleri serbest gözle bile görünen bir kadındı.

Bobby dostça bir tavırla, "Gördün mü?" dedi. "Yine geldim işte."

Bayan Pratt derin derin soluk alarak kayıtsızca iki gence baktı. Onların neden geldiklerini hiç merak etmediği belliydi.

Frankie, "Bir aralar Bayan Templeton'ın yanında çalıştığınızı duyduk," diye konuya girdi.

Kadın başını salladı.

"Evet, bayan."

"Bildiğin gibi kendisi şimdi yurtdışında," diyen Frankie aileyi çok yakından tanıyan biri izlenimi uyandırmak istiyordu.

Rose mırıldandı.

"Ben de öyle olduğunu duydum."

Frankie, "Uzun bir süre onun yanında çalıştın, değil mi?" diye sordu.

"Anlayamadım, efendim."

Frankie sözlerini ağır ağır yineledi.

"Bayan Templeton'ın yanında uzun bir süre çalıştın değil mi?"

"Pek değil, efendim. Orada yalnızca iki ay kaldım."

"Ah öyle mi? Oysa ben senin Bayan Templeton'ın emektarı olduğunu sanmıştım."

"Hayır, efendim. Hizmetçi Gladys benden daha önce gelmişti. O villada altı ay çalıştı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Demek iki kişiydiniz?"

"Evet, bu doğru. Ben yemek yapardım, Gladys de orta hizmetine bakardı."

"Bay Savage öldüğü sırada oradaydın, değil mi?"

"Pardon, anlayamadım madam?"

"Bay Savage öldüğünde oradaydın, değil mi?"

"Bay Templeton ölmedi ki – en azından ben böyle bir şey duymadım. O yurtdışına gitti."

Bobby söze karıştı.

"Bay Templeton değil - Bay Savage."

Bayan Pratt onu şaşkınlıkla süzdü.

Frankie söze karışarak açıkladı.

"Bayan Templeton'a tüm parasını bırakan beyefendiden bahsediyoruz."

"Ha!" Bayan Pratt'ın yüzünde bir an bir zekâ pırıltısı belirdi.

"Hakkında resmi soruşturma yapılan beyi söylüyorsunuz."

Frankie bu başarıya çok sevindi.

"Evet, evet! O da villaya sık sık gelir ve orada kalırdı, değil mi?"

"Bunu pek bilmiyorum, efendim. O zaman yeniydim. Bunu Gladys daha iyi bilir."

"Ama vasiyetname imzalanırken sen de oradaydın değil mi?"

Bayan Pratt yine aptal aptal baktı.

"Yani konuğun odasına gittin. O bir kâğıt imzaladı. Sonra sen de imzaladın."

Yine aynı zekâ kıvılcımı.

"Evet, efendim. Bahçıvan Albert'le ben imzaladık. Ama doğrusunu isterseniz daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım, hiç hoşuma gitmedi. Başıma ilk defa böyle bir şey geliyordu. Hatta Gladys'e imzalamak istemediğimi, buna kararlı olduğumu söyledim. Ama o

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

korkmamamı, yanlış bir şey olamayacağını, Bay Elford'un da orada olduğunu söyledi. Bay Elford hem çok kibar ve iyi bir bey, hem de tanınmış bir avukat. Ona güvenebileceğimi söyledi, ben de imzaladım."

"Olanları tam olarak anlatır mısın?"

Rose şaşırmıştı.

"Pardon, anlayamadım efendim."

Frankie, "Seni imza atman için kim çağırdı?" diye sordu.

"Hanımefendi, yani Bayan Templeton, efendim. Mutfağa geldi. Albert'i çağırmamı ve onunla birlikte büyük yatak odasına çıkmamı söyledi. Orası aslında hanımefendinindi, ama bir gece önce –Bay – şey – o hasta beyin orada yatması için konuğa verilmiş, hanımefendi başka odaya geçmişti. Odaya girdiğimiz zaman o beyefendi yatakta oturuyordu. Londra'dan yeni dönmüştü ve doğruca yatağa girmişti, feci haldeydi, çok çok kötü görünüyordu. Aslında onu daha önce hiç görmemiştim. Hortlağa benziyordu. Bay Elford da oradaydı. O gerçek bir beyefendi. Bana çok iyi davrandı. "Korkacak bir şey yok," dedi. "Bu bey imzasını atacak. Altına da sen kendi adını yazacak ve imzalayacaksın," dedi. Ben de denileni yaptım. İmzamın yanına da 'Aşçı' diye yazdım. Albert de aynı şeyi yaptı. Aşağıya indiğim zaman tir tir titriyordum. Gladys'e o zamana kadar hiç bu kadar hasta bir adam görmediğimi, adamın neredeyse ölmek üzere olduğunu söyledim. Bunun üzerine Gladys de, 'Oysa dün gece çok iyiydi,' dedi. 'Herhalde Londra'da onu çok üzen bir şey oldu.' Adam o gün sabah daha kimse kalkmadan Londra'ya gitmişti de. Sonra yine böyle bir şeye adımı yazmış olmamın hiç hoşuma gitmediğini söyledim. Gladys de Bay Elford da orada olduğuna göre sorun olmadığını söyledi."

"Peki, Bay Savage – yani o adam - ne zaman öldü?"

"Ertesi sabah ölüsünü buldular, efendim. O gece odasına kapandı. Yanına kimsenin girmesine izin vermedi. Gladys ertesi sa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bah ona kahvaltısını götürdüğü zaman kaskatıymış. Ölmüş. Yatağının başucunda da bir zarf varmış. Zarfın üstünde 'Sorgu Yargıcına' yazılıymış. Ah Tanrım, tabii Gladys çok korktu. Sonra resmi soruşturma filan yapıldı. Doğrusu ben de çok korktum. İki ay sonra Bayan Templeton yurtdışına gideceğini söyledi. Bana pek güzel hediyeler verdi, üstelik kuzey İngiltere'de maaşı iyi bir iş de buldu. Bayan Templeton gerçekten çok iyi ve kibar bir hanımefendidir."

Bayan Pratt'ın anlattıklarından mutluluk duyduğu anlaşılıyordu.

Frankie ayağa kalktı.

"Anlattıkların için teşekkürler, bunları duymak hoştu." Sonra çantasından çıkardığı parayı masaya bıraktı. "Bu küçük hediyemi kabul et – çok zamanını aldım."

"Çok teşekkür ederim, efendim. Güle güle. Gerek size gerekse beyinize sağlık ve mutluluk dilerim."

Kıpkırmızı kesilen Frankie hızla dışarı fırladı. Bobby ise birkaç dakika sonra yanına geldi. Düşünceli görünüyordu.

"Neyse. Sanırım aşçının tüm bildiklerini öğrendik."

Frankie mırıldandı.

"Evet. Durum ortada. Vasiyetnamenin sahte olmadığı anlaşılıyor. Vasiyetnameyi Savage *yapmış*. Adamın kanserden ölesiye korktuğu da gerçek. Harley Street'te muayenehanesi olan bir doktoru satın almak kolay değildir. Sanırım Savage vasiyetnamesini yaptıktan sonra onun fikir değiştirmesi ihtimalinden korktukları için zavallıyı çabucak öldürdüler. Ama bunu nasıl kanıtlayacağımızı hiç bilemiyorum."

"Evet, Bayan Templeton'ın adama 'uyuması' için bir ilaç verdiğinden şüphelensek bile bunu kanıtlayamayız. Sorgu yargıcına yazılan mektup da belki Roger'ın eserlerinden biriydi – ama bunu kanıtlamak da olanaksız. Sanırım resmi soruşturmada kanıt olarak sunulduktan sonra mektup imha edilmiştir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yani yine döndük dolaştık aynı noktaya geldik. Roger ve ekibi bizim neyi öğrenmemizden bu kadar korkuyor olabilir?"

"Aklına bir şey gelmiyor mu? Sana tuhaf gelen bir nokta yok mu?"

"Hayır sanmıyorum, yalnız bir şey tuhaf geldi, acaba Bayan Templeton neden tanıklık etmesi için bahçıvanı çağırdı? Üstelik oda hizmetçisi Gladys o sırada evdeyken. Hizmetçiyi neden çağırmadı acaba?"

"Evet – aslında işte bu çok ilginç, Frankie."

Bobby'nin sesi öyle tuhaftı ki Frankie ona hayretle baktı.

"Neden?"

"Çünkü sen dışarı çıktıktan sonra ben Bayan Pratt'a Gladys'in soyadıyla adresini sordum. Yani?"

"*Gladys'in soyadı 'Evans'mış.*"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

32. BÖLÜM

Evans

Frankie yutkundu, bir an soluk alamadı.

Bobby heyecanından giderek yükselen bir ses tonuyla, "Gördün mü işte?" dedi. "Sen de aynen Alan Carstairs'ın sorduğu şeyi sordun.

"Hizmetçiye neden tanıklık edip edemeyeceğini sormadılar? *Neden Evans'a sormadılar?*"

"Bobby, sonunda gerçeği öğreneceğiz galiba."

"Aynı şey Carstairs'ı da rahatsız etmişti sanırım. O da bizim gibi olayı incelemeye, burnunu her tarafa sokup şüphe uyandıracak bir şey olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordu ve de bu nokta aynen bizim gibi onun da dikkatini çekti. Bence adamın Wales'e gelmesinin de nedeni de buydu Frankie. Gladys Evans tipik bir Wales'li adı. Hizmetçi kız sanırım Wales'liydi. Carstairs'ta bu yüzden onun peşinden Marchbolt'a kadar geldi. Kızı görmek için. Ama onu izleyen biri vardı dolayısıyla Carstairs kıza asla erişemedi."

Frankie, "Evans'a neden sormadılar?" diye mırıldandı. "Bunun bir nedeni olması gerekir. Bu belki basit hatta aptalca görünen bir nokta ama önemli olduğundan eminim. Evde hizmetçiyle aşçı varken bahçıvanı çağırmanın ne anlamı olabilir?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Rose Chudleigh'le Albert Mere mankafa tipler, Evans'ın ise çok zeki olduğu ortada."

"Neden yalnızca bu olamaz. Bay Elford da oradaymış, adam oldukça zeki biri. Bobby, her şey buna bağlı bunun nedenini öğrenirsek, bütün bu gizemi çözebileceğimizi hissediyorum. Bundan eminim. *Evans.* Neden Evans değil de, Rose Chudleigh ve Albert Mere?"

Frankie birdenbire durakladı, iki eliyle gözlerini kapadı.

"Evet, sanırım nedeni anlıyorum," diye mırıldandı. "Bir an kafamda bir şimşek çaktı sanki. Birazdan bulmuş olacağım nedeni."

Bir iki dakika kadar kıpırdamadan öylesine sessiz, sakin durdu. Neden sonra ellerini gözünden çekip Bobby'ye baktı. Gözlerinde farklı, tuhaf bir parıltı belirmişti.

"Bobby! Bir an iki hizmetçisi olan bir evde konuk olarak kaldığını düşün. Oradan ayrılırken kime bahşiş verirsin? Aşçıya mı yoksa hizmetçiye mi?"

Bobby onu şaşkınlıkla süzdü.

"Tabii ki hizmetçiye. Aşçıya bahşiş verildiğini hiç duymadım, zaten genelde görmezsin bile."

"Tabii! O da seni görmez. Eğer o evde çok uzun bir süre kalırsan belki seni kapının aralığından gözetleme fırsatı bulabilir. Buna karşılık evin hizmetçisi yemek servisi yapar, sana hizmet eder, çay kahve getirir."

"Frankie, ne demek istiyorsun?"

"Vasiyetnameye tanık olarak Evans'ı çağırmaları olanaksızdı. Çünkü Evans, içeri girer girmez vasiyetnameyi hazırlatan ve bunu imzalayan adamın John Savage olmadığını anlayacaktı."

"Tanrım, Frankie! Ne demek istiyorsun? Eğer öyleyse o adam kimdi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Roger Bassington-ffrench elbette. Anlamıyor musun, Bobby, o başkalarının kılığına girmekte usta. Roger Bassington-ffrench'in John Savage'ın yerine geçip Londra'daki o doktora gittiğinden ve kanserden çok korkan bir adam rolü yaptığından da eminim. Hatta bu konuda bahse bile girebilirim. Sonra da avukatı çağırttılar. Bay Elford daha önce John Savage'la hiç karşılaşmamıştı böylece Bay Savage'ın kim olduğunu bilmeyen ama daha sonraki soruşturmada vasiyetnameyi John Savage'ın bizzat hazırlatıp imzaladığına, tanıkların da bunu gördüklerine yemin edebilecek saygın bir tanık bulmuş oldular. Vasiyetnamenin tanıklarına gelince, bunlardan biri aşçı kadındı, yani Bay Savage'ı o zamana kadar hiç görmemiş olan Rose Chudleigh. Diğeri ise gözleri bile pek iyi görmeyen ihtiyar bahçıvan. Anladın mı şimdi?"

"Peki, o sırada asıl John Savage neredeydi?"

"Bana kalırsa, adam davete uyarak Tudor Villası'na gitti. Sanırım onu ilaçla uyuttular ve tavan arasındaki odaya hapsettiler. On iki saat kadar -o sırada Bassington-ffrench de Savage rolünde doktora gitti, avukatı villaya çağırdı. Gereken her şeyi hallettikten sonra John Savage'ı hasta yatağına yatırdılar, ona kloral içirdiler ve adam ertesi sabah yatağında ölü bulundu."

"Yüce Tanrım! Sanırım bu gizemi gerçekten çözdün, Frankie. İyi de bunu kanıtlayabilir miyiz?"

"Evet. Hayır. Bilemiyorum! Rose Chudleigh'a yani Bayan Pratt'a gerçek Savage'ın fotoğrafını göstersek? Acaba vasiyetnameyi imzalayan bu değildi, diyebilir mi?"

Bobby, "Sanmıyorum," diyerek iç çekti. "Kadın öyle ahmak ki."

"Zaten ona tanıklık ettirmelerinin nedeni de bu. Aslında bir şey daha var Bobby. Bir elyazısı uzmanı Savage'ın olduğu söylenilen vasiyetnamemin altındaki imzanın sahte olduğunu ortaya çıkarabilir."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama şimdiye kadar bu yapılmamış."

"Kimse bunu yapmaya yeltenmemiş. Çünkü bir an bile vasiyetnamenin sahte olabileceği düşünülmemiş. Ama şimdi durum farklı."

Bobby, "O zaman öncelikle yapmamız gereken bir tek şey var," dedi. "Evans'ı bulmak. Onun bize anlatacağı çok şey olduğundan eminim. Ne de olsa Templeton'ların yanında altı ay çalışmış."

Frankie, "Asıl sorun da bu. Onu nasıl bulacağız?" diye sızıldandı.

O sırada postanenin önünden geçiyorlardı. Aslında postaneden çok marketi andıran bir yerdi burası.

"Postaneye sormaya ne dersin?"

Frankie hemen içeri daldı. İçeride kadın görevliden başka kimse yoktu – meraklı, genç, sivri burunlu bir bayan.

Frankie iki şilinlik pul aldıktan sonra havadan söz açarak, "Burada bizim oralara göre hava çok daha ılık," dedi. "Ben Wales'te yaşıyorum – Marchbolt'ta - bizim oralarda hiç durmadan yağmur yağar."

Meraklı genç kadın oralarda da sıklıkla çok yağmur yağdığını hatta son tatil günlerinde etrafı sel götürdüğünü söyledi.

Frankie içtenlikle gülümsedi.

"Marchbolt'ta buradan gelen bir dostum vardı. Belki onu tanırsınız. Adı Evans - Gladys Evans."

Kadın hiç şüphelenmemişti.

"Ah, tabii tanımaz olur muyum? Burada Tudor Villası'nda çalışıyordu. Ama aslında o buralı değildi, Wales'liydi. Buraya çalışmak için gelmişti. Sonunda geldiği yere döndü ve orada evlendi şimdi soyadı Roberts."

Frankie başını salladı.

BELONGS TO KANTOS TEAM

"Evet doğru. Acaba bana adresini verebilir miydiniz? Bana yağmurluğunu ödünç olarak vermişti, geri yollamaya fırsatım olmadı. Adresini bulursam, yağmurluğu ona postalayabilirim."

Kadın, "Tabii," dedi. "Sanırım verebilirim. Zaman zaman bana kart yollar. Kocasıyla birlikte bir evde çalışıyorlar. Bir dakika..."

Kadın kalkıp dükkânın köşesine gitti ve oradaki dolabın çekmelerini karıştırdı. Neden sonra elinde bir kâğıtla döndü.

Tezgâhın gerisinden kâğıdı Frankie'ye uzatarak, "Buyurun işte, istediğiniz adres," dedi.

Frankie ve Bobby ilgiyle kâğıdın üzerine eğildiler. Okudukları belki de o anda görmeyi bekledikleri son şeydi.

"Bayan Gladys Roberts,
Rahip Evi
Marchbolt,
Wales."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

33. BÖLÜM

Şark Kahvesinde Heyecan

Frankie'yle Bobby hemen kendilerini postaneden dışarı attılar. Sokakta kendilerini tutamayıp, birbirlerine bakarak kahkahalarla gülmeye başladılar.

Bobby yutkunarak, "Evans rahip evindeymiş hem de bunca zamandır!" dedi.

Frankie, "Bir de ben üstüne üstlük dört yüz seksen Evans'ın adresini inceledim," diye inledi.

"Bassington-ffrench'in, Evans'ın kim olduğunu bilmediğimizi anladığı zaman neden o kadar güldüğünü *şimdi* çok iyi anlıyorum."

"Ama bir açıdan da bu onlar için tehlikeli bir durumdu. Düşünsene, Evans'la aynı çatı altında yaşıyordunuz."

Bobby heyecanla bağırdı. "Haydi gel. Hemen Marchbolt'a dönmemiz gerekiyor!"

Frankie, "Maceranın başladığı yerde sona ereceği anlaşılıyor, baba yurdunda," diyerek başını salladı.

Bobby birdenbire durakladı.

"Lanet olsun, Badger için bir şeyler yapmalıyız. Frankie yanında paran var mı?"

Frankie çantasından desteyle para çıkardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunları ona ver, borçlarını ödesin. Ayrıca ona söyle, daha sonra da babam garajı ondan satın alır, Badger'ı da oraya yönetici olarak atar."

"Evet, böylesi çok daha iyi olur. Neyse Frankie, şimdi önemli olan hemen yola çıkmak."

"Bu acelenin nedeni ne?"

"Bilmem içimde bir şeyler olabilirmiş gibi bir his var."

"İyi ya haydi hemen harekete geçelim o zaman."

"Ben Badger'ı hallederim. Sen arabaya git, motoru çalıştır, Frankie."

Genç kız sıkıntıyla içini çekti.

"Bu gidişle asla diş fırçası alamayacağım."

Beş dakika kadar sonra Chipping Somerton'u terk ediyorlardı. Delice bir hızla gidiyorlardı. Frankie birden, "Bobby, bu hız yeterli değil," dedi.

Bobby hız göstergesine baktı, yüz yirmiyi gösteriyordu. Çaresizlik içinde, "Daha başka ne yapabileceğimizi bilemiyorum," dedi.

"Hava taksisine binebiliriz," dedi. "Madeshot Havaalanı yalnızca on kilometre uzaklıkta."

Bobby, "Tanrım!" diye mırıldandı.

"Eğer bunu yaparsak birkaç saate kalmadan Marchbolt'da oluruz."

"İyi o zaman. Hava taksisine binelim."

Bütün bu olanlar başından sonuna düşten farksızdı. Marchbolt'a gitmek için bu denli acele etmelerinin nedeni neydi? Bobby bunu anlayamıyordu. Frankie'nin de bunu bilmediğinden şüpheleniyordu. Yalnızca bir his hepsi buydu.

Medeshoot Havaalanı'nda Frankie, Bay Donald King ile görüşmek istediğini söyledi. Perişan görünümlü genç bir adam olan Bay King, Frankie'yi birden karşısında görünce çok şaşırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Merhaba Frankie. Seni görmeyeli çok oldu. Senin için ne yapabilirim?"

"Bir helikoptere ihtiyacım var. Siz bu işi de yapıyordunuz, değil mi?"

"Ah evet. Nereye gitmek istiyordun?"

"Hemen eve gitmem gerekiyor."

Bay Donald King kaşlarını çattı.

"Hepsi o kadar mı?" diye sordu.

"Tam olarak değil. Ama anafikir bu."

"Oh, neyse. Bir helikopter ayarlarım."

"Sana bir çek yazayım."

Beş dakika sonra havalanmışlardı.

Bobby sordu.

"Neden bu kadar acele ediyoruz, bunun nedeni ne, Frankie?"

"Bilmiyorum... Ama bana bir an önce Marchbolt'a erişmemiz gerekiyormuş gibi geliyor."

"Bana da öyle içimden bir ses öyle olması gerektiğini söylüyor, ama nedenini bilemiyorum. Sonuçta bizim Bayan Roberts'ın süpürgesine binip uçacağımız filan yok."

"Olabilir de. Robert Bassington-ffrench'in neyin peşinde olduğunu bilmiyoruz."

Bobby düşünceli düşünceli, "Bu doğru," dedi.

Hedeflerine ulaştıklarında akşam olmaktaydı. Helikopter onları şatonun bahçesine indirdi. Beş dakika sonrasında ise Bobby'le Frankie, Lord Marchington'ın Chrysler'ine binmiş Marchbolt köyüne doğru ilerliyorlardı.

Rahip evinin bahçe çitinin önünde durdular. Evin çakıllı bahçe yolu pahalı arabaların girişine uygun değildi.

Arabadan dışarı fırlayıp hızla bahçe yolunda koştukları sırada Bobby, bu bir düş, diye düşünüyordu. Birazdan uyanacağım. Ne yapıyoruz, neden?

BELONGSTO Kaktüs Team

Kapının eşiğinde ince ve güzel bir kadın duruyordu. Frankie ve Bobby, kadını aynı anda tanıdılar.

Frankie bağırdı. "Moira!"

Genç kadın döndü. "Ah..." Hafifçe tökezledi. "Sizi gördüğüm için ne kadar sevindiğimi bilemezsiniz. Ne yapacağımı bilemiyordum..."

"Buraya neden geldiniz?"

"Sanırım sizinle aynı nedenden."

Bobby, "Yani, siz de mi Evans'ın kim olduğunu öğrendiniz," diye sordu.

Moira başıyla onayladı.

"Evet, bu çok uzun bir öykü..."

Bobby, "İçeri girelim," dedi.

Ama Moira her nedense ürkerek geriledi.

"Hayır, hayır. Olmaz," dedi telaşla. "Önce bir yere gidip, konuşmamız gerekiyor. Size anlatacaklarım var eve girmeden önce bunları anlatmam şart. Bu kasabada oturulacak bir kafe ya da ona benzer bir yer yok mu? Hep birlikte gidebileceğimiz bir yer?"

Bobby istemeye istemeye kapıdan uzaklaştı.

"Var ama neden?"

Moira inatla ayağını yere vurdu.

"Nedenini size açıkladığım zaman öğreneceksiniz. Haydi gelin. Kaybedecek bir dakikamız bile yok."

Onun telaşı Bobby'le Frankie'ye de geçmişti.

Anayolun üzerinde Şark Kahvesi adlı bir yer vardı, dekorasyonu ışıltılı adıyla kesinlikle uyumlu olmayan bir yerdi burası. Saat altı buçuk olduğu için kahve oldukça tenhaydı.

Köşe masalardan birini seçtiler. Bobby, garson kıza onlara kahve getirmesini söyledi.

Garson yanlarından uzaklaşırken Moira'ya döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, sizi dinliyoruz. Anlatın."

Moira mırıldandı.

"Garson kız kahveleri getirene kadar bekleyin."

Garson kız döndü, asık bir suratla kahve fincanlarını önlerine bıraktıktan sonra kırıta kırıta uzaklaştı.

Bobby, "Haydi," dedi. "Anlatın."

Moira, "Nereden başlayacağımı bilemiyorum..." diye anlatmaya başladı. "Her şey Londra treninde başladı. Bu gerçekten çok tuhaf bir rastlantıydı. Bir ara koridora çıkmıştım. O sırada..."

Sözlerine ara verdi. Oturduğu sandalye sokağa dönüktü. Öne doğru eğilerek dikkatle dışarı baktı.

"Beni izlemiş olmalı."

Frankie'yle Bobby bir ağızdan, "Kim?" diye bağırdılar.

Moira diliyle dudağını ıslattı.

"Bassington-ffrench."

"O burada mı?"

"Evet dışarıdaydı. Yanında da kırmızı saçlı bir kadın vardı."

Frankie heyecanla bağırdı.

"Bayan Cayman!"

Bobby'le Frankie yerlerinden fırlayarak kapıya doğru koştular. Moira onlara engel olmaya çalıştı ama onu dinleyecek halde değillerdi. Dışarı fırlayarak yolun aşağısına doğru baktılar. Ama Bassington-ffrench ortalarda görünmüyordu.

Moira da onlara katıldı.

"Gitmiş mi?" diye sordu. Sesi titriyordu. "Ah dikkatli olmalısınız. Çok dikkatli olmalısınız. O tehlikeli çok tehlikeli."

"Bobby, "Bir arada olduğumuz sürece korkacak bir şey yok," dedi.

Frankie de söze karıştı.

"Moira biraz kendinizi toplayın. Ürkek bir tavşandan farkınız yok. O kadar da korkmayın canım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neyse, şu durumda yapacağımız bir şey yok," diyen Bobby içeri girerek oturdukları masaya gitti. Diğerleri de onu izlediler. "Haydi Moira, anlat artık."

Kahve fincanını aldı. Ama aynı anda nasıl olduysa Frankie dengesini kaybederek onun üzerine yuvarlandı. Kahve döküldü.

Frankie mırıldandı. "Çok özür dilerim, hayatım."

Dönerek yemek için hazırlanmış yandaki masaya uzandı. Masanın üzerinde içinde sirke ve yağ şişeleri bulunan bir servis takımı duruyordu.

Frankie'nin davranışlarındaki tuhaflık Bobby'nin dikkatini çekmişti. Frankie sirke şişesini aldı. Sirkeyi yine o masadaki bir kâseye boşalttı.

Sonra da boş sirke şişesine fincanın dibinde kalan kahveyi doldurmaya başlayınca Bobby artık daha fazla dayanamadı.

"Frankie, çıldırdın mı sen?" diye haykırdı. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

Frankie kısaca, "Örnek alıyorum," dedi. "George Arbuthnot'ta inceletmek için kahve örneği."

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından Frankie birden Moira'ya döndü.

"*Oyun bitti*, Moira! Kapıya koştuğumuz sırada kafamda birden bir şimşek çaktı, her şeyi anladım! Sonra Bobby'nin dirseğine çarpıp kahvesini dökmesine neden olduğum zaman yüzünde beliren ifade de gözümden kaçmadı. Bassington-ffrench'e bakmak için sokağa koştuğumuz sırada kahvelerimize bir şey kattın! Oyun bitti, *Bayan Nicholson – Bayan Templeton ya da sana ne diye hitap etmemi istiyorsan o*?"

Bobby şaşkınlıkla haykırdı.

"Templeton mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie bağırdı. "Yüzüne baksana? Gerçeği inkâr edemez. Ama buna kalkışırsa onu sizin eve götür ve Bayan Robertson'la yüzleştir. Evans'ın onu hemen tanıyacağı kesin."

Bobby, Moira'ya baktı. Karşısındaki o gizemli, hüzünlü ifade gitmiş yerine korkunç bir öfke ve hiddetle allak bullak olmuş bir ifade gelmişti. Biçimli dudakları gerilmişti. Açık ağzından birbiri ardından öfke ve nefret dolu küfürler saçılıyordu.

Moira birden çantasına doğru uzandı.

Bobby şaşkınlıktan donup kalmıştı ama yine de son anda harekete geçti.

Moira'nın elinde küçük bir tabanca belirdi. Bobby tam zamanında kadının bileğine vurdu.

Kurşun Frankie'nin başını sıyırıp geçti ve Şark Kahvesi'nin duvarına saplandı.

Ve "Şark Kahvesi" açıldığından beri garson kız belki de ilk kez hızlı davrandı.

Kendisini sokağa atarak, çığlık çığlığa bağırdı.

"İmdat! Polis! Cinayet!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

34. BÖLÜM

Güney Amerika'dan Mektup

Aradan birkaç hafta geçmişti.

Frankie bir mektup aldı. Zarfın üzerinde pek fazla tanınmayan Güney Amerika Cumhuriyetlerinden birinin pulu vardı.

Frankie mektubu dikkatle okuduktan sonra Bobby'ye götürdü.

Mektupta şunlar yazılıydı:

"Sevgili Frankie,

Gerçekten de sizi içtenlikle kutlamak isterim. Siz ve o denizci arkadaşınız benim için yaşamsal önemi olan planlarımı altüst ettiniz. Oysa ben her şeyi inceden inceye düşünüp tasarlamıştım.

Her şeyi en ufak ayrıntısına kadar öğrenmek ister miydiniz?

Nasıl olsa bu arada sevgilim beni yeterince ele vermiştir (Ah şu kin – korkarım kadınlar yeryüzünün en kindar yaratıkları). Bu durumda sanırım yapabileceğim hiçbir açıklama bana daha fazla zarar veremez, benim açımdan hiçbir önemi yok. Ayrıca, zaten yepyeni bir yaşamın eşiğindeyim. Roger Bassington-ffrench öldü.

Sanırım ben herkesin "doğuştan ahlaksız" ya da "günahkâr" diye tanımladığı insanlardanım. Oxford'da bile küçük bir günah işlediğimi itiraf etmeliyim. Tabii aslında yaptığım aptallıktı. Gerçek nasıl olsa anlaşılacaktı. Neyse, babam işi örtbas etti. Beni de sömürgelerden birine sürdü.

Bir süre sonra Moira'yla tanıştım. Onun çetesine katılmam pek uzun sürmedi. O da pek tekin biri değildi. Daha on beşine gelmeden adı sabıka kayıtlarına geçmişti. Benimle tanıştığı sırada başı dertte sayılırdı. Amerikan polisi izini bulmuştu, peşindeydiler.

Moira'yla birbirimize âşık olduk. Evlenmeye karar verdik, ama öncesinde gerçekleştirmemiz gereken planlarımız vardı.

İlk olarak Moira, Nicholson'la evlendi. Böylece bambaşka bir dünyanın insanı olacak ve polis de izini kaybedecekti. Bu gerçekleşti de. Artık eskisinden çok farklı bir yaşam sürüyordu. Nicholson tam da o sırada İngiltere'ye dönmüş, sinir hastaları için bir klinik açmağı düşünüyordu. Bu işe uygun ama ucuz bir yer arıyordu. Moira ona Grange'dan söz etti.

Moira evlenmişti ama hâlâ çetesiyle uyuşturucu işini sürdürüyordu. Zavallı Nicholson'ın dünyadan haberi yoktu ama bu konuda hiç bilmeden Moira'ya çok yararı dokundu.

Benimse yaşamım boyunca yalnızca iki büyük tutkum oldu: Birincisi Merroway Malikânesi'ne sahip olmak, ikincisi büyük bir servete hükmetmek. Bassington-ffrench'lerden biri Kral II. Charles zamanında çok önemli rol oynamıştı. Ama ondan sonra bizimkilerin adı da gücü

de giderek kaybolmuştu. Ben Bassington-ffrench'leri yeniden o güce kavuşturacağıma inanıyordum. Ama tabii bunun için önce zengin olmam gerekiyordu.

Moira evlendikten sonra 'ailesini görmek istediğini söyleyerek' birkaç kez Kanada'ya gitti. Zavallı Nicholson, Moira'ya tapıyor, tüm yalanlarına inanıyordu. Moira'da erkekleri etkileme konusunda çok başarılıydı. Uyuşturucu kaçakçılığının çok zor olduğunu belirtmeliyim. Moira buna rağmen birçok kez değişik isimler altında yolculuğu göze aldı. Bayan Templeton adını kullandığı bir yolculukta John Savage'la tanıştı. Tabii Savage konusunda bilgisi vardı, adamın çok büyük bir servetin sahibi olduğunu biliyordu. Adamı ağına düşürmeye karar verdi. John Savage da Moira'dan etkilenmişti. Ama asla Moira'nın umduğu gibi onun büyüsüne kapılıp, kendini kaybetmedi.

Sonunda bir plan yaptık. Bundan sonrasını siz de biliyorsunuz.

Sizin Leo Cayman diye tanıdığınız adam John Savage'ın karşısında da Moira'nın duygusuz kocası Templeton rolünü oynadı. Moira, John Savage'ı Tudor Villası'na birkaç kez gelip kalmaya ikna etmeyi başardı.

Üçüncü gelişinde yaptığımız planı uyguladık. Sanırım ayrıntılara girmem gereksiz, bunları zaten biliyorsunuz. Her şey çok kolay oldu. Çok başarılı olduğumuzu söylemek isterim. Moira, John Savage'ın servetine kondu ve sözde yurtdışına taşınma gerekçesiyle Chipping Somerton'dan ayrıldı Staverly'ye, Grange'a döndü.

Bu arada ben de kendi planlarımı gerçekleştirmekle meşguldüm. Harry'le Tommy'nin ortadan kaldırılmaları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gerekiyordu – ancak bu şekilde Merroway Malikânesi'ne sahip olabilecektim. Tommy konusunda şansım hiç iyi gitmedi. Çok iyi düzenlenmiş birkaç kaza hep başarısızlıkla sonuçlandı, Tommy her defasında kurtuldu.

Henry'ye gelince onun için de bir kaza düzenleyip işi şansa bırakmak istemiyordum. Bu arada fırsat ayağıma geldi. Ağabeyim bir av partisi sırasında attan düşmüştü, zaman zaman çok şiddetli ağrıları oluyordu. Ona ilaç diye morfin verdim. Tüm iyi niyetiyle aldı. Henry aslında çok saftı. Sonunda morfinman oldu. Moira'yla onun Grange'a yatırılmasını sağlamayı planlamıştık. Planımıza göre orada tedavideyken ya intihar edecek ya da aşırı dozda morfin alacaktı. Bu işi Moira halledecekti. Benimle hiçbir şekilde bağlantı kurulamayacaktı.

Ama sonra Carstairs denilen o sersem ortaya çıktı. Sanırım Savage ona gemiden mektup yazmış, Bayan Templeton'dan bahsetmiş, hatta zarfın içine Bayan Templeton'ın fotoğrafını koymuş.

Carstairs mektubu aldıktan bir süre sonra ava çıkmıştı. Döndüğü zaman John Savage'ın öldüğünü ve bıraktığı vasiyetnameyi duyunca da doğal olarak şüphelenmişti. Bu öykü ona pek de inandırıcı görünmedi. Duyduklarına inanamıyordu. Carstairs Savage'ın sağlığı konusunda hiçbir endişesi olmadığını, ayrıca ne kanserden ne de ölümden korkmadığını biliyordu. Buna inanmakta zorlanıyordu. Ayrıca vasiyetname de şüphesini uyandırmıştı. Tuhaf bir durumdu bu. John Savage basiretli ve deneyimli bir işadamıydı. Evet, güzel bir kadınla bir aşk macerası yaşayabilirdi. Ama Savage asla servetinin bir kısmını yeni âşık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olduğu bir kadına, bir kısmını da yardım kurumlarına bırakacak tipte bir insan değildi. Vasiyetnameye bu yardım kurumlarını katmayı ben düşünmüştüm. Bu sayede vasiyetnamenin saygın bir hava kazanacağını, sahte olduğundan şüphelenmeyeceğini sanıyordum.

Sonunda Carstairs işin iç yüzünü öğrenmek üzere İngiltere'ye geldi. Araştırmaya başladı.

Ve tam o sırada korkunç bir aksilik oldu. Dostlarımızdan biri Carstairs'ı öğle yemeğine Merroway'ye getirdi. Adam Moira'nın piyanonun üzerinde duran fotoğrafını gördü. Bunun Savage'ın yolladığı fotoğraftaki kadın olduğunu hemen anladı. Ve doğruca Chipping Somerton'a giderek araştırmaya, ortalıkta dolaşarak gereksiz sorular sormaya başladı.

Moira ve ben endişelendik, korkmaya başladık tabii bazen kendi kendime bunun gereksiz bir korku olduğunu söylüyordum ama Carstairs de çok zeki bir insana benziyordu.

Carstairs'ın peşinden hemen Chipping Somerton'a gittim. Rose Chudleigh'le konuşamadı. Kadın çoktan Kuzey İngiltere'ye taşınmıştı. Ama Carstairs, Evans'ın izini buldu, yeni soyadını öğrendi ve tabii hemen Marchbolt'a gitti.

Artık durum iyice ciddileşmeye başlamıştı. Eğer Evans, fotoğrafa bakıp, Carstairs'a Bayan Templeton'la Bayan Nicholson'ın aynı kadın olduğunu açıklarsa, her şey mahvolabilirdi. Evans, Moira'nın yanında altı ay çalışmıştı, ne kadar ne bildiği konusunda da pek emin değildik.

Carstairs'ın bir şekilde ortadan kaldırılması gerektiğini düşünüyordum. Bizim için giderek sorun olmaya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başlamıştı. Derken şans ayağıma geldi. Patikada sis bastırmaya başladığı sırada Carstairs'ın hemen arkasındaydım. Hafifçe itmek işi temelinden çözmeye yetti.

Ama yine de bir sorun vardı. Carstairs'ın üzerinde yine bizi ele verecek bir kanıt olup olmadığını bilmiyordum. Neyse ki denizci arkadaşınız bu konuda bana çok yardımcı oldu. Kolayca elime düştü. Kısa bir süre ölünün başında yalnız kalma fırsatı buldum, bu amacımı gerçekleştirmek için yeterliydi. Carstairs, Moira'nın fotoğrafını yanına almıştı sanırım bunu fotoğrafçıdan bulmuştu. Evans'a göstermeyi düşünüyor olmalıydı. Carstairs'ın cebinden hem bu fotoğrafı hem de kimliğini gösteren tüm belgeleri ve mektupları aldım. Sonra ölünün cebine başka bir fotoğraf, bizim çeteden bir kadının fotoğrafını koydum.

Böylece her şey kolay ve iyi bir şekilde çözümlendi. Ölen adamcağızın sözde kız kardeşiyle eniştesi gelip kimliğini tespit ettiler. Resmi soruşturmada da jüri Cartairs'in kaza sonucu öldüğüne karar verdi.

Görünüşte her şey yolundaydı. Ama sonra arkadaşınız Bobby ortaya çıktı ve her şeyi altüst etti. Carstairs'ın ölmeden önce bir an kendine geldiği ve bir şeyler söylediğini belirtti. Evans'tan söz etmişti üstelik Evans kocasıyla birlikte rahibin evinde çalışıyordu.

Tam da bu noktada aklımızın karıştığını, korkmaya başladığımızı itiraf ediyorum. Telaşlandık, ne yapacağımızı bilemedik. Moira, Bobby'nin ortadan kaldırılması gerektiğinde ısrar ediyordu. Plan yapıp onu İngiltere'den uzaklaştırmaya çalıştık ama başarısız olduk.

Sonunda Moira bu konuyu halletmeye karar verdi. Arabasıyla Marchbolt'a gitti. Eline geçen fırsattan fayda-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lanarak uyuduğu sırada arkadaşınızın birasına morfin karıştırdı. Doğrusu arkadaşınız da çok sağlam ve sağlıklı bir genç. Morfinden ölmedi.

Şansımız iyice dönmüştü şans artık bizden yana değildi.

Size daha önce de açıkladığım gibi Nicholson'ın size ısrarla sorduğu sorular yüzünden sizden şüphelenmeye, gerçekte iddia ettiğiniz kişi olup olmadığınızı düşünmeye başladım.

Ama siz bir de Moira'nın halini düşünün. Benimle buluşmak için Grange'dan gizlice kaçtığı gece Bobby'le karşılaştı. Ve tabii genç adamı hemen tanıdı. Çünkü Bobby kırda uyurken ona dikkatle bakmıştı. Tabii ki Moira'nın ödü kopmuş. Az kalsın korkudan ölecekmiş. Ama sonra Bobby'nin şüphelendiği kişinin kendisi olmadığını anlayarak rahatladı ve rolünü oynamaya devam etti.

Tabii ki bunu bu kadarla bırakamazdı. Ertesi gün de hana giderek Bobby'ye bir sürü masal anlattı. Arkadaşınız da bütün bunları saf saf dinledi ve inandı. Moira üstü kapalı bir şekilde Carstairs'ın ona âşık olduğunu ve Nicholson'ın kendisini öldürmeye çalıştığını ima etti. Özellikle de Nicholson korkusunu iyice abarttı. Bu arada benden şüphelendiğinizi bildiği için bu konuşma sırasında şüphelerinizi giderebilmek için de elinden geleni yaptı.

Ben de sizinle konuşurken aynı yöntemi uyguladım. Moira'nın zayıf ve aciz bir kadın olduğunu söyledim halbuki Moira aslında kılı kıpırdamadan yüz kişiyi ortadan kaldırabilecek cesarette bir kadındır.

Durum giderek ciddi bir hal alıyordu. İlk planımız başarılı olmuş ve John Savage'ın servetine konmuştuk. Henry

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

konusunda her şey yolunda gidiyordu. Tommy konusundaysa acelem yoktu. Biraz daha bekleyebilirdim. Zamanı geldiğinde Nicholson'ı da ortadan kaldıracak ve Moira'yla evlenecektik. Ama gerek siz gerekse Bobby ciddi bir tehdit oluşturmaya başlamıştınız. Şüpheleriniz Grange üzerinde yoğunlaşmıştı.

Sanırım ağabeyim Henry'nin intihar etmediğini öğrenmek ilginizi çeker. Onu ben öldürdüm. Sizinle bahçede konuşurken zaman kaybetmemem gerektiğini anladım, doğruca içeri girdim ve onu öldürdüm.

Malikânenin üzerinden geçen uçak bana istediğim fırsatı verdi. Kütüphaneye giderek, Henry'nin yanına oturdum. O sırada bir şeyler yazıyordu. 'Henry, bana bak...' dedim ve onu vurdum. Uçağın homurtusu silah sesini bastırdı. Sonra o veda mektubunu yazdım. Tabancadaki parmak izlerimi sildim. Kabzaya Henry'nin parmaklarını iyice bastırdıktan sonra silahı yere attım. Kütüphanenin anahtarını da ağabeyimin cebine koydum. Dışarı çıkarak, kapıyı salonun anahtarıyla dışarıdan kilitledim. Salonun anahtarının o kapıya uyduğunu çok önceden biliyordum.

Sanırım burada dört dakika sonra patlaması için şöminenin bacasına gereken kurusıkı maytapları nasıl yerleştirdiğime ilişkin ayrıntıları anlatmama hiç gerek yok.

Plan istediğim gibi işliyordu. Sözde 'Silah' sesi duyulduğunda, bahçede birlikteydik. Kusursuz bir 'intihar' olayıydı bu. Bu olayda da tüm şüpheleri üzerine çeken zavallı Nicholson oldu. Bastonunu almak için malikâneye gelmesi onun açısından şanssızlıktı.

Hiç şüphesiz Bobby'nin bir eski çağ şövalyesi gibi davranması Moira'yı engelliyordu. Dolayısıyla Tudor Vil-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lası'na gitti. Nicholson'ın Moira'nın Grange'dan ayrıldığını söylediği zaman ona inanmayacağınızın, adamdan büsbütün şüpheleneceğinizin farkındaydık.

Moira asıl yeteneğini ve cesaretini villada gösterdi. Yukardan gelen seslerden durumumun aleyhte geliştiğini, tuzağa düştüğümü anlamıştı. Hemen koluna yüksek dozda morfin iğnesi yaptı ve yatağa uzandı. Siz telefon etmek için aşağıya indiğiniz zaman hemen yukarıya gelerek bağlarımı çözdü. Morfin ancak bundan sonra etkisini göstermeye başladı. Doktor villaya geldiğindeyse Moira gerçekten de kendinden geçmişti.

Ama bu arada Moira'nın sinirleri iyice bozulmaya başlamıştı. Sizin Evans'ı bulmanızdan, Savage'ın intiharı ve vasiyetname konusunun içyüzünü anlayacağınızdan korkuyordu. Ayrıca Carstairs'ın Marchbolt'a gelmeden önce Evans'a mektup yazmış olabileceğini de düşünerek endişeleniyordu.

Londra'da bir hastaneye gidiyormuş gibi yaptı. Ve Marchbolt'a koştu ve rahip evinin kapısının önünde sizinle karşılaştı.

O andan itibaren Moira'nın artık tek bir isteği vardı: Her ikinizi de ortadan kaldırmak. Moira'nın uyguladığı yöntemlerin son derece incelikten uzak olduğunu kabul ediyorum, ama bundan da rahatlıkla sıyrılabilirdi. Büyük olasılıkla garson kız sizinle birlikte gelen yabancı kadını pek anımsamayacak, doğru dürüst tanımlayamayacaktı.

Moira ise ikinizi birden zehirledikten sonra doğruca Londra'ya gidecek, hemen hastaneye yatacaktı.

Böylece siz ortadan kalkacaktınız ve biz de rahatlayacaktık. Her şey kapanmış olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ama kahvede durumu sezdiniz, Moira o anda kendini, o ünlü soğukkanlılığını kaybetti. Sonra da yargılanırken beni ele verdi.

Bu arada sanırım aslında ben de Moira'dan bıkmaya başlamıştım...

Acaba o bunun farkında mıydı, işte bunu bilemiyorum.

Bakın paraya o sahip olmuştu –aslında benim hakkım olan o paraya– benim paramdı o. Moira'yla evlendikten sonra nasıl olsa ondan bıkacaktım. Çünkü ben değişiklikten hoşlanırım.

İşte böyle... Artık yeni bir yaşama başlıyorum...

Ve bunu size ve beni bir hayli zorlayan arkadaşınız Bobby Jones'a borçluyum.

Başarılı olacağımda hiç şüphem yok. Her şey iyi olacak.

Kötü olabilir mi?... Sanmam.

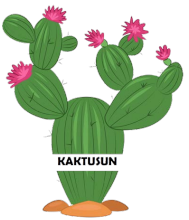
Birincisinde başarılı olamazsanız, şansınızı tekrar tekrar tekrar denemelisiniz.

Görüşmek üzere, hayatım. Yoksa, 'Yine görüşeceğiz,' mi demeliyim? Yoksa 'Elveda mı?' Kim bilir, böyle şeyler hiç belli olmaz, değil mi?

Sizi gerçekten takdir eden düşmanınız,

Ahlaksız, günahkâr, kötü tohum

Roger Bassington-ffrench."

35. BÖLÜM

Rahibin Evinden Haberler

Bobby, derin derin iç çekerek mektubu Frankie'ye geri verdi.

Frankie mırıldandı.

"Roger gerçekten çok ilginç bir insan."

"Ondan hep hoşlandığının farkındaydım," diyen Bobby'nin sesi belirgin şekilde soğuktu.

Frankie, "Çok çekici bir insandı," dedi. "Moira da öyle."

Bobby kızardı. Ardından da, "İnanılır gibi değil," diye bağırdı. "Gizemi çözecek anahtar hep burada, rahip evindeydi ve biz bunu bir türlü fark edemedik. Biliyor musun, Frankie, Carstairs gerçekten de Evans'a yani Bayan Roberts'a mektup göndermiş."

Frankie başıyla onayladı.

"Biliyorum. Hem de mektubunda onu görmek istediğini, buraya geleceğini, onunla Bayan Templeton hakkında konuşmak istediğini yazmış. Hatta kadının polis tarafından aranan tehlikeli bir dolandırıcı olduğundan şüphelendiğini, bunun için kanıtları olduğunu da belirtmiş."

"Sonra adam uçurumdan aşağı düşüp öldü ve o ikiyle ikiyi toplayıp, sonuca varamadı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Frankie, "Nasıl varacaktı ki?" dedi. "Uçuruma düşen adamın Pritchard adında biri olduğunu söylenmişti. Cayman'ların adamı teşhis etmeleri çok akıllıca bir işti. Bassington-ffrench ve arkadaşları bu olayda çok zekice davrandılar. Uçurumdan düşen Alex Pritchard adında biriyse, onun Alan Carstairs olabileceğini düşünmezsin. Normal insan beyni böyle çalışır."

Bobby, "İşin tuhaf olan tarafı ne biliyor musun?" dedi. "Bayan Roberts, Cayman'ı tanımış. Daha doğrusu Roberts, adamı içeri alırken kadın onu kapı aralığından görmüş. Sonra kocasına onun kim olduğunu sormuş, kocası, 'Bay Cayman adında biri,' deyince de kadın gülmüş ve 'Ne tuhaf! Vaktiyle yanında çalıştığım beye o kadar benziyordu ki...' demiş."

Frankie, "İnanabiliyor musun? Bu kadar yakınımızdaydı ve biz anlamadık," diyerek gülümsedi. Bir an durdu, sonra ekledi. "Biliyor musun, Roger Bassington-ffrench benimle konuşurken birkaç pot kırdı. Ama ben aptallığımdan durumu anlamadım."

"Sahi mi?"

"Evet, Sylvia gazetedeki fotoğrafın Carstairs'a çok benzediğini söylediğinde Roger hemen ölen adamla Carstairs arasında hiçbir benzerlik olmadığını söyledi. Bundan da onun ölünün yüzünü görmüş olduğunu anlamam gerekirdi. Sonra da konuşma sırasında bana ölen adamın yüzünü görmediğini söyledi."

"Peki, Moira'nın iç yüzünü nasıl gördün, Frankie?"

Frankie, "Sanırım bunun nedeni Bayan Templeton'ı görenlerin onunla ilgili olarak anlattıklarıydı. Herkes onun *çok nazik ve ince* bir kadın olduğundan söz ediyordu. Bu tanım Bayan Cayman'a hiç uymuyordu. Hiçbir hizmetçi onu "kibar ve nazik bir hanımefendi" diye tanımlamazdı. Sonra rahip evine vardığımızda Moira'yla karşılaştık ve bir anda, *ya Bayan Templeton Moira'ysa* diye düşündüm."

"Çok zekisin!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Frankie, "Sylvia'ya çok acıyorum," diye içini, çekti. "Moira dava sırasında Roger'ı suçlamak için her şeyi açıkladığı zaman Sylvia hem çok şaşırdı hem de sarsıldı. Tabii Henry'nin durumunu da. Artık herkes durumu öğrendi. Bu kadar dile düşmek onun açısından korkunç olmalı. Neyse ki Doktor Nicholson yanından ayrılmıyor. Bu gidişle evlenmeleri benim için hiç sürpriz olmaz."

Bobby gülümsedi.

"Mutlu son desene! Badger, babanın yardımıyla sorunlarından kurtuldu. Garajda işler yolunda. Ben de yine babanın sayesinde olağanüstü bir iş buldum."

"Gerçekten olağanüstü bir iş mi?"

"Sanırım yüklü bir maaş karşılığında Kenya'da büyük bir kahve kuruluşunu yöneteceğim. Bu hep hayalini kurduğum bir iş." Bobby sözlerine kısa bir ara verdikten sonra, "Bazen insanlar Kenya'ya gidiyorlar," diye mırıldandı. "Yani gezi amaçlı olarak."

Frankie başını önüne eğmişti.

"Oraya yerleşen çok insan da var."

"Ah Frankie! Ciddi misin?" Bobby kıpkırmızı kesilmişti. "Yani..." diye kekeledi. "Sen -s-s-sen istemezsin herhalde."

Kız, "İsterim," dedi. "Yerleşeceğim de."

Bobby güç duyulacak bir sesle, "Seni her zaman sevdim," diye fısıldadı. "Ama bunun doğru olmadığını düşündüğüm için hep kötü olmayı yeğledim."

"O gün golf sahasındaki kabalığının nedeni de bu muydu?"

"Evet, kendimi çok mutsuz ve çaresiz hissediyordum."

Frankie, "Hımm..." dedi. "Ya Moira?"

Bobby sıkıntılı görünüyordu.

"Yüzü gerçekten çok çekiciydi."

Frankie alçakgönüllülükle, "Yüzü gerçekten de benden çok güzeldi," dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Değildi ama her nedense bana çekici geldi bir şekilde etkiledi beni. Sonra tavan arasında o kadar cesur ve yürekliydin ki – Moira bir anda kafamdan silindi. Artık ona ne olduğu beni hiç ilgilendirmiyordu. Tek düşündüğüm *sendin* yalnızca sen! Muhteşemdin! Öylesine cesurdun ki!"

"İçimden hiç de öyle hissetmiyordum, korkudan titriyordum. Ama beni beğenmeni, hayran olmanı istiyordum."

"Oldum da, hayatım! Hem de nasıl! Ben her zaman sana hayranım, sevgilim. Öyle de kalacağım. Kenya'da olmaktan nefret etmeyeceğinden emin misin, Frankie?"

"Oraya hayran olacağımdan eminim. Zaten İngiltere'den bıktım."

"Frankie."

"Bobby."

Rahip Dorcas Yardım Derneği'nin üyeleri için kapıyı açarak, "Buraya buyurun," dediyse de aynı anda kapıyı hızla ve özür dileyerek kapattı.

"Şey –şey – oğlum – yani küçük oğlum. Şey – şey – yani – meşgul de."

Dorcas Derneği'nden biri muzipçe, "Anlaşılıyor," dedi.

Rahip, "Bobby iyi bir çocuktur," diye ekledi. "Bir aralar yaşamı pek ciddiye almıyordu. Ama artık çok değişti. Kenya'da bir kahve kuruluşunu yönetecek."

Bu arada Dorcas Derneği'nin üyelerinden biri diğerine fısıldıyordu.

"Gördün mü? Rahibin oğlu Lady Frances Derwent ile öpüşüyordu."

Haber bir saate kalmadan tüm Marchbolt'a yayılmıştı bile.

SON

BELONGS TO KAKTUS TEAM